

Cẩm Tú mỹ nhân

Editor: Lạc Lạc
ĐIỂN TIỂU DIỄN

TRUYỆN ĐANG TẢI ĐIỂN ĐÀN CUNG QUẢNG HÀNG

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Văn Án

Chương 2: Trăng Mờ Gió Lớn Thích Hợp Làm Chuyện Đen Tối...

Trộm Bảo...

Chương 3: Tây Thi Đậ Hũ Hạ Tiểu Muội

Chương 4: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Quá Cầu Huyết

Chương 5: Một Khóc, Hai Nháo, Ba Thắt Cổ...

Chương 6: Hãy Gọi Người Ta Là Tiểu Cẩm Cẩm

Chương 7: Để Đối Phó Với Nữ Nhân Càn Cao Chiêu

Chương 8: Nhật Chiếu Hương Lô Sinh Tử Yên*

Chương 9: Có Con Gián Gọi Là Tiểu Cường

Chương 10: Tỷ Tỷ Hảo Gọi Là Tiểu Phương...

Chương 11: Thiếu Niên Bên Đường Không Nên Giảm Lên

Chương 12: Liễu Hạ Huệ Tọa Hoài Bất Loạn

Chương 13: Dưới Ánh Trăng Mỹ Nhân Cười Phong Tình

Chương 14: Cao Thủ Tụ Hạp Về Trấn Thanh Sơn

Chương 15: Đầy Đường Đều Là Bức Họa Mỹ Nhân

Chương 16: Phong Lưu Công Tử - Hách Phong Lưu

Chương 17: Đánh Nhau Gây Rối Bị Tạm Giam

Chương 18: Người Không Có Hộ Tịch, Ở Lậu Phải Phạt Tiền

Chương 19: Uyên Ương Côn Trùng Nơi Hoang Dã

Chương 20: Thần Kinh Bị Bắt Và Hạ Thuốc

Chương 21: Tiểu Muội Rừng Rừng Anh Dũng Hiến Thân

Chương 22: Gặp Lại Thiếu Niên Liễu Thượng Huệ

Chương 23: Cẩm Tú Mỹ Nhân Tụ Tiêu Dao

Mục lục

Chương 1: Văn Án

Chương 2: Trăng Mờ Gió Lớn Thích Hợp Làm Chuyện Đen Tối... Trộm Bảo...

Chương 3: Tây Thi Đậ Hủ Hạ Tiểu Muội

Chương 4: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Quá Cầu Huyết

Chương 5: Một Khóc, Hai Nháo, Ba Thất Cố...

Chương 6: Hãy Gọi Người Ta Là Tiểu Cẩm Cẩm

Chương 7: Để Đối Phó Với Nữ Nhân Cần Cao Chiêu

Chương 8: Nhật Chiêu Hương Lô Sinh Từ Yên*

Chương 9: Có Con Gián Gọi Là Tiểu Cường

Chương 10: Tỷ Tỷ Hảo Gọi Là Tiểu Phương...

Chương 11: Thiếu Niên Bên Đường Không Nên Giẫm Lên

Chương 12: Liễu Hạ Huệ Tọa Hoài Bất Loạn

Chương 13: Dưới Ánh Trăng Mỹ Nhân Cười Phong Tình

Chương 14: Cao Thủ Tụ Hạp Về Trấn Thanh Sơn

Chương 15: Đầy Đường Đều Là Bức Họa Mỹ Nhân

Chương 16: Phong Lưu Công Tử - Hách Phong Lưu

Chương 17: Đánh Nhau Gây Rối Bị Tạm Giam

Chương 18: Người Không Có Hộ Tịch, Ở Lậu Phải Phạt Tiền

Chương 19: Uyên Ương Côn Trùng Nơi Hoang Dã

Chương 20: Thần Kinh Bị Bắt Và Hạ Thuốc

Chương 21: Tiểu Muội Rừng Rừng Anh Dũng Hiến Thân

Chương 22: Gặp Lại Thiếu Niên Liễu Thượng Huệ

Chương 23: Cẩm Tú Mỹ Nhân Tự Tiêu Dao

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Văn Ân

Nam chính nằm vạ muốn ở nhà nữ chính một đêm, nam chính sẽ nằm vạ như thế nào?

"Cô nương ơi, Tục ngữ nói đánh là thương mắng là yêu... Nàng đánh tại hạ, tại hạ sẽ là người của nàng, nếu tại hạ ngã ở cửa tiệm nàng, thì sinh là người của Hạ gia, chết là ma của Hạ gia... Hạ Tiểu Muội... Hạ cô nương... Hạ lão bản... không không không, nương tử... mở cửa đi... đầu vi phu đau quá..."

Sau khi nằm vạ một đêm, muốn nằm vạ tiếp, nam chính sẽ dùng chiêu gì nữa????

"Một khóc, hai nháo, ba thắt cổ"

Trời ơi, đây là độc quyền của nữ nhân mà! Nam chính sao dùng được???

Một khóc: "Nàng... Nàng nàng nàng... Nương tử... Nàng tính không cần vi phu nữa sao? Tối qua vi phu đã đắp chăn của nàng... Sao nàng lại nhẫn tâm thế... a a a a" Khóc ngay trước mặt mọi người, còn che tay áo khóc! Nữ chính không thể tin nổi...

Hai nháo: Nháo tới mức đám bà tám trong trấn dùng nước miếng nhả chìm nữ chính! Nữ chính tức giận muốn một xèng chém chết đám bà tám...

Ba thắt cổ: "Nếu Hạ cô nương không muốn, ta đây cũng không làm khó nàng! Hạ cô nương, nàng hãy bảo trọng! a a a a..."

"Thắt cổ kìa! Hả muốn thắt cổ kìa!"

"Đừng lôi kéo ta, để ta chết đi, để ta chết đi..."

"Rốt cuộc ngươi muốn sao hả?"

"Ta muốn cùng nàng về nhà."

"Đi thôi."

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trăng Mờ Gió Lớn Thích Hợp Làm Chuyện Đen Tối... Trộm Bảo...

Bên trong ngự hoa viên rực rỡ gấm hoa, bướm bay ong múa, một cảnh xuân tươi đẹp.

Trên tay Hoàng đế cầm một bức tranh, nhìn đắm đuối, tấm tắc khen ngợi, "Hà họa sĩ không hổ là đương triều đệ nhất họa sĩ, bức 《 Cẩm tú mỹ nhân 》 này quả nhiên xuất sắc. Nhìn dung mạo này, đẹp bao nhiêu, thanh tú bao nhiêu... Xem dáng người này... Chậc chậc, đẹp quá!"

Hà Quang Diệu hờ hững, mi mắt cũng chẳng nâng lên, "Hoàng thượng thích thì tốt rồi."

Hoàng đế vuốt ve tiểu mỹ nhân trong tranh, sắp chảy cả nước miếng, "Được được, ban thưởng! Hà họa sĩ muốn gì? Trẫm thưởng cho người!"

Hà Quang Diệu nghe vậy lập tức ngẩng đầu, "Hoàng thượng nói thật chứ?"

Hoàng đế lưu luyến cuộn tròn bức họa, "Quang Diệu à, quan hệ giữa chúng ta thế nào! Một lời của trẫm đáng giá ngàn vàng, người muốn gì trẫm cho người hết!"

"Thần thỉnh cầu hoàng thượng, đừng để thần vẽ cái gì mà —— tranh, mỹ, nhân nữa!" Sắc mặt Hà Quang Diệu cực kỳ khó coi.

Hoàng đế lúng túng sờ mũi cười, "Haha, được. Có bức họa này, về sau người có thể vẽ tranh người thích rồi, trẫm không quấy rầy người nữa haha." Không trách hoàng đế chân chó được, để có bức mỹ nhân này, hẳn

đã giày vò Hà Quang Diệu một tháng trời, còn chẳng dám để Đế sư biết, nếu không Đế sư sẽ nói hấn trầm mê mỹ sắc gì đó.

Làm hoàng đế thật cay đắng mà, cầu bức họa cũng khó khăn!

"Hừ, hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, sau này đừng để thần vẽ loại tranh này nữa!" Không trách Hà Quang Diệu tức giận được, thực sự bức mỹ nhân này... Được rồi, hấn thừa nhận, bức tranh này là một tác phẩm xuất sắc mà người khác khó có được.

Hoàng đế cười ha hả, bức họa đẹp quá! Thật đẹp! Hấn quyết định giấu nó trong bảo các, quyết không để bức tranh có chút tổn hại nào, ngắm mỹ nhân trong tranh, đẹp quá à!

Ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, để có một bức họa bảo bối, tên là 《 Cẩm tú mỹ nhân 》, do đệ nhất họa sĩ đương triều Hà Quang Diệu hiến tặng, để yêu quý như mạng, trong tranh ẩn chứa một bí mật khủng khiếp, là nguyên nhân khiến đế yêu thích.

Một tháng sau, đêm đến tối đen như mực, tầng đám mây trên bầu trời che kín ánh trăng, thực sự là đêm trăng mờ gió lớn thích hợp làm chuyện đen tối, làm một chuyến du lịch, vào cung trộm bảo, chuẩn bị cho một đêm dài thú vị!

Một bóng đen xuất hiện, nhanh nhẹn lên vào hoàng cung, tránh né thị vệ, đang tìm cửa Trân Bảo Các. Gian này... không phải! Gian kia... cũng không phải!

Một thị vệ đi qua, khụ một tiếng, bóng đen vội vàng tựa vào tường không dám động. Một lúc sau, thị vệ dường như đi xa, bóng đen lặng lẽ đi tới, chỉ thấy thị vệ đã đứng ở một nơi có bài tử thật to, Trân Bảo Các —— rẽ phải!

Bóng đen trong nháy mắt hóa đá!

Nghi ngờ hướng bên phải đó, nên đi mấy bước, quả nhiên trông thấy một bảng hiệu to đùng —— Trân Bảo Các! Chính là chỗ này! Tại sao xung quanh chẳng có thị vệ nhỉ? Hẳn không dám tới gần, nín thở tập trung một lúc lâu, xác định không ai đi tới mới chậm rãi mò tới cửa chính Trân Bảo Các. Dáo dát nhìn xung quanh, lấy một con dao nhỏ nhẹ nhàng cạy chốt cửa ra. Vẫn chưa tiến vào, một thị vệ gần đó lại đến đây, hai người chạm mặt.

Bóng đen thấy thị vệ, tay lặng lẽ tiến vào lòng, chỉ chờ thị vệ tới gần, là ra tay trước không chế người!

Thị vệ rõ ràng thoáng sửng sốt, sau đó đột nhiên như nhớ tới điều gì, cúi đầu bắt đầu tìm đồ, "Túi tiền... Túi tiền của ta đâu? Bọn khi này, dám thừa dịp ta uống nhiều trộm túi tiền của ta sao? Xem ta tóm được các người sẽ chặt chân các người..." Giống như thực sự uống say, thị vệ lão đảo nghiêng ngã rẽ vào khúc quanh.

Bóng đen lần nữa hóa đá!

Đây rốt cuộc có phải hoàng cung không?!

Mặc kệ, lấy bảo vật quan trọng hơn, bóng đen nhanh chóng tiến vào Trân Bảo các.

Ngày hôm sau, bức họa 《Cấm tú mỹ nhân》 mà hoàng đế yêu thích nhất bị trộm, đế nổi giận!

Bên trong đại sảnh kim quang rạng rỡ, hoàng đế ngồi trên long ý, oai nghiêm. Một đám thị vệ quỳ dưới đất run lẩy bẩy, thị vệ đứng đầu bất ngờ chính là cái người uống quá nhiều rượu kia, bên cạnh còn có họa sĩ Hà Quang Diệu.

"Các người là một lũ phế vật! Nhiều người trông coi như vậy cũng để kẻ khác lên vào đánh cắp bức họa! Phế vật phế vật phế vật!" Hoàng đế tức giận run cả người!

Bọn thị vệ đồng loạt dập đầu, "Hoàng thượng bớt giận!"

"Quang Diệu... người xem đi... haha..." Hoàng đế tức giận xong, lại bày bản mặt chân chó cười với Hà Quang Diệu.

Mặt mày Hà Quang Diệu bất động, "Hoàng thượng đừng quên đã đáp ứng chuyện gì với vi thần."

Hoàng đế lúng túng cười lấy lòng, "Ta là nói, để Cấm ca nhi tra chuyện này đi. Bức họa... không thể truyền ra ngoài!"

Nói đến 《 Cấm tú mỹ nhân 》, Hà Quang Diệu lại nổi giận, lửa giận không ngừng bốc lên mặt bần thảng về phía hoàng đế, ý tứ rất rõ ràng, đều, tại, người!

Hoàng đế cười khà khà, nhanh chóng nghiêm mặt, "Truyền Thẩm Gia Cấm."

Thẩm Gia Cấm năm nay hai mươi một tuổi, là tân khoa thám hoa. Mặt mày tuấn tú, dung mạo như ngọc, một thân bạch y rất có khí chất tiên nhân. Thực sự là nam nhân phong độ, nhanh nhẹn anh tuấn, phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, tuấn tú nhã nhặn!

Khi hần vừa vào điện, trước giật mình vì trông thấy một đám người, sau lại thấy vẻ mặt tức giận của cữu cữu Hà Quang Diệu, còn hoàng đế thì chân chó, cũng biết cữu cữu tức giận vì bức họa mỹ nhân.

"Vi thần Thẩm Gia Cấm tham kiến hoàng thượng."

Hoàng đế đích thân tới gần nâng Thẩm Gia Cấm dậy, vẻ mặt tươi cười, đặc biệt ôn nhu hỏi, "Cấm ca nhi là thám hoa lần này nha, thực sự rất giỏi! Nghe nói người một lòng muốn nhậm chức ở Hình bộ, như vậy đi, bảo đồ bị trộm bèn giao cho người điều tra, xem như rèn luyện trước khi vào Hình bộ, được không?"

Thẩm Gia Cầm liếc nhìn cữu cữu đứng ở một bên, khó hiểu nói, "Không phải bức mỹ nhân đó chứ, để cữu cữu vẽ lại một bức là được rồi? Nghe nói hình mẫu mỹ nhân trong bức họa là Thục phi nương nương, chắc hẳn vẽ lại một bức cũng không khó gì?"

Hắn vừa dứt lời, Hà Quang Diệu bèn hừ lạnh một tiếng. Hoàng đế vội vã nhỏ giọng, "Cái này... Một lời khó nói hết, chốc nữa trẫm sẽ kể tình hình chi tiết cho người nghe." Sau đó hoàng đế trở lại ngồi trên long ỷ, "Thẩm Gia Cầm nghe lệnh, chỉ thị người làm khâm sai đại thần, thay mặt trẫm tìm bảo đồ trở về! Trẫm lại ban cho người một miếng ngọc bội, mọi người thấy ngọc bội như thấy trẫm, Thẩm Khanh nhất định đừng để trẫm thất vọng!"

Lời cũng đã nói đến đây rồi, Thẩm Gia Cầm đành phải quỳ xuống tiếp chỉ.

"Thần lĩnh chỉ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Vi thần chưa thấy qua bảo đồ, chẳng hay bảo đồ trông như thế nào?"

Hoàng đế một mặt nghiêm chỉnh, "Bức họa mỹ nhân có một đặc trưng rõ rệt."

Thẩm Gia Cầm khẽ nâng gương mặt như ngọc, "Mời hoàng thượng chỉ bảo."

"Khụ khụ, đó chính là... trên bức họa mỹ nhân có năm chữ lớn ——
cầm, tú, mỹ, nhân, đồ!"

Mọi người cười ngất.

Chờ sau khi những người không có nhiệm vụ lui ra, hoàng đế và Hà Quang Diệu cẩn thận kể lại tình hình 《Cầm tú mỹ nhân》 cho Thẩm Gia Cầm, sau khi nghe xong, Thẩm Gia Cầm "Âng ——" một tiếng, ánh mắt quái dị quét qua hoàng đế và cữu cữu.

Hà Quang Diệu không mặt dày như hoàng đế, vỗ vai Thẩm Gia Cầm, "Bức họa ấy là tâm huyết một đời của cữu cữu, vẽ cực kỳ tâm đắc! Con nhất định phải giúp cữu cữu tìm lại!" Nói xong bỏ đi trời chết.

Hoàng đế ai oán, "Thực phi nương nương của trẫm dung mạo như tiên, sao có thể lưu lại ở dân gian, ái khanh, toàn bộ hy vọng của trẫm đều gửi gắm trên người khanh... Mạng của trẫm sao mà khổ thế này, thật vất vả mới có bức họa mỹ nhân còn bị trộm! Không có thiên lý không có thiên lý mà! Ô ô..."

Trêm mặt Thẩm Gia Cầm sớm đã nổi gân xanh, lúc này cắt ngang hoàng đế đang lảm nhảm, "Vi thần phải đi tìm bảo đồ ngay!"

Bỏ lại hoàng đế đang ai oán, Thẩm Gia Cầm nhanh chóng ra ngoài, hoàng đế thực sự càng già càng lải nhải!

Muốn tìm hướng đi của bức họa, Thẩm Gia Cầm trước đi tìm thị vệ có liên quan, hẳn rất tò mò, "Các người nhiều người tới vậy vì sao đều không thấy một bức họa há? Hoàng cung canh phòng khi nào lại lỏng lẻo thế?"

Vẻ mặt thị vệ cầm đầu oan ức, "Hôm qua hoàng thượng nói muốn trải nghiệm cảm giác làm đạo tặc, thân thủ hắc y nhân kia nhanh nhạy có thừa, nhưng công phu lại không cao cường lắm, bọn ta cho rằng..."

"Cho rằng là hoàng thượng?"

Bọn thị vệ gật đầu tập thể, bọn họ sớm đã phát hiện tiểu tặc đó, có điều...

Thẩm Gia Cầm đỡ trán, hèn gì hoàng đế lại chân chó vậy, hóa ra hết thảy tai họa đều tại hắn! Có lẽ tối qua lại qua đêm với một nương nương nào đó trong cung, nên quên sạch sẽ chuyện bản thân muốn làm phi tặc rồi! Thảo nào tiểu tặc kia dễ dàng lén vào hoàng cung như vậy, dĩ nhiên là được buông thả rồi, thật tiện nghi cho tên tiểu tặc đó!

Aizz, hoàng đế thực sự càng lúc càng hồ nháo, tuổi đã cao, cũng không sợ bản thân đi đứng không tiện, còn làm phi tặc gì đó nữa! Ngẫm lại, ai bảo mình là thần còn hẳn là quân chứ!

"Được rồi, dẫn ta đi xem nào."

Thị vệ cầm đầu dẫn Thẩm Gia Cầm xem xét tuyến đường tên hắc y nhân đi qua, khi Thẩm Gia Cầm thấy Trân Bảo các —— bảng hiệu rõ phải, thực sự hận đến mức không thể tát chết hoàng đế mà!

Thị vệ cầm đầu xấu hổ dẫn hẳn vào Trân Bảo các, Thẩm Gia Cầm dạo một vòng bên trong, sờ đông, ngửi tây, lại quan sát nửa ngày mới lui ra ngoài.

Thị vệ cầm đầu chân chó hỏi, "Thẩm đại nhân nhìn ra cái gì sao?"

Thẩm Gia Cầm phui phui bụi trên tay, gật đầu, "Nhìn ra, Trân Bảo Các lâu lắm rồi không ai quét dọn, nhiều bụi thế này. Nhanh chóng phái người tới quét đi, bẩn chết đi được."

Thị vệ cầm đầu ngượng ngùng.

Hoàng đế chiêu cáo thiên hạ, tìm kiếm bảo đồ 《 Cầm tú mỹ nhân 》 , dẫn tới dân gian phỏng đoán đủ kiểu, có người nói mỹ nhân trong bức họa thực ra là nam nhân, vì hoàng đế ham mê nam sắc, nên bảo đồ bị truyền ra ngoài hoàng đế mới gấp gáp tới vậy. Cũng có người nói bức họa mỹ nhân thực ra chỉ là cơ quan, mặt trên bức họa kỳ thực là phòng thủ quốc gia. Còn có người nói bức họa mỹ nhân kỳ thực là tàng bảo đồ tiền triều, được bức họa này có thể có được bảo tàng phú quý sánh ngang với một nước.

Lời đồn rất nhiều, nhất là tàng bản đồ vừa đồn đãi dường như chiếm được phần lớn lòng tin của người dân, trong thời gian ngắn, cả nước đều náo động, mọi người ngoài sáng trong tối đều truy tìm bức họa mỹ nhân.

Khi lời đồn lan truyền, Thăm Gia Cấm đang thảnh thơi ở một thôn trấn nào đó của Giang Nam, uống trà trong một trà lâu nào đó.

Mấy thị vệ bên cạnh mặc thường phục, nhìn Thăm Gia Cấm đã ngồi vài canh giờ rồi, thị vệ cầm đầu nhin không được mở miệng, "Thăm đại nhân, chúng ta không ngừng truy xét chỗ này, ở cái trấn nhỏ thế có thể có manh mối gì?"

Thăm Gia Cấm chỉ trà bánh trên bàn, "Điểm tâm Giang Nam là món ngon nổi tiếng, các người cũng ăn chút đi."

Đám thị vệ bất đắc dĩ liếc mắt nhìn, cúi đầu bắt đầu yên lặng ăn điểm tâm uống trà, nhiệm vụ của bọn họ hết thấy đều phải nghe lệnh Thăm Gia Cấm. Thăm đại nhân nói trà bánh ngon, vậy cứ ăn đi, dù sao cũng chi trả bằng công quỹ mà.

Ngày đầu tiên, trà lâu nào đó, vị trí gần cửa sổ nào đó, ăn điểm tâm uống trà, đám thị vệ còn có chút không được tự nhiên.

Ngày thứ hai, trà lâu nào đó, vị trí gần cửa sổ nào đó, ăn điểm tâm uống trà, đám thị vệ chậm rãi an nhàn rồi.

Ngày thứ ba, trà lâu nào đó, vị trí gần cửa sổ nào đó, ăn điểm tâm uống trà, đám thị vệ đã thành thói quen.

Ngày thứ tư, trà lâu nào đó, vị trí gần cửa sổ nào đó, ăn điểm tâm uống trà, đám thị vệ cho rằng cuộc sống như thế cực kỳ thỏa mãn.

Ngày thứ năm, trà lâu nào đó, vị trí gần cửa sổ nào đó, ăn điểm tâm uống trà, Thăm Gia Cấm lên tiếng.

"Từ ngày mai trở đi các người bắt đầu..." Sau khi dặn dò một hồi, Thăm Gia Cấm tự mình rời khỏi.

Đám thị vệ ai oán thứ hạnh phúc mỗi ngày đều ăn điểm tâm uống trà đã một đi không trở lại, phải bắt đầu làm việc rồi! Thị vệ cầm đầu vỗ vai một huynh đệ đang ai oán, "Chúng ta ăn lương từ thuế của dân, chính là hết lòng với vua, đi thôi, làm xong chuyện tệ hại rồi phải nghiêm chỉnh thôi, chường quý! Dem toàn bộ điểm tâm gói thành mười phần mang về!"

Nhìn một bọc điểm tâm lớn đầy tay, thị vệ cầm đầu cảm thán, "Tiêu tiền công quỹ sướng thật! Không ăn hết còn có thể mang đi!"

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tây Thi Đậu Hũ Hạ Tiểu Muội

Nếu nói trấn Thanh Sơn có gì nổi tiếng nhất, thì phải nhắc tới món đậu hũ của phường đậu hũ Hạ gia! Hạ gia làm đậu hũ vừa mịn vừa nhẵn, vừa mềm vừa non, tựa như bàn tay nhỏ bé đang sắp xếp đậu hũ trước mắt, vừa trắng vừa mịn, thật muốn sờ một cái...

Bộp! Một cái xẻng gỗ đánh vào móng vuốt nào đó đang có hạnh kiểm xấu.

Hạ Tiểu Muội hai tay chống nạnh, mắt hạnh trợn tròn, lạnh lùng nói, "Trương mặt rỗ, rút cái chân gà của người lại cho lão nương! Ngay cả đậu hũ của lão nương còn dám ăn! Không muốn sống hả!"

Ánh mắt mọi người đều ném lên cái tay đỏ ửng vừa bị cái xẻng gỗ đập của Trương mặt rỗ, tay kia vừa xấu vừa gầy, hết sức nhỏ dòi, y như cái chân gà! Tất cả mọi người đều cười rộ lên.

Trương mặt rỗ tức giận rút tay về, nghiêng mắt ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Hạ Tiểu Muội chẳng phải người bán đậu hũ sao? Không ăn đậu hũ của người thì ăn đậu hũ của ai đây? Mọi người nói có đúng không?"

Những lời này của hấn ý vị sâu xa, tất cả mọi người đều bày ra bộ dáng 'chúng ta hiểu rõ' cười âm, Trương mặt rỗ cười khà khà, nghiêng mắt cố ý đảo qua bộ ngực cao vút của Hạ Tiểu Muội.

Hạ Tiểu Muội năm nay mười bảy tuổi là một tiểu mỹ nhân hàng đầu của trấn Thanh Sơn, khuôn mặt nhỏ nhắn to cỡ bàn tay, còn có dáng dấp động lòng người, nhìn thế nào cũng thấy xinh đẹp. Đôi mắt hạnh long lanh, khiến

người ta yêu thích nói không nên lời, vóc người thanh thoát, nhưng tính khí lại không được tốt lắm. Mười năm trước nàng theo cha xuống núi tới trấn Thanh Sơn cư ngụ, mở phường đậu hũ, không được mấy năm cha nàng chết, từ đấy nàng trở thành đương gia của phường đậu hũ Hạ gia, mọi người tặng cho nàng một biệt hiệu rất tục rất tục, nhưng có hàm nghĩa sâu xa chính là: Tây Thi đậu hũ*.

*Tây Thi đậu hũ ám chỉ người đẹp nhưng ăn nói chua ngoa.

Không ít người trong trấn đều đánh chủ ý với nàng, cưới một tiểu mỹ nhân, còn được tặng một phường đậu hũ có thể hái ra tiền, ai chẳng vui chớ? Chỉ là tính tình Hạ Tiểu Muội thực sự quá mạnh mẽ, người bình thường không khuất phục nổi.

Ngoài sáng đánh chủ ý không được, cũng chỉ có thể ở trong tối, một đại cô nương như nàng phải xuất đầu lộ diện bán buôn tránh không được sẽ gặp phải chuyện này, mỗi ngày trước cửa phường đậu hũ Hạ gia nhất định sẽ trình diễn một màn ‘mỹ nữ bị đùa giỡn’ và ‘làm sao đối phó với sắc lang’ có thể làm thành bài giảng dạy học.

Lúc này, Hạ Tiểu Muội nhìn Trương mặt rỗ cười lạnh, "Có giỏi thì qua đây."

Trương mặt rỗ đắc ý cười, vươn tay sắp bắt được bàn tay ngọc ngà của Hạ Tiểu Muội, bộp! Một lần nữa, xẻng gỗ chuyên dụng cho đậu hũ đập lên tay hắn, lần này Hạ Tiểu Muội không khách khí, cầm xẻng gỗ không chỉ đập tay Trương mặt rỗ, mà còn dùng sức đập lên đầu hắn, vừa đánh vừa mắng, "Cho người sỗ sàng nè! Cho người giở trò nè! Lão nương đánh chết tên khốn khiếp như ngươi!"

Trương mặt rỗ đã hơn năm mươi, nhưng không phải là một lão già không nên nét sao? Lão bị đánh chạy trốn chết, thoáng chốc trở nên hung ác, cố gắng vùng lên mặc dù đã bị đánh hai lần nhưng vẫn muốn xông tới tóm

Hạ Tiểu Muội, có điều thân thể Hạ Tiểu Muội mềm mại, chột lách sang một bên, tất cả mọi người cười ha hả đứng bên cạnh xem cảnh tượng Hạ Tiểu Muội điên cuồng đánh Trương mặt rỗ.

Hiện tại có người lắc đầu cảm khái, "Lại một người không biết sống chết!"

Ai chẳng biết Hạ Tiểu Muội không chọc được? Tự làm bậy không thể sống mà!

Trương mặt rỗ không chống đỡ nổi, vừa chạy vừa gào thét, còn không quên phóng một câu ngoan độc, "Hạ Tiểu Muội, ngươi là đồ nữ nhân chanh chua! Lão tử quyền rửa ngươi không gả được! Đồ cọp mẹ! Ai ui..."

Hạ Tiểu Muội trừng mắt hạnh, phồng má, xì một tiếng khinh miệt, khễ quát, "Lão già khốn kiếp! Ngươi quản được lão nương gả ra ngoài sao!"

Cầm xẻng gỗ xoay người, Hạ Tiểu Muội thở phì phò về phường đậu hũ.

Trong đám người còn có mấy kẻ chảy nước miếng nhìn chòng chọc Hạ Tiểu Muội vì tức giận mà bộ ngực phập phồng, "Đẹp quá à!"

Mỗi ngày nhiều kẻ khốn kiếp như Trương mặt rỗ càng tới càng nhiều! Không cần tới bờ biển, cũng có thể thấy cái gì gọi là 'Ba đào hùng dũng*' rồi!

*ám chỉ mấy cô nương ngực to phập phồng như làn sóng nhấp nhô, ngược lại nam nhân ví là... nhất trụ kinh thiên...

Hạ Tiểu Muội cầm ván cửa chuẩn bị đóng cửa, một đám nam nhân phần phật vây lại.

"Tiểu Muội à, sao đóng cửa nhanh vậy?"

"Đúng, không còn đậu hũ bán nữa..."

Hạ Tiểu Muội nhìn một đám nam nhân trước mắt thiếu chút nữa chảy cả nước miếng, gắng sức lấp cửa, "Ngày mai trở lại đi! Tâm trạng lão nương hôm nay không tốt!"

Đuổi một đám ruồi nhặng đi rồi, Hạ Tiểu Muội cố sức đóng cửa lại, nhìn đậu hũ trên bàn, liếc mắt, còn bán thì bán thứ gì? Lúc mở hàng chỉ một canh giờ đậu hũ đã bán sạch, một đám nam nhân ngu ngốc không biết xấu hổ!

Nhìn phường đậu hũ Hạ gia đóng cửa, thị vệ cầm đầu và bọn thị vệ nhìn nhau, sau đó hãnh xoay đầu mờ mịt nhìn Thẩm Gia Cầm, "Thẩm đại nhân, ngày mai bọn ta thực sự phải..." Nữ nhân này dũng mãnh quá...

Thẩm Gia Cầm gật đầu, vẻ mặt hứng thú nhìn phường đậu hũ Hạ gia, vượt cái cằm trơn bóng tấm tắc khen, "Không sai, không sai."

Thị vệ cầm đầu cười khố, 'không sai' rốt cuộc trả lời vấn đề của hãnh? Hay nói cô nương đánh đá kia?

"Mai phải làm theo lời ta nói, ba ngày sau các người hồi kinh, bẩm báo hoàng thượng, bảo đồ cứ giao cho ta, để hãnh yên tâm." Thẩm Gia Cầm xoay người đi xa, một đám thị vệ vội vàng đuổi theo.

Ánh mắt thị vệ cầm đầu sáng lên, "Thẩm đại nhân đã biết tầm tích của bảo đồ?"

Thẩm Gia Cầm khó hiểu nhìn thị vệ cầm đầu, "Lúc nào ta nói ta biết tầm tích của bảo đồ?"

"..."

"Bảo đồ cứ giao cho ta, chẳng lẽ hoàng thượng không yên tâm ư?"
Thẩm Gia Cầm bày ra vẻ mặt vô tội.

Thị vệ cầm đầu lúc này đã rút ra được một chân lý sâu sắc: Hãn và Thẩm đại nhân cực kỳ khó giao tiếp!

Hạ Tiểu Muội nhanh chóng bỏ số đậu hũ còn lại trên thớt vào nồi trở mặt rồi xào lại một chút, thêm dầu, cho hành lá tạo hương, rắc gia vị, món ăn đậu hũ xào hành lá nổi tiếng đã làm xong.

Ăn đậu hũ xào hành lá, kết hợp với một bát canh đậu hũ, lại thêm một bát tào hũ nóng hừng hực, Hạ Tiểu Muội vượt cái bụng tròn trịa cảm thán, ít nhiều gì nhà mình cũng là phường đậu hũ, nếu không sao mỗi ngày đều có nhiều đậu hũ ăn vậy chứ!

Sờ làn da trắng nõn, mịn màng của bản thân, Hạ Tiểu Muội tự trải nghiệm, ăn nhiều đậu hũ, thực sự tốt cho da nha!

Ăn cơm xong, Hạ Tiểu Muội bắt đầu vo rửa đậu nành, khí trời dần trở lạnh, nàng muốn làm một chút tương đậu để bán. Bọc kỹ đậu nành đã xay nát thành khối, treo toàn bộ chúng trên tường, chỉ chờ lên men xong liền lấy ra làm tương đậu.

Hạ Tiểu Muội lại đặt toàn bộ đậu nành còn dư lên cối đá từ từ xay, mỗi ngày đậu hũ đem bán đều nhất định phải làm vậy.

Làm xong đậu hũ, Hạ Tiểu Muội thấy sắc trời còn sớm, bèn lấy một tấm vải mới ra may y phục cho mình, buổi tối liền ngủ.

Trong quán trọ, phòng chữ Thiên số một.

"Chỉ có mấy thứ này?" Thẩm Gia Cầm ngồi trước bàn, nghe người đưa tin báo cáo.

Mỗ thị vệ gật đầu, "Thuộc hạ ở trên cây cách sân Hạ gia không xa nhìn thấy hiện giờ, Hạ Tiểu Muội quả thực ngoại trừ làm đậu hũ đều không làm gì khác cả."

Thẩm Gia Cầm khẽ híp đôi mắt phượng hẹp dài, gật đầu, "Làm tốt lắm."

Mỗ thị vệ âm thầm cao hứng một chút, nhưng vẫn theo lệ hỏi một câu, "Đại nhân còn có gì phân phó nữa không?"

Thẩm Gia Cầm thoáng suy nghĩ, "Tổng quản của các người sao thông minh vậy, biết phòng chữ Thiên số một sát vách với phòng chữ Địa số một?" Người bình thường không phải đều chọn phòng chữ Thiên số hai ư?

Mỗ thị vệ nghẹn họng, "Khụ khụ, đó là do đại nhân của thuộc hạ sớm đã hỏi thăm chương quỹ."

Thẩm Gia Cầm tán dương gật đầu, "Đại nội thị vệ làm việc, đúng là chu toàn. Được rồi, người lui xuống đi."

Mỗ thị vệ lặng lẽ ra khỏi cửa, sau đó ở trong lòng thay mặt thị vệ cầm đầu rơi lệ, thực ra... thị vệ cầm đầu cảm thấy bản thân không có cách nào giao tiếp với Thẩm Gia Cầm, mới chọn gian phòng chữ Địa số một, vốn nghĩ Thiên Địa hẳn phải cách nhau xa nhất, ai ngờ phòng chữ Địa số một lại sát vách với phòng chữ Thiên số một chứ!

Thị vệ cầm đầu hết sức căm hận ngồi trước bàn trong phòng chữ Địa số một nhìn chương quỹ rót trà, chương quỹ bị nhìn cả người đều tê dại. Thế này là thế nào, ai nói cho bọn hăn biết phòng chữ Thiên số một không làm hàng xóm với phòng chữ Địa số một chứ?

Ngày hôm sau, Hạ Tiểu Muội như thường lệ mở cửa buôn bán, hôm nay có chút không giống ngày thường, bên ngoài tiệm có một kẻ xa lạ dáo dạt nhìn mà chẳng biết đang nhìn gì.

Hạ Tiểu Muội liếc mắt một cái, chắc là kẻ nào đó ở trong thôn hoặc trấn được tam cô lục bà giới thiệu qua đây vụng trộm nhìn nàng rồi, thật vô vị!

Thị vệ Giáp bèn thò đầu ra ngoài, lần nữa xác định tất cả tình huống của Hạ Tiểu Muội đều bình thường.

"Ba, hai, một! Hành động!"

Thị vệ cầm đầu ra lệnh, bắt đầu hành động!

Chỉ thấy thị vệ cầm đầu mặc cẩm bào, vênh mông đi đường, nghiêng đầu, khóe miệng còn ngậm một nhánh cỏ đuôi chó. Phía sau còn dẫn theo thị vệ Giáp, Ất, Bính, Đinh mặc thường phục, bày ra bộ dáng đại gia, mà thường phục của đám thị vệ Giáp, Ất, Bính, Đinh quên giặt sạch, quất tháo ầm ĩ đuổi bọn ruồi nhặng bươm bướm xung quanh, vì để đại gia của bọn họ thuận lợi, không không không, là thị vệ cầm đầu giả làm đại gia tiếp cận. Thị vệ cầm đầu hiên ngang bước tới phường đậu hũ Hạ gia, dùng ánh mắt cực kỳ cực kỳ khinh thường nhìn Hạ Tiểu Muội.

"Ôi! Mỹ nữ, bán đậu hũ à?"

Lời vừa nói ra, thị vệ cầm đầu đã bị chính mình khinh bỉ, khóe mắt đảo qua, nhìn nét mặt của Giáp, Ất, Bính, Đinh, cũng biết bản thân bị bọn họ ghét bỏ rồi, không được, nhiệm vụ! Phải nhẫn! Trên đầu chữ Nhẫn có một con dao, chuyên khoét tim!

Hạ Tiểu Muội nhìn thế trận, cầm xẻng gỗ trong tay, cười lạnh, "Hóa ra ánh mắt của gia không được tốt lắm, phường đậu hũ này không bán đậu hũ thì bán cái gì? Bán người à?"

Mọi người cười ầm lên, thị vệ cầm đầu giống như không nghe thấy, tiếp tục lời thoại đã học thuộc.

"Ôi! Mỹ nữ, gia mời người uống trà nhé!"

"Không rảnh!"

Hạ Tiểu Muội trả lời rất lưu loát sạch sẽ, hoàn toàn không muốn dây dưa với kẻ trước mắt!

Thị vệ cầm đầu nháy mắt với người bên cạnh, lặng lẽ khom người hỏi thị vệ phía sau, "Câu tiếp theo là gì?"

Thị vệ nhỏ giọng nhắc nhở, "Là nếu không theo gia, gia bèn đập cửa tiệm của người!"

Thị vệ cầm đầu tiếp thu, nhìn Hạ Tiểu Muội nói tiếp, "Là nếu không theo gia, gia bèn đập cửa tiệm của người!"

Vừa nói xong thấy hình như không đúng, khẽ quay đầu nhìn mặt bọn Giáp, Ất, Bính, Đinh đã viết đầy mấy chữ to đùng: Người ngốc thật!

Cũng may Hạ Tiểu Muội chỉ lo lấy lá sen bọc đậu hũ cho người khác, không nghe thấy thị vệ cầm đầu nói.

Thị vệ cầm đầu hăng giọng, lớn tiếng quát, "Nếu không theo gia! Gia bèn đập cửa tiệm của người!" Nói xong còn bày ra bộ dáng không phá tiệm sẽ không bỏ qua, người chung quanh vừa trông thấy, ồ một tiếng rồi chạy ra xa.

Lúc này cứng rắn hơn, xem Hạ Tiểu Muội giải quyết thế nào!

Hai tay Hạ Tiểu Muội chống lên bàn, cười lạnh, "Lão nương không theo! Có bản lĩnh thì người đập đi!"

Thị vệ cầm đầu thoáng nhìn, vâng, đã ra dấu với bên kia, thấy bên kia đã chuẩn bị xong, hấn bèn lớn tiếng vén tay áo, phun nhánh cỏ đuôi chó nơi khóe miệng, ra vẻ muốn phá tiệm, "Các huynh đệ, nữ nhân này rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Phá tiệm!"

Bọn họ vừa từ từ vén tay áo, vừa chờ anh hùng cứu mỹ nhân xuất hiện.

Ba, hai, một!

"Dừng tay!"

Thị vệ cầm đầu thở phào nhẹ nhõm, phối hợp rất tốt, thời gian vừa khớp!

Thị vệ cầm đầu nhanh chóng khôi phục bộ dáng đại gia vĩnh môn, thế đứng nghiêng đầu, lấy ra một nhánh cỏ đuôi chó trong tay áo ngậm ở khoe miệng, hỏi, "Tiểu tử, ngươi từ đâu chui ra? Dám phá đám chuyện tốt của gia!"

Tác giả có lời muốn nói: Tiếp tục cười thoải mái.

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Quá Cấu Huyết

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, đây tuyệt đối là ảo giác, bởi vì hoa thực sự rơi đầy trời, là hoa gì nhỉ? Đương nhiên chính là —— cỏ đuôi chó!

Cỏ đuôi chó bay đầy trời, từng nhánh từng nhánh rớt xuống, không cần thận quét qua mũi một người nào, chợt thấy người nọ vừa nhảy mũi vừa mắng, "Ai thất đức thế! Quản lý trấn đâu? Bảo vệ môi trường đâu? Có người làm ô nhiễm môi trường kìa!"

Thị vệ cầm đầu cản cỏ đuôi chó, thân thể chợt lão đảo, nhưng vẫn duy trì tư thế đại gia nên có. Nghe có người hô, cười khinh bỉ, người đó, không tiền có thể mời được quản lý trấn à? Mời được bảo vệ môi trường hả? Đám tiểu tử kia, giữ lại chút đỉnh tiền đấy uống trà đi.

Giữa rừng cỏ đuôi chó rơi lá chả, một công tử xinh đẹp mặc bạch y lưu loát xuất hiện, tuấn nhã thanh tú, mắt phượng hẹp dài vô cùng trên người, làn môi mỏng hồng nhuận khiến người ta muốn hôn hẩn một cái.

Chỉ thấy làn môi mỏng trơn bóng hé ra hợp lại, "Dừng tay!" Thanh âm trong trẻo như tiếng trời.

Thị vệ cầm đầu cực kỳ bất mãn việc Thẩm Gia Cẩm dùng cỏ đuôi chó để lên sân khấu, đây là đạo cụ của hẩn mà. Nhưng vì nhiệm vụ, hẩn phải tiếp tục lời thoại.

"Tiểu tử kia, người từ đâu chui ra? Dám phá đám chuyện tốt của gia!"

Thẩm Gia Cẩm mở chiết phiến trong tay, lấy tư thái phong lưu tiêu sái nhất, nói, "Ta chính là —— Cẩm Tú công tử ngọc thụ lâm phong anh tuấn

phong lưu tiêu sái lồi lạc tao nhã tuyệt thế người gặp người thích hoa gặp hoa nở hoa lê áp đảo hoa hải đường chỉ hận muôn dân thiên hạ có mắt như mù đến cuối cùng phải tự mình ân hận —— Thẩm, Cẩm cũng chính là ta!"

Thần kinh*?

*Thần kinh và Thẩm Cẩm đồng âm.

Nghe xong khúc dạo đầu dài lê thê, Hạ Tiểu Muội chỉ cảm thấy choáng váng, không chỉ nàng choáng, mà mọi người vây xem xung quanh cũng hôn mê.

Thị vệ cầm đầu cứng nhắc bày ra bộ dáng tôn kính, ôm quyền nói, "Ra là Cẩm Tú công tử, tại hạ có mắt không trông, không biết công tử cũng ở đây! Vậy tại hạ đi ngay, haha, đi ngay."

Thị vệ cầm đầu vung tay, mang đám Giáp Ất Bính Đinh nhanh chóng bỏ chạy.

Việc này xong rồi? Không náo loạn? Mới câu đầu tiên đã tống cổ được rồi?

Thẩm Gia Cẩm xoay người cười với Hạ Tiểu Muội, ôm nhu hỏi, "Cô nương không bị kinh hãi chứ?"

"Cút!"

Không hề có lời cảm tạ đưa tình, không hề có sự sợ hãi giàn giụa nước mắt, chỉ ném trả cho Thẩm Gia Cẩm một chữ xem thường cực to có uy lực đanh thép nhất và phổ biến nhất trên đời —— cút!

Thẩm Gia Cẩm cũng không tức giận, mỉm cười, ung dung bỏ đi. Trước khi đi còn quên cười áy náy với mọi người, "Tại hạ không biết những thứ

cỏ đuôi chó ảnh hưởng đến bộ mặt thị trấn này từ đâu ra, chốc nữa làm phiền mọi người quét sạch một chút."

Hạ Tiểu Muội buồn cười nhìn hết thầy diễn ra trước mắt, thực sự xem nàng là đồ ngốc sao? Rõ ràng là một tuồng kịch! Cái gì mà Cẩm Tú công tử chứ, toàn bộ đều bệnh thần kinh! Cái tên thần kinh này hợp quá mà!

Bộp! Cố sức đóng cửa lại, Hứa Y Nhiên hoàn toàn chẳng có tâm trạng bán tiếp đậu hũ. Hôm nay đám người kia quá quái dị, cũng không biết từ đâu tới, còn có kẻ thần kinh kia, Thẩm Cẩm? Nào có nhân vật như thế!

Thẩm Gia Cẩm trở lại quán với vẻ mặt tức giận.

"Các người ai nói cho ta biết, cỏ đuôi chó bay đầy trời là thế nào!!"

Bọn họ chỉ muốn tạo một chút không khí thôi, sao lại tung nhiều cỏ đuôi chó vậy?

Một thị vệ sợ hãi giơ tay lên, "Thẩm đại nhân, tiểu nhân thực sự không cố ý, ngài nói muốn tạo chút không khí. Tiểu nhân xem trong thoại bản, những công tử của màn anh hùng cứu mỹ nhân kia khi lên sân khấu đều có hoa tươi bay đầy trời. Tiểu nhân thực sự đã tìm hết xung quanh, chỉ tìm được... cỏ, đuôi, chó... thôi."

Trên trán nhẫn nại của Thẩm Gia Cẩm đã nổi gân xanh.

"Muốn có không khí! Không nên là hoa tươi! Càng không phải là cỏ đuôi chó! Ngày mai tiếp tục, nhớ kỹ cố gắng một chút! Biết chưa?"

Đám thị vệ nghiêm trang, "Vâng!"

Ra khỏi cửa phòng Thẩm Gia Cẩm, thị vệ kia đau khổ hỏi thị vệ cầm đầu, "Lão đại à, Thẩm đại nhân muốn có không khí, làm thế nào tạo không khí cho hẳn đây."

Thị vệ cầm đầu hết sức đau xót giáo dục, "Hài tử, bầu không khí kiêu này, chỉ có thể là cảm giác, người nghĩ đi khi còn bé cái cảm giác người nghe chuyện ma, đấy gọi là tạo không khí đó!"

Cho nên thị vệ nọ dăm chiêu gật đầu.

Ngày thứ hai, thời gian giống nhau, địa điểm giống nhau, nhân vật giống nhau, tiết mục giống nhau.

Hạ Tiểu Muội gõ bàn, không kiên nhẫn nói, "Bọn người còn tới hả, có thấy phiền không? Đừng quấy rầy chuyện buôn bán của lão nương, cút!"

Thị vệ cầm đầu vẫn mặc trang phục hôm qua, bọn Giáp Ất Bính Đinh vẫn mặc thường phục, vẫn ngậm cỏ đuôi chó, vẫn vênh mông.

"Tiểu cô nương, gia chính là muốn mời người uống trà, người ngoan ngoan theo gia đi."

Người vây xem xung quanh vẫn cách xa hiện trường trước tiên.

Hạ Tiểu Muội ném khối đậu hũ tới, thị vệ cầm đầu chợt lóe lên, xiêm y này thuê nha, dính đậu hũ còn phải tắm đó, "Tiểu cô nương, gia thấy người rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Đến đây, phá tiệm!"

Trong lúc đó bỗng nhiên, cuồng phong gào thét, bụi bay bốn phía, thổi tung vô số hạt bụi chong chóng trên mặt đất. Mọi người nhanh chóng tìm chỗ tránh gió, tránh né bụi bay từ bốn phương tám hướng thổi tới.

Thẩm Gia Cầm một thân bạch y đón gió chặt vật di chuyển tới trước cửa tiệm Hạ Tiểu Muội, tay giữ chặt ván cửa của cửa tiệm, "Các người... lại... tới... khụ khụ..."

Cuồng phong trong nháy mắt liền ngừng, rất quý dị.

Thị vệ cầm đầu siết chặt quả đấm, nghiêng răng lộp cộp lộp cộp, run rẩy lấy cọng rau thối trên đầu mình xuống, cắn hận nói, "Lại là cầm tú công tử! Hôm nay thời cơ bất lợi cho ta, các huynh đệ, chúng ta đi!"

Lại xong chuyện? Không náo loạn? Chỉ một câu lại đuổi được rồi?

Cả người Thẩm Gia Cầm cứng nhắc, một thân bạch y vô cùng thâm, hăn cứng nhắc nặn ra nụ cười ôn nhu, hỏi Hạ Tiểu Muội, "Cô nương, nàng không bị dọa chứ?"

Hạ Tiểu Muội đen mặt nhìn đậ hũ trên bàn sớm đã bắn thiu, cái kính rít gào, "Cút!"

Đậ hũ tươi non đó! Xay cả buổi chiều mới ra đó! Lại bị hủy như vậy chứ! Hạ Tiểu Muội xin thề, tên thần kinh trước mắt và đám bị bệnh thần kinh kia nếu còn tiếp tục xuất hiện trước mặt nàng, nàng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho họ!

Trở lại quán trọ bình dân, tắm sạch sẽ bằng nước nóng, cuối cùng từ hán tử đầy bụi biến thành quý công tử phiêu dật tuấn tú. Thẩm Gia Cầm vô lực đỡ trán.

"Hôm nay cơn gió đó là chuyện gì nữa?"

Thị vệ kia khiếp đảm giơ tay lên, "Thẩm đại nhân, tiểu nhân thực sự không phải cố ý. Hôm qua đại nhân nói không khí này chính là cảm giác, tựa như... tựa như cảm giác tiểu nhân nghe kể chuyện ma vậy. Tiểu nhân bèn nghĩ, hồi còn bé khi nghe kể chuyện ma, học trò trong câu chuyện lúc gặp phải nữ quỷ cũng sẽ có cuồng phong gào thét, tiểu nhân liền sử dụng tuyệt học gia truyền —— cuồng phong rít gào công! Đại nhân, bầu không khí này ngài có hài lòng không?"

Thẩm Gia Cầm hoàn toàn bó tay, hăn hết chỗ nói rồi, chốc lát sau mới mở miệng, "Không cần bầu không khí đó, mai là ngày cuối cùng, các người

cũng đừng làm gì nữa, qua ngày mai liền hồi kinh đi."

Hắn rút cuộc cảm nhận được cái gì gọi là đại nội cao thủ rồi!

Ra khỏi phòng Thâm Gia Cấm, thị vệ kia dè dặt nhìn thị vệ cầm đầu cũng đen mặt giống vậy, "Lão đại, tiểu nhân đã cố gắng hết sức."

Thị vệ cầm đầu lại đen mặt, "Được rồi, người tên là Điền cái gì Lai?"

Thị vệ dè dặt trả lời, "Lão đại, ngài đã quên tên tiểu nhân sao? Tiểu nhân tên là Điền Nhiên Đại." Sao lão đại đột nhiên hỏi tên hắn chứ, lẽ nào hắn sắp được thăng chức ư?

Ngốc tự nhiên**...

**Ngốc tự nhiên và Điền Nhiên Đại đồng âm.

Thị vệ cầm đầu hoàn toàn ☹️, quả nhiên người cũng như tên. Hắn vỗ vai Ngốc tự nhiên, "Tiểu Ngốc à, lần sau thần công cuồng phong rít gào này, dứt khoát đừng sử dụng nữa, quá nguy hiểm! Sẽ chết người đấy!"

Ngốc tự nhiên mê man gật đầu, trong lòng cảm thán không thôi, chẳng trách gia gia nói cuồng phong rít gào vừa xuất chiêu sẽ quý khóc thần sầu, hóa ra thực sự là vậy!

Ngày thứ ba, thời gian giống nhau, địa điểm giống nhau, nhân vật giống nhau, tiết mục giống nhau.

Thị vệ cầm đầu vẫn mặc hoa phục, đám Giáp Ất Bính Đinh vẫn là thường phục, vẫn vênh mông ngậm cỏ đuôi chó. Chẳng qua lần này hắn không mở miệng, chỉ lắc lư thân thể, dùng ánh mắt đại gia nhìn Hạ Tiểu Muội.

Hạ Tiểu Muội bộp một tiếng ném cái xẻng trên tay, thở phì phò nói, "Còn tới nữa! Các người không mệt à?"

Mệt! Bọn thị vệ gặt đầu.

"Có phải các người bị bệnh không!"

Vâng! Bọn thị vệ tiếp tục gặt đầu.

"Cái người cầm hả?"

Không cầm điếc, chỉ là Thẩm đại nhân phân phó, hôm nay cái gì cũng không được làm, mà chuyện không được làm đương nhiên cũng bao gồm không thể nói chuyện.

"Rốt cuộc các người muốn gì?"

...

Vấn đề này rất khó trả lời, muốn gì phải hỏi Thẩm Gia Cầm nha, bọn họ chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ hôm nay thôi sau đó thuận lợi hồi kinh.

Hạ Tiểu Muội bắt đầu nóng nảy, trên đời này tại sao có thể có người như vậy chứ! Hai tay nàng vòng quanh ngực, chờ kẻ kia xuất hiện. Người xung quanh cũng lặng lẽ đứng sang một bên, có bài học của hai ngày trước, đã có người chuẩn bị ô, vải chống bụi che mũi miệng trông mong đợi chờ xem cuộc vui.

Bạch y thành thực lộ mặt, Thẩm Gia Cầm mở chiết phiến, đứng trước cửa phòng đậu hũ Hạ gia, lời lẽ đầy chính nghĩa, "Các người còn không mau thôi lui!"

Tới thật đúng lúc! Người đã đến đông đủ, nàng cũng nên động thủ rồi! Hạ Tiểu Muội siết chặt cái xẻng trong tay, một xẻng chụp lên đầu Thẩm Gia Cầm, Thẩm Gia Cầm ai ui một tiếng, té trên mặt đất, hôn mê.

Mẹ kiếp! Không chịu nổi một chiêu mà còn dám xưng cái gì mà Cầm Tú công tử nữa!

Hạ Tiểu Muội khinh bỉ thoáng nhìn Thẩm Gia Cầm trên mặt đất, hai ba bước đã qua tới, cầm xẻng gỗ cho thị vệ cầm đầu vài phút, "Cho các người quấy rối nè! Cho các người giả trang đại gia nè! Cho các người khi dễ người nè! Cho các người làm bẩn chậu hũ của ta nè! Cho các người tung cỏ đúi chó khắp nơi nè! Cho các người..."

Nàng mắng một câu đánh một câu, dáng người cực nhanh, động tác nhẹ nhàng lại có lực. Đám thị vệ này sớm được phân phó, không dám sử dụng công phu đả thương nàng, buộc lòng phải trái tránh phải tránh, lần lượt từng người lại đứng quá gần, thân hình Hạ Tiểu Muội lại thanh thoát, đánh không được cái này thì đánh cái kia, chốc lát sau, đều trúng vài phút.

Thị vệ cầm đầu nháy mắt ra hiệu, các huynh đệ, sức chiến đấu của đối phương quá mạnh mẽ! Rút!

Trước khi đi còn không quên ném ánh mắt tự cầu phúc cho Thẩm Gia Cầm đang hôn mê trên mặt đất, Thẩm đại nhân, bọn tiểu nhân xin cáo lui trước! Ngài hãy bảo trọng!

Đánh đuổi bọn người kia đi rồi, Hạ Tiểu Muội thở hốt hển về phòng chậu hũ nhà mình, hoàn toàn không nhìn Thẩm Gia Cầm đang nằm trên mặt đất, tự mình bán chậu hũ xong, sau đó đóng cửa tiệm lại.

Từ ban ngày cho đến tối. Tân khoa thám hoa đáng thương, cứ như vậy nằm lê loi trên mặt đất, không ai để ý.

"Ai ui..." Thẩm Gia Cầm từ từ mở mắt, vuốt đầu mình, đau thật! Nữ nhân này ra tay độc quá.

Nhìn sắc trời, thời gian cũng không còn sớm, Thẩm Gia Cầm nhìn bảng hiệu phường chậu hũ Hạ gia, nhẹ nhàng nở nụ cười. Sau đó lập tức biến đổi thành vẻ mặt đưa đám, đập cửa.

"Cô nương ơi... cứu mạng... Tại hạ đau quá..."

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Một Khóc, Hai Nháo, Ba Thất Cố...

Hắn dùng sức đập cửa, kéo theo tiếng gào thét cả cuống họng, Hạ Tiểu Muội bực bội che lỗ tai rúc trên giường, đến cuối cùng dứt khoát vùi cả người vào trong chăn.

Mấy hộ xung quanh đều thức tỉnh, hướng ra cửa mắng, "Bệnh thần kinh à! Đừng gào nữa! Có để người ta ngủ không?"

Thẩm Gia Cẩm hoàn toàn phớt lờ tiếng mắng chửi chung quanh, bình tĩnh vươn ngón út, nhẹ nhàng gãi chóp mũi có chút ngứa, trong miệng không ngừng, tiếp tục gào, "Cô nương ơi, Tục ngữ nói đánh là thương mắng là yêu... Nàng đánh tại hạ, tại hạ sẽ là người của nàng, nếu tại hạ ngã ở cửa tiệm nàng, thì sinh là người của Hạ gia, chết là ma của Hạ gia... Hạ Tiểu Muội... Hạ cô nương... Hạ lão bản... không không không, nương tử... mở cửa đi... đầu vi phu đau quá..."

Hạ Tiểu Muội tức giận cầm bát muốn đập, nhưng nghĩ lại vẫn buông tay, bát vỡ phải tốn tiền mua đó. Tên thần kinh này! Nói năng bậy bạ gì trời!

Càng ngày càng nhiều người bị đánh thức, đều là người chung quanh cả, chuyện xảy ra ban ngày tất cả mọi người đều nhìn thấy, tuy nói không ít người nhìn ra Thẩm Gia Cẩm và mấy tên gây sự kia là chung một phe, nhưng dù sao người ta chẳng làm chuyện gì ác cả. Mà hôm nay Hạ Tiểu Muội đánh người ngất xỉu, quả thực mọi người đều tận mắt chứng kiến.

Lúc này có người mở miệng, "Tiểu Muội à! Đêm khuya ở bên ngoài sương giá lạnh lẽo, người cho người ta vào trước đi! Là người đánh người ta bị thương mà! Đừng cho hắn gào rú nữa! Mai bọn ta còn phải dậy sớm đấy!"

Có một người khuyên tất sẽ có người thứ hai, sau đó càng lúc càng nhiều người khuyên, Hạ Tiểu Muội đành phải xoay người xuống giường, nếu còn mặc kệ hẳn tiếp tục gào thét bậy bạ, ngày mai không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa!

Nghe tiếng bước chân của nàng, Thẩm Gia Cầm mỉm cười, hét càng lợi hại hơn.

Rầm! Cửa được mở, Hạ Tiểu Muội tức giận nhìn Thẩm Gia Cầm gào khóc trên mặt đất, "Rốt cuộc ngươi muốn sao hả?"

Thẩm Gia Cầm ra vẻ đáng thương nhìn Hạ Tiểu Muội, khóc lóc, "Nương tử, vi phu đau quá à!"

"Ai là nương tử của ngươi? Ngươi còn gào loạn nữa, ta cho ngươi một xéng đánh ngất ngươi rồi tha đi bây giờ!" Hạ Tiểu Muội sắp tức tới phát điên rồi, đây đúng là đánh đá mà!

Thẩm Gia Cầm vừa thấy Hạ Tiểu Muội nổi giận thật, bèn bày ra khuôn mặt tươi cười, "Hạ cô nương, tại hạ thực sự không có ác ý. Chỉ là đêm khuya sương nặng, đầu tại hạ đau muốn nứt rồi, chỉ muốn vào đó sưởi ấm thôi."

Hai tay Hạ Tiểu Muội vòng quanh cánh tay, cười lạnh, "Vì sao ta phải để cho ngươi vào hả? Nam nữ thụ thụ bất thân, ta với ngươi là cô nam quả nữ, không thích hợp ở chung một nhà!"

Thẩm Gia Cầm nghiêm mặt nói, "Cô nương nói rất đúng, chỉ là tại hạ thực sự rất khó chịu..." Đột nhiên hẳn lại thay đổi bày ra bộ dáng cực kỳ chân chó tươi cười, "Cô nương, nàng tâm địa như Bồ tát, bèn thu nhận ta vào tránh rét đi. Nàng thấy đó tại hạ là thư sinh nho nhã yếu đuối, vai không thể gánh tay không thể nhắc, đi vài bước là muốn thở hắt hai cái, nàng nhẫn tâm để tại hạ ở chỗ này chịu tất cả khổ sở ư? Tại hạ vừa lạnh vừa đói vừa đau nhức, thực sự là..."

"Người không có tiền sao? Người không phải là Cẩm Tú công tử gì gì đó à?" Hạ Tiểu Muội ngờ vực hỏi.

Thẩm Gia Cẩm thở dài, "Ngày đầu tiên tại hạ ra mặt vì cô nương, tiền tài toàn bộ đều cho mấy tên côn đồ kia rồi. Tục ngữ nói tiền tài là vật ngoài thân..."

Hạ Tiểu Muội buồn bực che lỗ tai, "Câm miệng! Người dài dòng quá! Vào đi, sợ người rồi. Sáng mai liền cắt cho lão nương!"

Một xéng đã có thể đánh một nam nhân ngắt xiu, nàng Hạ Tiểu Muội này thực sự không để ai vào mắt.

Phường đậu hũ Hạ gia và nơi ở nối liền nhau, phía trước là cửa hàng, phía sau có hai gian phòng, một góc rất nhỏ trong sân có đặt một cối xay lớn, còn một góc khác đặt rất nhiều củi lửa được xếp rất trật tự chỉnh tề.

Hạ Tiểu Muội vào nhà, phát hiện nam nhân phía sau nhắm mắt theo đuôi, khi sắp tới gần cửa khuê phòng của mình, Hạ Tiểu Muội vút cái xoay người, trừng mắt hạnh hung dữ nói, "Không cho bước vào đây nửa bước!"

"Nhưng mà..." Thẩm Gia Cẩm bày ra vẻ mặt đáng thương.

Một đầu ngón tay dao động qua lại hai lần ở trước mắt hăn, Hạ Tiểu Muội u ám cảnh báo, "Không có nhưng mà, ta sẽ đem chần cho người, đêm nay người ngủ ở phòng củi, dám giở trò đùa bỡn gì, lão nương đánh chết người!"

Thẩm Gia Cẩm mếu máo, níu vạt áo, ngoan ngoãn đứng ở một bên, cực kỳ giống nàng dâu nhỏ bị ức hiếp.

Hạ Tiểu Muội nhìn bộ dáng này của hăn, chỉ cảm thấy một luồng hơi thở bị nghẹn trong ngực, nàng hung hăng trợn mắt nhìn Thẩm Gia Cẩm, sau đó

vào phòng lấy một tấm chăn, cố sức nhét vào lòng hăn, chỉ vào phòng củi nói, "Giờ! Liền! Lập tức! Cút vào!"

Thẩm Gia Cầm ôm chăn, mỗi bước đi đều cẩn thận đến gần phòng củi, Hạ Tiểu Muội thấy hăn ngoan ngoãn vào phòng củi mới bớt nóng một chút, xoay người vào phòng ầm một tiếng khép cửa lại.

Sau khi Thẩm Gia Cầm nghe tiếng Hạ Tiểu Muội đóng cửa, mới xoay đầu đánh giá toàn bộ Hạ gia, trong sân hơi tạp nham, nhìn ra ngày thường không được thu dọn.

Ôm chăn vào phòng củi, trong phòng có không ít rơm rạ chống ẩm, Thẩm Gia Cầm lót rơm rạ ở bên dưới, chăn đặt ở trên, đây chính là chiếc giường đêm nay của hăn.

Toàn bộ phòng củi rất nhỏ, còn có mùi ẩm mốc, Thẩm Gia Cầm cau mày nhăn nạy một lúc mới thích ứng được cái mùi này. Hăn nằm trên rơm rạ, trên người đắp chăn, chăn này chắc là chăn mới, mặt trên còn có mùi hương của thảo dược.

Hai tay Thẩm Gia Cầm gối đầu, ánh trăng ngoài cửa sổ nhàn nhạt chiếu vào gương mặt như bạch ngọc của hăn, khóe miệng hăn nhếch lên khẽ mỉm cười đầy hứng thú khó hiểu.

Hạ Tiểu Muội cởi giày chui vào ổ chăn, trở mình lăn qua lăn lại trên giường, suy ngẫm, lại kiểm tra then cửa phòng mình một chút. Thấy toàn bộ then cửa đều bình thường, mới trở về, còn chưa đi tới giường, lại vòng trở lại, lấy gậy gỗ dựng ở cửa sổ đặt ngay mép giường, lúc này mới nằm trên giường ngủ.

"Sáng mai hăn đi rồi, hăn đi rồi..." Hạ Tiểu Muội áp cánh tay lên mắt, tự lẫn bầm. Một lúc sau lại bực bội vùi cả người vào chăn, "Ta nhất định bị điên rồi..."

Ngày hôm sau, Hạ Tiểu Muội khố não mang cặp mắt gấu mèo to dùng mở cửa phòng ra, vừa mở cửa, cả người liền ngậy ngấn cả người.

Đây là nhà nàng ư? Toàn bộ sân vườn đều được thu dọn ngăn nắp gọn gàng, trên mặt đất cũng được quét dọn, còn được vẩy nước, ngay cả cối xay cũng được lau sạch sẽ.

Cửa phòng củi vừa mở, nàng liếc một cái thăm dò, tên thần kinh kia không ở đó, phòng củi được quét dọn, ánh nắng vào sáng sớm chiếu rọi cả phòng củi, quét sạch âm u trước đó.

Tiếng người huyên náo ở bên ngoài truyền vào, Hạ Tiểu Muội giật mình, chẳng lẽ hẳn...

Hạ Tiểu Muội run rẩy vén màn lên, quả nhiên trên bàn đã xếp đậu hũ chỉnh tề ngay ngắn, tên thần kinh kia đang bận trước bận sau ra trước bán đậu hũ, bọc đậu hũ cho người ta. Chỉ là lúc này không giống như xưa, người hôm nay tới mua đậu hũ, đồng loạt đều là nữ nhân!

Mặc kệ xuất giá hay chưa xuất giá, mặc kệ tuổi tác lớn nhỏ, tất cả đều là nữ nhân!

Trên khuôn mặt tuần tú của tên thần kinh kia tràn đầy tươi cười, tựa hồ đám nữ nhân như lang như hổ vây quanh hoàn toàn không đáng nhắc tới.

"Vị đại tỷ này, đậu hũ người muốn có rồi." Thẩm Gia Cầm bọc kỹ đậu hũ, đưa đến tay một vị phụ nhân trung niên với đầu cắm đầy hoa, tô son trét phấn, cười rạng rỡ tiện tay cầm tiền rút về.

Vị phụ nhân kia túm tay Thẩm Gia Cầm, nhân cơ hội đó sờ soạng hai cái, "Tiểu Cầm Cầm à, người dứt khoát đừng bán đậu hũ nữa, về nhà ta làm tiên sinh tính sổ sách đi, tiền kiếm được còn nhiều hơn chỗ này nhiều."

Thẩm Gia Cầm nhướng đôi mắt phượng, cười nói, "Tỷ tỷ rõ ràng nói đùa với tiểu sinh, Tiểu Cầm đã cùng nương tử..." Hắn ném ánh mắt người hiểu ta hiểu mọi người đều hiểu ra, người xung quanh rất hóng chuyện cười rộ lên.

Tiểu Cầm Cầm? Tỷ tỷ? Khóe mắt Hạ Tiểu Muội co quắp.

Mà vị "Tỷ tỷ" kia bị mị nhãn của Thẩm Gia Cầm mê hoặc linh hồn bé bỏng mất rồi, đâu còn nhớ được chuyện khác nữa, chỉ biết cười gật đầu.

Hạ Tiểu Muội xác định bản thân không nhìn lầm, hắn thực sự bán đậu hũ nhà mình! Hắn thực sự ném mị nhãn! Hắn thực sự lấy nhan sắc mê hoặc đám nữ nhân vô tri này.

"Người..."

Nàng vừa mở miệng, Thẩm Gia Cầm liền xoay đầu, đầu tiên là nở nụ cười mê chết người. Sau đó là giọng nói ngọt ngào như mật, "Nương tử, nàng dậy rồi? Đậu hũ của chúng ta rất nhanh đã bán xong, bữa sáng ta cũng làm rồi, nàng mau đi ăn đi. Đêm qua..." Thẩm Gia Cầm nói xong còn ngượng ngùng mím cười.

Hạ Tiểu Muội cảm thấy hiện tại lục phủ ngũ tạng của mình đã bốc cháy, cháy tới mức sắp nát luôn! Nàng đi tới đánh rụng đậu hũ trên tay Thẩm Gia Cầm, khuôn mặt nhỏ nhắn diễm lệ đỏ ửng, "Ai là nương tử của người! Người đừng không biết xấu hổ như vậy! Người mau rút cho ta! Từ nhà ta rút ra ngoài!"

Trong nháy mắt bốn bề yên tĩnh!

Thẩm Gia Cầm kinh ngạc nhìn Hạ Tiểu Muội đang nổi giận đùng đùng, tầm mắt từ miếng đậu hũ trên mặt đất di chuyển tới mu bàn tay đỏ hồng vừa bị đánh của bản thân, viền mắt thoáng chốc rưng rưng, không thể tin nổi nhìn Hạ Tiểu Muội.

"Nàng... Nàng nàng nàng... Nương tử... Nàng tính không cần vi phu nữa sao? Tối qua vi phu đã đắp chăn của nàng... Sao nàng lại nhẫn tâm thế... a a a"

Hạ Tiểu Muội trợn mắt, không thể tin nổi có một nam nhân như vậy, khóc ngay trước mặt mọi người, hơn nữa còn che tay áo khóc!

"Lão nương nói lại lần nữa! Lão nương không phải nương tử của người! Người cú cho ta!"

Hạ Tiểu Muội tức giận chỉ ngoài cửa, nàng cũng không chịu nổi tên nam nhân không rõ lai lịch không rõ thân phận còn bị bệnh thần kinh này!

Thẩm Gia Cầm khóc ô ô hai tiếng, sau đó bắt đầu kéo tay áo Hạ Tiểu Muội, "Nương tử... Vi phu biết nàng đang giận vi phu... Nhưng mà... Mấy ngày nay ta cứu nàng, đúng không? Hôm qua nàng quả thực cũng đánh đầu ta, đúng không? Tối qua nàng còn gọi ta vào nhà, đúng không? Tối qua nàng còn để ta đắp chăn của nàng nữa, đúng không?"

Thẩm Gia Cầm nói một hơi, rồi dùng ánh mắt như nhìn nam tử phụ bạc lên án Hạ Tiểu Muội, "Lẽ nào nàng muốn chối cãi?"

Hạ Tiểu Muội bị sự thật này hết sự thật khác làm cho choáng váng, đám nữ nhân bên cạnh cũng nhìn nửa ngày, ở trấn Thanh Sơn hiếm khi xuất hiện một mỹ nam ủy khuất như vậy, lập tức người một lời ta một lời chỉ trích Hạ Tiểu Muội.

"Tiểu Muội à! Chúng ta đều nhìn thấy, Tiểu Cầm người ta nói từng câu từng chữ đều là thật đó!"

"Đúng vậy, Tiểu Muội. Tối qua người đã mở cửa cho người ta vào, không phải sao?"

"Đúng đúng, cho dù cái danh dự này người đã mất lâu rồi, còn không bằng giả quách cho xong. Danh tiết đối với nữ nhân quan trọng bao nhiêu, cho dù người xuất đầu lộ diện cả ngày, danh tiết cũng chẳng tốt đẹp gì, đời này người không thể giả ra ngoài được, Tiểu Cẩm người ta chịu lấy người, là chuyện tốt biết mấy."

"Nói đúng rồi, người xem Tiểu Cẩm người ta rất tốt với người đó, sáng đã dậy sớm quét tước gian nhà, lại làm bữa sáng cho người, nam nhân tốt thế này biết tìm đâu ra hả?"

Hạ Tiểu Muội thực sự muốn một xéng đập chết đám bà tám này, té ra không phải các người bị quấy rối à? Té ra không phải các người ép ta mở cửa hả? Té ra không phải các người nổi giận!

"Nếu là các người, các người nguyện ý sao!"

Hạ Tiểu Muội nhin không được, rống giận với đám bà tám ngoài tiệm.

"Nguyện ý! Đương nhiên nguyện ý chứ!"

"Ấy, ai nói chúng ta không muốn nào!"

"Tiểu Cẩm Cẩm, không thì người theo tỷ tỷ đi, tỷ tỷ nuôi người!"

Hạ Tiểu Muội muốn khóc, thói đời gì đây!

"Được rồi!" Thẩm Gia Cẩm đột nhiên lên tiếng, ai oán nói, "Nếu Hạ cô nương không muốn, ta đây cũng không làm khó nàng! Hạ cô nương, nàng hãy bảo trọng! a a a a..."

Thẩm Gia Cẩm bèn xông ra ngoài, một đám nữ nhân vội vàng chạy theo, một lát sau chợt nghe có người hoảng sợ la lên, "Thắt cổ kìa! Hả muốn thắt cổ kìa!"

Đây coi là gì nhỉ? Một khóc hai nháo ba thắt cổ ư?

Hạ Tiểu Muội hoàn toàn không phát cú nổi, đầu tiên là tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó là tiết mục một khúc hai nháo ba thắt cổ, rồi cuộc hăn muốn cái gì?

Bởi vì Thấm Gia Cầm thắt cổ, nên Hạ Tiểu Muội nhất thời bị người đời chỉ trích, bị một đám nữ nhân kéo tới trước cái cây thắt cổ ở đầu trấn, còn thấy Thấm Gia Cầm vừa ‘a a a’ vừa ai oán kêu gào, "Đừng cản ta, để ta chết đi, để ta chết đi..."

Hạ Tiểu Muội lạnh lùng nhìn hăn giả mù sa mưa ra vẻ ta đây, "Rốt cuộc người muốn sao?"

Thấm Gia Cầm kéo tay áo xuống, trên mặt nào có nước mắt gì, hăn nở nụ cười vô lại, "Ta muốn cùng nàng về nhà."

Hạ Tiểu Muội hừ lạnh, "Đi thôi." Nói xong nàng xoay người rời đi, nàng chịu đủ rồi, nếu không thỏa mãn nguyện vọng của con người kia, chẳng biết hăn còn có thể làm ra chuyện gì. Còn không bằng đáp ứng hăn cho rồi, xem hăn giở trò gì tiếp theo.

Thấm Gia Cầm âm thầm thở dài, chả trách có một ngày nữ nhân xuất chiêu một khúc hai nháo ba thắt cổ, nam nhân sẽ hoàn toàn hết cách, mà nam nhân dùng chiêu này, nữ nhân cũng phải ngoan ngoãn cúi đầu. Trí tuệ của nữ nhân này, thực sự không thể khinh thường!

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hãy Gọi Người Ta Là Tiểu Cẩm Cẩm

Hạ Tiểu Muội thấy tên thần kinh ngoan ngoan theo đuôi mình liền muốn phun máu, nàng đây đã tạo nghiệt gì, làm sao lại dây dưa không rõ với tên thần kinh này chứ.

Dọc đường đi còn có đám bà tám lăm mồm không ngừng hỏi han quan tâm.

"Tiểu Cẩm à, không sao chứ?"

Thẩm Gia Cẩm e thẹn cười, "Không sao ạ, tý tý?"

Hạ Tiểu Muội thề, nàng thực sự thấy hai chữ e thẹn trên mặt gã nam nhân mắc bệnh thần kinh này, máu nóng nổi lên, không được, phải dẫn xuống.

"Nhìn cái gì? Chưa từng thấy nam nhân chưa từng thấy nữ nhân hả? Người, người, còn người nữa! Đừng chặn cửa của ta, xê ra xê ra!" Hạ Tiểu Muội xua đuổi đám nam nhân nữ nhân vây trước cửa tiệm như đuổi ruồi, nàng cảm thấy nàng phải nói chuyện đàng hoàng với tên thần kinh này.

Bước vào cửa, bốn bề yên tĩnh.

Hạ Tiểu Muội vừa quay đầu, bèn trông thấy đôi mắt phượng ngập nước, đang dùng vẻ mặt vô tội nhất nhìn nàng. Trong lòng Hạ Tiểu Muội lại đau khổ, nàng lần nữa cảm thấy khí huyết dâng trào, tiếp tục như vậy nàng có thể chết sớm không? Đáp án chính là, chắc chắn có thể.

Hạ Tiểu Muội từ từ nhắm hai mắt hít một hơi thật sâu, đôi mắt phượng ngập nước dõi theo ba đào của nàng phập phồng mãnh liệt lên xuống một

lần. Hạ Tiểu Muội khôi phục tâm tình, chậm rãi mở mắt hạnh xinh đẹp, vừa mở mắt đã trông thấy ánh mắt dán lên ngực nàng, phản ứng đầu tiên, che ngực! Phản ứng thứ hai, tung quyền!

"Người, cái đồ sắc lang, đi chết đi!"

Chốc lát sau, rốt cuộc hai người cũng ngồi xuống một cái bàn, một bên là Hạ Tiểu Muội với vẻ mặt tái nhợt, một bên là Thẩm Gia Cầm với vành mắt đen thui.

"Người nói người tên là...?" Hạ Tiểu Muội nhìn rồi sờ vành mắt ai oán của Thẩm Gia Cầm, quyết định vẫn là bản thân mở miệng trước.

Thẩm Gia Cầm cầm khăn, đắp lên một con mắt bị đánh đến đen thui, ra vẻ đáng thương, "Thẩm Cầm."

"Được rồi, thần kinh. Người nói biệt hiệu của người là Cầm Tú công tử à?"

"Không phải thần kinh, là Thẩm Cầm, Cầm Tú công tử là ngoại hiệu người khác gọi." Thẩm Gia Cầm lẩm bẩm nhấn mạnh.

Hạ Tiểu Muội không nhịn được nói, "Dù sao cũng không khác biệt lắm. Nhưng ngày đó đám côn đồ kia là ai thế?"

Thẩm Gia Cầm nhỏ giọng, "Khác nhiều lắm..." Sau khi Hạ Tiểu Muội trừng mắt mới nhanh chóng trả lời, "Là thị vệ."

Hạ Tiểu Muội nghi hoặc, "Thị vệ của người?"

"Không phải."

"Vậy người và bọn họ...?"

"Vung tiền ra." Thẩm Gia Cầm cười bày ra vẻ mặt vô hại.

Hạ Tiểu Muội muốn xác định một việc, "Chính là nói, người dùng tiền mượn bọn họ tới phá tiệm của ta? Sau đó người làm bộ anh hùng cứu mỹ nhân? Mục đích của người là gì? Nói."

Nàng nói một câu, Thẩm Gia Cầm gật đầu một câu, đến câu cuối cùng rất tự nhiên trả lời, "Mục đích của ta là, đến nhà nàng, sau đó... hắc hắc hắc hắc, gần quan được ban lộc..."

"Phụt ——" Lần này Hạ Tiểu Muội không hề có khí huyết dâng trào, vì nàng đang uống nước, mà toàn bộ nước bọt vừa vọt phun lên mặt Thẩm Gia Cầm.

Thẩm Gia Cầm suy sụp, "A a a a... nương tử nàng phun ta..."

"Người nói rõ cho ta! Người rốt cuộc là ai? Tới đây làm gì? Có mục đích gì?" Hạ Tiểu Muội đập bàn, cái người này người không thể mềm mỏng nói chuyện được!

Thẩm Gia Cầm lấy khăn lau mặt, dùng ánh mắt lên án nhìn Hạ Tiểu Muội, sau đó ai oán nói, "Ta là Thẩm Cầm, biệt hiệu Cầm Tú công tử. Tới đây để cho nàng đùa bỡn, không không không, tới đây để gần quan được ban lộc..." Khi Hạ Tiểu Muội muốn phát điên lần nữa, hần nhanh chóng sửa lời.

"Được chưa được chưa, ta nói là được. A a a a... nương tử thật hung dữ. Ta tới tìm bức 《 Cầm tú mỹ nhân 》 ." Thẩm Gia Cầm vừa dứt lời, Hạ Tiểu Muội bèn ngây ngẩn cả người.

" 《 Cầm tú mỹ nhân 》 ?"

Thẩm Gia Cầm lau mặt xong, "Đúng, người ta đồn 《 Cầm tú mỹ nhân 》 là tàng bảo đồ đó. Giờ khắp thiên hạ đều tìm bức họa này, tìm được nó là có thể tìm được bảo tàng rồi, nương tử chẳng lẽ nàng không muốn sao?"

Hạ Tiểu Muội đỏ mặt, "Lão nương nói lão nương không phải nương tử của người! Người muốn ta nói bao nhiêu lần hả! Bức họa mỹ nhân gì đó, tàng bảo đồ gì đó, lão nương không có hứng thú, người nhanh chóng tìm bức họa của người đi, đừng làm phiền ta."

Thẩm Gia Cầm khâm phục nói, "Quả nhiên nương tử là người có đức độ, vi phu thực sự bội phục! Bội phục!"

"Nhưng nương tử à, lời đồn nói bức họa ở trấn Thanh Sơn, đương nhiên vi phu phải ở trấn này tìm rồi..."

Hạ Tiểu Muội giật mình hỏi, "Lời đồn nói bức họa ở trấn Thanh Sơn sao?"

"Đúng."

Thẩm Gia Cầm tinh tế thưởng thức khuôn mặt xinh đẹp tĩnh lặng của Hạ Tiểu Muội, thật là một tiểu mỹ nhân mà!

"Liên quan gì tới ta! Ở trấn Thanh Sơn thì người đi tìm đi, đừng ở lý nhà ta." Hạ Tiểu Muội hung hăng trợn mắt nhìn Thẩm Gia Cầm.

Thẩm Gia Cầm cười đầy toan tính, "Nương tử à, bức 《Cầm tú mỹ nhân》 vừa được họa sĩ tiến cống liền bị trộm, có mấy ai thấy qua bức họa mỹ nhân chứ? Bên ngoài đồn đãi nó ở trấn Thanh Sơn, nàng nói nếu vi phu vẽ một bức, định giá một ngàn lượng, không không không, định giá mười ngàn lượng. Nàng nói xem chúng ta sẽ kiếm được bao nhiêu?... Hắc hắc hắc hắc..."

Hạ Tiểu Muội giật mình, mắt hạnh tròn xoe sáng lấp lánh nhìn Thẩm Gia Cầm, "Người nói người biết vẽ tranh?"

Thẩm Gia Cầm cười gian gật đầu, dường như thấy bạc đang vậy tay với hân vậy.

"Chuyện tốt kiểu này, tại sao muốn tìm ta? Người phí cả tâm tư muốn ở nhà ta, là vì muốn giúp ta kiếm tiền sao?" Hạ Tiểu Muội nghi hoặc nhìn hẳn.

Thẩm Gia Cầm nghiêm nghị lắc đầu, "Không phải vậy, nương tử, nàng có cái không biết rồi, vi phu coi số mạng, năm nay gặp vận đào hoa, nếu không có mỹ nhân làm bạn, chỉ sợ nguy hiểm đến tính mạng. Aizz, nghĩ đến vi phu là một thư sinh yếu đuối, vai không thể gánh tay không thể nhắc, đi vài bước là phải thở hắt hai cái, gió vừa thổi là người liền ngã, nếu lúc đó đi đời nhà ma thì..."

Hạ Tiểu Muội nhìn hẳn bắt đầu cảm râm, "Dừng! Thấy người có thể kiếm tiền, ta bèn thu nhận người. Có điều chúng ta phải giao ước trước, người đáp ứng không?"

Thẩm Gia Cầm gật đầu như gà mổ thóc.

"Thứ nhất, không được gọi ta là nương tử. Ta là lão bản nương, người muốn ở lại thì phải làm tiểu nhị. Thứ hai, lời ta nói người phải nghe. Thứ ba, kiếm đủ tiền người lập tức rời đi." Hạ Tiểu Muội nghiêm mặt nói.

Thẩm Gia Cầm gật đầu, sau đó nịnh nọt, "Nương tử, vậy nàng cũng đừng gọi người ta là thần kinh, gọi người ta là Tiểu Cầm Cầm đi."

Hạ Tiểu Muội đen mặt.

"Không được gọi nương tử."

Thực ra, trong lòng Hạ Tiểu Muội vẫn hài lòng Thẩm Gia Cầm một chút, tuy rằng hẳn hơi ưỡn ẹo, tuy rằng hẳn không có việc gì liền thích làm dáng khoa trương, tuy rằng hẳn cũng hơi thần bí.

Nhưng Hạ Tiểu Muội mừng rỡ nhìn sân nhà được quét tước sạch sẽ, nhìn đậu hũ được xay xong, nhìn cơm nước được chuẩn bị tốt, hẳn vẫn còn

có chỗ dùng được.

Hai ngày sau, Hạ Tiểu Muội lại rơi lệ, lâu ngày mới biết lòng người, câu này ai nói, thực sự quá đúng mà!

"Thần kinh! Hôm nay sao không quét sân? Cơm nước đâu?" Hạ Tiểu Muội nổi giận đùng đùng nhìn Thẩm Gia Cầm như đại gia ở cửa tiệm.

"Ai ui... Nàng lại gọi người ta là thần kinh, người ta đã nói, gọi người ta là Tiểu Cầm Cầm mà..." Thẩm Gia Cầm nhướng mày, rõ ràng vô cùng khiêu khích, nhìn thẳng Hạ Tiểu Muội sắp phun máu.

Thẩm Gia Cầm lại duỗi đôi tay mịn màng như bạch ngọc, vẻ mặt nhu mì đáng yêu nói, "Nương tử, nàng xem tay ta nà, nhỏ nhắn bao nhiêu, non nớt bao nhiêu, trắng nõn bao nhiêu, mềm mại bao nhiêu..."

"...nàng nhẫn tâm mỗi ngày để người ta giặt quần áo, trải chăn nằm dưới đất, còn xay, đập, hũ ư?"

"Đúng đó, Tiểu Muội người cũng thật là, nhìn tay Tiểu Cầm này, vừa nhìn liền biết chưa từng làm việc rồi."

"Đúng vậy, hơn nữa, những việc kia nam nhân nên làm sao?"

"Mỗi ngày Tiểu Cầm đều xuất đầu lộ diện bán đậu hũ đã đủ ủy khuất lắm rồi, người còn để hãnh làm việc nữa, Tiểu Muội à, người không thể đối xử Tiểu Cầm thế này được."

"..."

Đám bà tám vô địch trong trấn đột kích, Hạ Tiểu Muội bày tỏ bản thân không có sức chiến đấu đối phó với đám nữ nhân bất luận là dùng tinh lực hay mồm mép đều đạt tới cảnh giới tiên nhân này.

Nàng là lão bản còn hẳn là kẻ làm thuê, thân là lão bản còn phải hầu hạ kẻ làm thuê mỗi ngày, không có thiên lý mà!

Hạ Tiểu Muội lệ rơi đầy mặt ai oán, "Hóa ra mỗi ngày hẳn chỉ có thể đứng ở cửa tiệm để cho các người mặc sức ăn đậu hũ hử?"

Từ khi Thẩm Gia Cầm chính thức ở phường đậu hũ Hạ gia, những nam nhân trước kia đều không tới nữa, ừ, ngoại trừ một số ít nam nhân có quan hệ đặc biệt. Người tới đều là nữ nhân, nhỏ thì bảy tám tuổi, lớn thì bảy mươi tám mươi tuổi, lưỡng tính, già trẻ không tha, nếu không lừa già dối trẻ thì chỉ cần tới mua đậu hũ là có thể được Thẩm Gia Cầm mỉm cười ôn nhu, nếu tay chân nhanh nhẹn, còn có thể sờ soạng một cái, thừa cơ ăn đậu hũ gì đó nữa.

"Các tỷ tỷ mua đậu hũ đều về nhà ăn, đâu ai ở đây ăn, đúng không?" Thẩm Gia Cầm gọi một tiếng tỷ tỷ ngọt ngào, còn kèm thêm nụ cười mê chết người.

Đám bà tám vô địch đều buông khí giới đầu hàng, tim đập rộn ràng dẫn đến khí huyết dâng trào, một đám mặt đỏ như bôi máu heo. Huyết khí bay lên còn nhanh chóng dẫn tới khoang miệng, bắt đầu trình diễn một màn dưỡng nhan - cơ thể tự động trị khô môi, còn hữu hiệu hơn bất kỳ son môi nào.

Không chỉ nói việc này, hẳn còn dùng hai tay quơ quạt trước mặt Hạ Tiểu Muội.

"Tay là khuôn mặt thứ hai của nữ nhân, mọi người nhất định phải bảo vệ tốt tay của mình."

Hạ Tiểu Muội lẳng lẳng rút cái tay đầy nốt chai của mình, được rồi, ông trời cho nàng khuôn mặt thứ nhất hoàn mỹ, nên cho khuôn mặt thứ hai của nàng hoàn toàn hồng.

Trong lúc Thẩm Gia Cầm than thở, phòng củi cũng hoàn toàn thay đổi hình dạng, ví như được sơn mới toàn bộ, vì con gái của thợ sơn khóc nháo muốn giúp Thẩm Gia Cầm, nên toàn bộ phòng củi trong vòng nửa ngày đã được sơn xong. Lại ví như, lão nương của thợ mộc liên thủ với con dâu ở nhà mắng cả ngày, giường mới của Thẩm Gia Cầm cũng làm xong. Lại ví như, giường được làm xong ngày đầu tiên, thì nào là chăn mềm trải giường... đều chất đầy toàn bộ phướng đậu hũ Hạ gia.

Hạ Tiểu Muội nhìn địa bàn của mình từng chút từng chút bị chiếm đoạt, tức giận trọn hai ngày, còn Thẩm Gia Cầm thì vui vẻ thu nhận đồ đạc, mỗi ngày vẫn làm theo ý mình, ngoại trừ đứng ở cửa tiệm bán nhan sắc, bán một chút đậu hũ, thì những chuyện khác đều không làm.

Hạ Tiểu Muội tức giận hết hai ngày, làm cơm cũng không cho hẳn làm, buổi tối khi nàng đang ăn cơm, Thẩm Gia Cầm ở một bên ra vẻ đáng thương nhìn nàng, thỉnh thoảng còn xuất hiện âm thanh khả nghi nào đó.

Khi yết hầu của Thẩm Gia Cầm, lại một lần nữa trượt lên trượt xuống, Hạ Tiểu Muội đầu hàng, trong nháy mắt nàng lặng lẽ lấy một bát cơm trong nôi, bộp một tiếng đặt trước mặt Thẩm Gia Cầm.

Thẩm Gia Cầm cảm động rưng rưng nước mắt, "Nương tử, nàng thực sự tốt với vi phu quá!"

"Ăn cơm còn không chặn nổi miệng của người, còn có, không được gọi ta là nương tử, thần kinh!" Hạ Tiểu Muội lườm hẳn một cái, tức giận nói.

"A a a... Nương tử, đừng gọi người ta là thần kinh mà, gọi người ta là Tiểu Cầm Cầm đi..."

"Có ăn không? Không ăn thì đưa ta!"

"Ăn ăn ăn! Nương tử nè, đồ xào hôm nay mặn đó, cơm cũng hơi nhão nữa..."

"Cút!"

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Để Đối Phó Với Nữ Nhân Cần Cao Chiêu

Thẩm Gia Cẩm xuất hiện, khiến nam nhân ở trấn Thanh Sơn đều cảm thấy áp bức trước nay chưa từng có, cảm thấy đố kỵ trước nay chưa từng nếm qua, cảm thấy căm thù trước nay chưa từng trải.

Vì sao căm thù chứ? Bởi vì từ nay về sau không thể tới phường đậu hũ Hạ gia ‘ăn’ đậu hũ nữa!

Giờ phường đậu hũ Hạ gia đều bị nữ nhân vây quanh, trở thành thiên đường của nữ nhân, mỗi ngày Thẩm Gia Cẩm vừa đứng trước cửa, sẽ có vô số giống cái ủa tới.

Tuy rằng Hạ Tiểu Muội cũng ở cửa tiệm bán đậu hũ, nhưng tầng tầng lớp lớp đại quân nữ tử tấn công bốn bề, nam nhân căn bản không có cách nào tiến lên một bước, không có cách nào đó, nam nhân ở trấn Thanh Sơn mỗi ngày chỉ có thể dùng ánh mắt ai oán vọng ‘muội’ than thở thôi.

Thỉnh thoảng cũng có một số nam nhân len lén đến xem, lấy ví dụ như lão Triệu giúp Thẩm Gia Cẩm quét tường trắng.

Bọc khối đậu hũ cuối cùng rồi bán xong, Thẩm Gia Cẩm vừa dọn dẹp đồ đạc vừa nói với Hạ Tiểu Muội, "Nương tử, bên đó cái người lấm la lấm lét thậm thà thậm thụt kia nhìn rất quen mắt..."

Hạ Tiểu Muội ngẩng đầu thoáng nhìn, phớt lờ nói, "Nói với người rồi đừng gọi ta là nương tử, đó là lão Triệu, hôm trước hăn qua giúp người quét tường đấy."

Thẩm Gia Cầm sợ hãi rúc ra sau Hạ Tiểu Muội, thân thể cao to của hắn trốn ở sau lưng Hạ Tiểu Muội nhỏ nhắn, thoát nhìn rất buồn cười nói không nên lời.

"Người làm gì vậy? Muốn ta đập người hả!" Hạ Tiểu Muội không được tự nhiên né tránh, cầm cái xẻng dọa Thẩm Gia Cầm.

Thẩm Gia Cầm đeo theo, thấp tha thấp thỏm nói, "Nương tử, hôm qua người kia lại vụng trộm nhìn lén, nàng nói xem hắn có phải là..."

Hạ Tiểu Muội tức giận, "Triệu đại ca nổi tiếng thành thật, còn có tiền hơn người, không phải bọn đầu trộm đuôi cướp gì đó đâu."

Thẩm Gia Cầm bày ra vẻ mặt làm sao nàng không ăn ý thế, "Ta là nói, hắn có phải coi trọng nhan sắc của ta không? Muốn nhân cơ hội hái hoa chăng..."

Hạ Tiểu Muội , nàng cười nghiêng ngả, "Như vậy đi, nếu người đã sợ bị hái hoa, không bằng người..."

Nàng còn chưa dứt lời, Thẩm Gia Cầm với vẻ mặt mong đợi cắt ngang cô, "Không bằng ta tới phòng nàng ngủ nhé?" Hắn xúc động kéo tay áo Hạ Tiểu Muội lắc tới lắc lui, "Nương tử, nàng tốt với vi phu quá, tối nay hai ta ngủ chung một giường, vi phu sẽ không sợ hái hoa đạo tặc nữa, a a a, vi phu cảm động muốn khóc mất."

Cả người Hạ Tiểu Muội toát mồ hôi lạnh, gập ngón tay gõ đầu hắn một cái, "Người chán sống hả! Còn không mau làm việc."

Thẩm Gia Cầm vượt cái đầu bị gõ đau buốt, cười hì hì đi ra ngoài.

Lão Triệu ở góc đường, nhìn phường đậu hũ đóng cửa mới xoay người rời đi, vừa xoay người lại, bèn trông thấy khuôn mặt tuấn mỹ tươi cười nhìn hắn.

"Người là đang nhìn ta? Hay nhìn nương tử của ta?"

Lão Triệu bị khuôn mặt phóng đại trước mắt làm cho hoảng sợ, dùng sức vỗ ngực, "Hừ chết ta, người đi đường nào mà không có tiếng động vậy?"

Thẩm Gia Cầm sờ mũi, "Là người nhìn quá chăm chú thôi."

"Lúc này không phải còn thấy người ở phường đậu hũ à, làm sao... làm sao... xuất hiện ngay phía sau ta nhanh thế..." Lão Triệu thực sự bị dọa không nhẹ.

Thẩm Gia Cầm tựa vào tường, hai tay vòng quanh cánh tay, vẻ mặt hứng thú, "Tiểu sinh chẳng phải hiếu kỳ ư, người đã nhìn hai ngày rồi, cũng không mệt à? Nói đi, đang nhìn gì hử?"

Nhìn trộm bị người ta bắt tại trận, lão Triệu đỏ mặt, nín nhịn nửa ngày, mới lắp bắp vài chữ, "Ta... ta ta... có thể... thỉnh giáo... làm sao... làm sao..."

Thẩm Gia Cầm dứt khoát giúp hắn nói, "Thỉnh giáo cách làm đậu hũ?"

Lão Triệu mạnh mẽ lắc đầu.

Thẩm Gia Cầm khoanh tay, "Người không nói ta cũng không biết muốn thỉnh giáo cái gì."

Lão Triệu khẽ cắn môi, đỏ mặt, "Muốn thỉnh giáo người làm thế nào đối phó với nữ nhân!"

"Đối phó với nữ nhân? Người muốn đánh nhau với nữ nhân?" Nhìn lão Triệu hận không thể chôn mặt xuống đất, Thẩm Gia Cầm ngờ vực hỏi.

Lão Triệu ngậm ông trời không nói nên lời, sức lý giải của người này thực sự có vấn đề!

Theo cách giải thích của lão Trần, rốt cuộc Thăm Gia Cầm cũng hiểu. Lão Triệu này thực ra không già, chừng ba mươi tuổi thôi, là một kẻ góa vợ. Sớm đã mất vợ, một mình vừa làm cha vừa nuôi dưỡng nữ nhi tám tuổi, mắt thấy nữ nhi không tới vài năm nữa sẽ xuất giá, ngẫm lại khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn, bèn nổi lên ý nghĩ muốn tái giá.

Xem xét cả trấn, lão Triệu chọn trúng Trương quả phụ, Trương quả phụ tầm hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, trượng phu mất, cũng không có con nhỏ, vẫn còn vài phần tư sắc, lão Triệu bèn suy nghĩ, kẻ góa vợ phối với quả phụ, đây không phải tuyệt phối sao! Hẳn mời bà mỗi tới dò xét ý tứ, kết quả là bị Trương quả phụ quét từ cửa chính quét ra.

Lần này lão Triệu không vui, vẫn còn khá hăng hái, không lấy Trương quả phụ về là không được, nhưng lại chả biết làm cách nào. Vừa vặn Thăm Gia Cầm mới tới trấn này, mà nữ nhân trong trấn đều điên đảo, nên hẳn muốn lấy kinh nghiệm, theo lão Triệu thấy, Thăm Gia Cầm ngoại trừ dáng dấp tốt, khẳng định còn có bản lĩnh khác mê hoặc nữ nhân, nói trắng ra, trong mắt lão Triệu Thăm Gia Cầm là kẻ ăn bám.

Đương nhiên lời này hẳn đâu dám nói trước mặt Thăm Gia Cầm, hẳn quang quác kể rõ sự tình, Thăm Gia Cầm vừa nghe vừa gật đầu, không phải là giúp theo đuổi nữ nhân sao, đơn giản thôi!

Thăm Gia Cầm thong dong nói, "Lão Triệu à, tuyệt chiêu theo đuổi nữ nhân này là kỹ năng sống đó, tất cả đều phải nghe lời ta mới được."

Lão Triệu gật đầu liên tục, còn dựng thẳng ngón cái khen ngợi, "Tiểu Cầm người thực sự là người tốt, chỉ cần có thể lấy Trương quả phụ về, ta đều nghe lời người hết!"

"Đến đây đến đây, ta nói tỉ mỉ cho người nghe..." Thăm Gia Cầm ngoắc ngoắc tay, lão Triệu nhanh chóng đưa lỗ tai sang.

Bước đầu tiên, tìm cơ, tiếp cận mục tiêu.

Lão Triệu theo đề nghị của Thâm Gia Cấm, tới tiệm vải mua vải bông cho nữ nhi, để nữ nhi cầm đến nhà Trương quả phụ, nói bản thân từ nhỏ không có nương, cha mua vải về cũng chẳng ai may y phục cho cả... Mới nói vài câu Trương quả phụ đã mềm lòng, nàng ở nhà ở góa, cũng chẳng làm chuyện gì, đáp ứng giúp nữ nhi của lão Triệu may y phục. Việc thường xuyên qua lại này, trước không nói, quan hệ giữa nữ nhi lão Triệu và Trương quả phụ đã tốt lên hẳn.

Thấy bước đầu tiên phát triển thuận lợi thế, lão Triệu nghe lời Thâm Gia Cấm, để nữ nhi cầm xấp vải của mình, cũng mời Trương quả phụ may y phục.

Lần này Trương quả phụ thoáng do dự, giúp tiểu cô nương cắt may y phục riêng thì chẳng sao cả, nhưng cũng không thể để nàng cắt may y phục cho một đại nam nhân chứ.

Lão Triệu lại bảo nữ nhi đưa bộ y phục cũ của mình để làm giống vậy, hơn nữa nữ nhi lão Triệu ở một bên nũng nịu, Trương quả phụ vẫn là đáp ứng, không chỉ đáp ứng, còn cảm thấy lão Triệu người này không tệ, bản thân gà trống nuôi con khổ cực không nói, tâm cũng tinh tế. Trong lòng không khỏi có chút hổ thẹn vì đã từng tổn thương hẳn.

Lão Triệu mặc bộ đồ mới ra ngoài làm việc, người cũng tinh thần hẳn, rảnh rỗi còn cạo hết đám râu mép lệch thếch đi. Tóc cũng chải chuốt bóng bẩy, người này mới một ngày đã để tâm tới việc sửa soạn lại cách ăn mặc, cả người trông thay đổi không ít.

Người ở trấn Thanh Sơn vào một ngày nào đó bỗng dưng phát hiện, té ra lão Triệu này đã biết chỉnh tề, thật đúng là có hình có dáng.

Lão Triệu mặc đồ mới, không tránh khỏi khi đi ra ngoài khoe khoang một phen. Còn muốn dẫn theo nữ nhi, lúc này mới có thể thể hiện được hình tượng nam nhân yêu gia đình, yêu con cái bao nhiêu.

Hình tượng như vậy, không thể nhìn bề ngoài, nội hàm bên trong cũng phải được nâng cao. Trong thời gian ngắn thế này làm sao để nâng cao nội hàm bên trong đây? Lại làm cách nào trong thời gian ngắn ngủi, để người kia biết bản thân đã trở nên tốt hơn đây?

Lão sư Thẩm Gia Cầm dạy mọi người: Lực lượng quần chúng chắc chắn phải lợi dụng cho tốt!

Làm việc kiếm tiền, cũng không thể tích trữ hết toàn bộ, nam nhân mà, phải phóng khoáng một chút.

Lão Triệu mặc đồ mới, dẫu nữ nhi cũng mặc đồ mới, tới quán ăn. Ở quán ăn ăn cơm ngược lại cũng không phải chuyện ly kỳ gì, nhưng lão Triệu rộng rãi mà, vừa mở miệng sẽ là hai đĩa đầu sư tử*, cộng thêm một đĩa măng xào thịt lớn.

*Đầu sư tử là món thịt viên nổi tiếng của Dương Châu.

Nhìn màu đỏ sáng loáng, bóng bẩy, đầu sư tử đặt ở trước mắt tản ra mùi hương mê người, lại nhìn những miếng măng tươi ngon, và những miếng thịt thơm ngào ngạt, kết hợp với hai bát cơm trắng óng ánh từng hạt, thật khiến người ta mở rộng khẩu vị mà!

Liên tục ba ngày, cho đến khi nữ nhi lão Triệu thấy đầu sư tử là muốn nôn, lúc này mới thôi.

Lần này, trong trấn truyền ra lời đồn đãi, lão Triệu kiếm được tiền, ngày ngày mặc đồ mới, mỗi ngày tới quán ăn, hằng ngày ăn đầu sư tử, thấy nữ nhi lão Triệu được nuôi dưỡng trở nên mượt mà, trắng trẻo mập mập hẳn ra. Đúng là nam nhân tốt tuyệt thế biết kiếm tiền, còn tốt với con cái, lời này rất tự nhiên truyền tới tai Trương quả phụ.

Nói tới hình tượng bên trong, khoe khoang là một mặt, còn một mặt nữa đương nhiên là thành thực, thành thực biết không? Cái gì gọi là thành thực,

thành thực nói đúng hơn là, khi lúa mì chín muồi, chắc chắn phải nhờ giúp người ta gặt lúa, chẳng những có thể thu được ít đồ, mà còn giành được niềm vui của mỹ nhân, sao lại không làm chứ?

Nhưng giúp ai gặt lúa mì đây? Đương nhiên là giúp Trương quả phụ rồi! Trong nhà Trương quả phụ có vài mẫu đất, tuy không nhiều lắm, trước kia đều do trượng phu của Trương quả phụ làm, giờ trượng phu mất rồi, nàng vất vả một mình chăm sóc. Lão Triệu người này cũng khôn khéo, Thẩm Gia Cầm chỉ thuận miệng, hăn liền hiểu. Lúa mì chín muồi, vội vàng đi hỗ trợ, luôn miệng nói là vì đáp tạ Trương quả phụ giúp may y phục, Trương quả phụ cảm thấy thịnh tình khó lui, đành phải đồng ý.

Nhưng chỉ khổ cho lão Triệu, hăn là một nghệ nhân, đã lâu không xuống ruộng lao động, mỗi ngày đều mệt hồng hộc, thật vất vả mới làm xong, người cũng đen gầy đi.

Trương quả phụ chỉ nhờ người đưa chút tiền, toàn bộ đều thần tốc, ngay cả mặt mũi cũng chưa từng để lộ.

Trong lòng lão Triệu tiếc hùn hực, hăn ra sức như vậy, mà Trương quả phụ này vẫn không động lòng chút nào, hăn bèn hối hả chạy đi tìm Thẩm Gia Cầm, Thẩm Gia Cầm thoáng trầm ngâm trong giây lát, rồi nói, "Vậy sử dụng chiêu thứ ba."

Bước thứ ba, vung tiền vì nữ nhân, tuyệt đối không được đau lòng.

Người xưa có câu, tiền phải được dùng một cách khôn ngoan, vung tiền vì nữ nhân, chính là lưỡi dao sắc bén. Không tiêu là không được, vẫn không thể từ chối, càng không thể cự tuyệt, đây mới là điểm quan trọng nhất.

Vì nữ nhân mà tiêu tiền, không chỉ vì đại nữ nhân, mà tiểu nữ nhân cũng phải vung tiền.

Cũng lấy ví dụ như lão Triệu, vì muốn Trương quả phụ làm vợ, trước tiên bỏ công sức trên người khuê nữ nhà mình, nếu không khuê nữ nhà mình sẽ âm ỉ, vợ tới tay liền mất đúng không?

Nữ nhi lão Triệu gần đây được lợi không ít, vốn mất hứng khi biết cha muốn lấy thêm mẹ kế, nhưng cha lấy lòng nàng, vừa may y phục mới, vừa ra quán ăn, muốn gì có đó, giờ nàng hận không thể để cha có nhiều mẹ kế. Thực ra quan trọng nhất là, Trương quả phụ thực sự không tệ, lại cực kỳ hiền lành, cũng chẳng biết mẹ kế của nàng về sau còn tốt với nàng không nữa.

Hôm nay lão Triệu lại tốn ba văn tiền, chỉ vì đút lót cho nữ nhi, đưa một hộp điểm tâm cho Trương quả phụ. Nữ nhi lão Triệu cầm ba văn tiền, lại duỗi tay ra.

Lão Triệu bất đắc dĩ nói, "Bà cô nhỏ ơi, đưa cho nàng đi, ta đã mua thêm cho con rồi."

Nữ nhi lão Triệu không tin, thoáng xem xét, quả thực cũng có thêm điểm tâm, lúc này mới vui vẻ đưa điểm tâm tới nhà Trương quả phụ.

Tiền vì nữ nhân, mua đồ đều giống nhau, trang sức xiêm y cũng không thể thiếu, nhưng cũng không thể quá quý giá, nếu không nữ nhân đến phút cuối cùng cũng không theo người, tiền này mất trắng ư?

Đầu tiên là điểm tâm, sau đó là vài thứ lặt vặt tốn không bao nhiêu tiền, có thể sưởi ấm trái tim nữ nhân tỉnh mịch cả đêm dài đặng đặng, còn có thể nhận được quà đáp lễ. Khi nữ nhi lão Triệu trở về lại cầm một vò rượu nếp do Trương quả phụ tự mình cất. Lão Triệu này uống vào miệng, nhưng ngọt tận đáy lòng.

Dần dà chính là son phấn... mỗi ngày nữ nhi lão Triệu làm người vận chuyển đều có phí chạy việc, từ một tới năm văn tiền, thấy giá trị hàng hóa

tỷ lệ thuận với trọng lượng, thỉnh thoảng tâm tình tốt còn giao hàng miễn phí, vận chuyển miễn phí, rất chuyên nghiệp!

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nhật Chiếu Hương Lô Sinh Tử Yên*

*Đây là câu thơ đầu trong bài Vọng Lư sơn bộc bố của Lý Bạch được Tương Như dịch thành bài thơ "Xa ngắm thác núi Lư" mà chúng ta đã học vào năm lớp 7.

Mắt thấy tình hình càng trở nên tốt đẹp, lão Triệu cũng đang vui vẻ tính toán, khi nào có thể ôm vợ về, ngay lúc đó, lại xảy ra một chuyện.

Mà chuyện xảy ra, chính là như thế này.

Hôm nay, Trương quả phụ hiếm khi ra ngoài một lần, ngày thường nàng đều cửa lớn không ra cửa trong không bước, nhưng có bột mới gột nên hồ, trong nhà không còn gạo, chung quy cũng phải ra ngoài mua một ít lương thực tích trữ.

Mua gạo, nàng lại vác không nổi, sáng sớm lão Triệu đã đi theo nàng rồi, lúc này hì hục chạy tới làm chuyện tốt muốn trở thành anh hùng lưu danh, hào khí vạn trượng khiêng một bao gạo lên, định giúp nàng.

Vốn mấy ngày nay, hai người họ thường xuyên qua lại, Trương quả phụ cũng có tâm tư kia, giờ hai người họ liếc nhìn nhau, đều đỏ mặt xấu hổ. Trương quả phụ dụi dụi cảm tạ một tiếng, "Đa tạ Triệu đại ca."

Một tiếng Triệu đại ca trực tiếp làm trái tim lão Triệu mềm nhũn như nước, ngây ngô cười vác bao gạo đi.

Nhưng chưa tới hai bước, một đế giày, 'Bộp'! một tiếng, khắc hoa văn rực rỡ lên mặt lão Triệu. Còn bổ sung thêm tiếng gầm thét giận dữ, "Họ

Triệu kia! Nhà người quét một nửa tường rồi chạy hả? Một nhà bọn ta đều đứng ngoài cửa vài canh giờ rồi!"

Lúc này lão Triệu mới sực nhớ, hắn còn đang làm việc đấy, đang giúp người ta quét vôi trắng lên tường. Khi hắn quét vôi, trước tiên phải cạo xám bức tường, cho nên người trong phòng đều không vào được, hộ kia mời hắn tới làm, một nhà vài nhân khẩu đều đứng ở ngoài, tường chưa quét vôi thì những thợ khác cũng chẳng vào được, cũng đợi hắn làm xong việc, kết quả là hắn quét được phân nửa rồi nhìn ra ngoài, liền chạy mất xác.

Nam nhân nhà kia tức giận trực tiếp cởi giày ném, lão Triệu bất chấp để giày in trên mặt, hắn xoay người xin lỗi người ta, "Rất xin lỗi, lão bản, ta lập tức đi quét tường ngay, lập tức đi ngay!"

Hắn ta xoay người xin lỗi không sao, nhưng hắn quên mất trên người hắn còn vác một bao gạo, mà Trương quả phụ lại vừa vặn đứng bên cạnh hắn, cú xoay người này, bao gạo kia 'Bịch!' một tiếng đập vào mặt Trương quả phụ, chỉ nghe âm thanh 'Ai ui', sau đó Trương quả phụ bị bao gạo đập ngất xỉu.

"Việc này... việc này..." Lão Triệu trợn to hai mắt

Trương quả phụ được đưa tới y quán, lão đại phụ vừa nhìn, liền bảo không sao cả, mặt mũi này, chỉ cần nửa tháng không ra cửa là được, bị một bao gạo đập đến nửa bên mặt thâm tím, rất dọa người.

Trương quả phụ hôn mê, lão Triệu đành gọi nữ nhi của mình tới chăm sóc, kết quả là nữ nhi của hắn vừa đến, đúng lúc thấy nửa bên mặt thâm tím dữ tợn của Trương quả phụ, "Mẹ ơi! Có quý!" Liền hét một tiếng sau đó nhảy ra phía sau lão Triệu.

Tiểu nha đầu gào hét không dọa người ta, nhưng lại làm Trương quả phụ tỉnh lại. Trương quả phụ vừa tỉnh, trông thấy khuôn mặt mình trở nên như vậy, oa một tiếng khóc lớn lên, khóc đủ rồi, lại vươn móng tay dài

muốn cào mặt lão Triệu, mãi cho đến khi được người ta đưa về nhà, vẫn còn rống giận, "Họ Triệu kia! Ta sẽ không bỏ qua cho người!"

Lần này lão Triệu thật đúng là khóc không ra nước mắt, trông thấy vợ gần tới tay rồi còn vụt mắt nữa.

Cái này còn chưa tính, vì chuyện này đã trì hoãn việc sửa sang nhà cửa người ta, lão Triệu không chỉ bị buộc quét ngày quét đêm không ngừng nghỉ, ngay cả tiền công còn chẳng cầm được một phân, hơn nữa phải bồi thường không ít tiền thuốc men cho Trương quả phụ.

Trong lòng lão Triệu cay đắng không tả nổi, vợ chẳng có, tiền chẳng có, thực sự chẳng có thứ gì.

Làm sao bây giờ! Lão Triệu tức tốc đi tìm Thẩm Gia Cầm.

Hạ Tiểu Muội đau đầu nhìn lão Triệu đang gào khóc trong phòng, từ lúc Thẩm Gia Cầm tới Hạ gia, Hạ Tiểu Muội đã đem chỗ ăn cơm đặt ở gian phòng của cửa tiệm, ngày thường đóng cửa tiệm, hai người họ tùy tiện làm một ít thức ăn rồi ăn ở nơi này.

Kết quả là ngày hôm nay khi đang đóng cửa tiệm, lão Triệu bỗng chốc nhào tới, vừa bước vào liền khóc, người bên ngoài đi ngang qua đều chỉ trỏ, Hạ Tiểu Muội nhanh chóng gọi nữ nhi lão Triệu cùng bước vào, sau đó đóng cửa lại.

Vừa hỏi rõ chuyện đã xảy ra, Thẩm Gia Cầm cũng rất nể tình cười như điên, vừa cười vừa đập bàn, "Thực sự cười chết mất, làm sao người lại... hahaha.... Còn đánh người ta ngất xỉu..."

Hạ Tiểu Muội cũng không nhịn được, xoay người sang chỗ khác len lén cười.

Lão Triệu khóc càng thảm thiết hơn, "Không phải ta quên mất sao! Đâu thể trách ta được, người không thấy ánh mắt của nàng khi đó đâu, hận không thể ăn tươi nuốt sống ta!"

Thẩm Gia Cầm cười nghiêng ngả, "Người hủy dung người ta, hỏi sao người ta không liều mạng với người?"

Lão Triệu đau xót uất ức, "Ta thực sự không cố ý mà, vậy phải làm sao giờ, Tiểu Cầm, người giúp ta đi! Nhất định phải giúp ta!"

Hạ Tiểu Muội nhỏ giọng hỏi nữ nhi lão Triệu, "Trương quả phụ bị thương rất nghiêm trọng sao?"

Nữ nhi lão Triệu kinh hoàng, "Tỷ tỷ, tỷ không biết thôi, dọa chết người đó. Nửa bên mặt, từ đây tới đây, toàn bộ đều xanh lè, còn biến đen nữa. Trương thẩm sau khi tỉnh lại còn duỗi tay ra muốn tóm cha ta, bộ dáng thực sự y như nhân vật nữ quý trong vở tuồng, dọa chết người mà!"

Nữ nhi lão Triệu vừa nói vừa khoa tay múa chân, nói xong câu cuối cùng còn rùng mình một cái, ngày thường cảm thấy Trương thẩm rất xinh đẹp, hôm nay làm sao vừa nhìn, lại dọa người tới vậy.

Hạ Tiểu Muội che miệng bật cười, nhỏ giọng nói, "Còn không phải cha người đánh người ta mà ra sao!"

Nữ nhi lão Triệu thè lưỡi, cười hắc hắc.

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, Hạ Tiểu Muội đưa vài văn tiền cho nữ nhi lão Triệu, để nàng ra ngoài mua rượu. Còn mình ở nhà làm vài món, giữ cha con lão Triệu ở lại ăn cơm.

Bữa cơm này lão Triệu vừa ăn vừa một phen nước mắt nước mũi, phần lớn rượu mua về đều do hắn uống, Thẩm Gia Cầm chỉ ở bên cạnh dùng bữa nghe làm nhảm. Ăn cơm xong, Thẩm Gia Cầm cũng lão Triệu về nhà.

Đưa cha con Triệu gia về rồi, hấn vừa trở lại phường đậu hũ bèn bắt đầu than thở, "Nương tử ơi, người ta đau vai quá, nàng tới giúp ta xoa bóp đi..."

Hạ Tiểu Muội nắm chặt quyền, nện một đấm lên vai hấn, "Ai ui ai ui, nương tử sao nàng lại đánh ta."

Hạ Tiểu Muội cười duyên, "Đừng giả vờ nhu nhược ở đây, lão Triệu làm việc quanh năm, thân thể còn nặng hơn người, người có thể công hấn về nhà, còn giả vờ giả vịt trước mắt ta."

Thẩm Gia Cầm cười hắc hắc, "Vẫn là nương tử thông minh, nương tử thực sự thông minh nhất thiên hạ."

Hạ Tiểu Muội lườm hấn, khước miệng nhin không được nở nụ cười, "Nay ta mới biết nha, hóa ra là chủ ý của người. Sao, giờ hôn sự của lão Triệu và Trương quả phụ thất bại rồi, ta xem người thu dọn thế nào?"

"Quan tâm chuyện ta làm gì? Vốn dựa theo cách của ta, lão Triệu hấn có thể vững vàng ôm vợ về nhà, ta lại không bảo hấn vác bao gạo đập người ta, ta cần gì thu dọn chứ." Thẩm Gia Cầm ngao ngao thét lên.

Nói đến chuyện lão Triệu vác bao gạo đập Trương quả phụ ngất xỉu, hai người họ đều phá lên cười.

Ngày hôm sau, lão Triệu lại ai oán tới phường đậu hũ Hạ gia cầu cứu Thẩm Gia Cầm, sáng sớm hôm nay hấn tới nhà Trương quả phụ nhận lỗi, bị người ta ném đồ đuổi ra ngoài.

Thẩm Gia Cầm cười hắc hắc, dạy hấn một chiêu.

"Người cứ dựa theo lời ta làm, đảm bảo nàng sẽ lấy người!"

"Thật sao?" Cách này có thể ư? Lão Triệu bán tín bán nghi.

Thẩm Gia Cầm mỉm cười, "Được hay không phải thử mới biết, thử chút đi."

Lão Triệu thoáng suy ngẫm, ngựa chết chữa thành ngựa sống vậy, cho dù có tệ đến mấy cũng không có cách nào tốt hơn cách này.

Xế chiều hôm đó, lão Triệu hết sức hăng hái đứng trước cửa nhà Trương quả phụ, cầm một cái loa bằng gỗ, lớn tiếng hô, "Trương quả phụ, Trương Thúy Hoa! Ta thích nàng! Mặc kệ nàng như thế nào ta cũng muốn nàng! Nàng đừng ngại, gả cho ta đi!..."

Ào! Một chậu nước lạnh từ trong sân Trương gia hắt ra, tưới lão Triệu lạnh thấu tim.

Lão Triệu lau nước trên mặt, vẫn cố chấp hô, "Trương Thúy Hoa, nàng là thái dương ta là ban ngày, nàng là ánh trăng ta là ban đêm..."

Một bắp cải trắng thối từ trong sân Trương gia bay ra, in lên mặt lão Triệu. Lão Triệu dím chiêu thoáng lão đảo, hấn giơ tay lên lấy cải trắng thối trên đầu xuống, tiếp tục cầm loa hát:

"Trương Thúy Hoa, nàng là bướm ta là hoa, ta tặng bài hát cho nàng. Thân ái, nàng chậm chậm bay, cẩn thận hoa hồng phía trước có gai. Thân ái, lại nhảy một bản, tình yêu mùa xuân sẽ không đen tối..."

Giọng hát như vịt đực của lão Triệu được loa gỗ khuếch đại vô cùng, càng ngày càng nhiều người vây xem náo nhiệt, không ít người bụm miệng cười.

Một số người vây xem chuyện tốt bắt đầu la ó, "Gả cho hắn đi! Gả cho hắn đi! Gả cho hắn đi!..."

Trong viện Trương gia truyền ra tiếng nữ nhân tức giận mắng, "Họ Triệu kia, người cút cho ta! Ta không muốn gặp người! Cút!"

Lão Triệu quần lấy không buông, kiên cường bất khuất, ra sức ca hát. Vừa hát vừa đưa mắt ra hiệu với vài người trong đám đó, mấy bà tử nhìn nhau cười, di chuyển ra cửa sau Trương gia.

Mấy bà tử thật vất vả mới mở được cửa nhà Trương gia, trông thấy Trương quả phụ khóc thảm thương, vừa nhìn nửa gương mặt thâm tím của Trương quả phụ, mấy bà tử này bị dọa giật cả mình.

Nhận tiền của người kia ắt sẽ thay người kia làm việc, mấy bà tử vẫn không quên mục đích đến đây. Lập tức một người một lời bắt đầu khuyên nhủ Trương quả phụ.

"Ta nói này, người đáp ứng hẳn đi. Người thấy đó để hẳn cứ tiếp tục âm ỉ thế, sẽ thành ra chuyện gì?" Mỗ tam cô nói.

"Đúng vậy, hẳn cũng không tệ, đối xử với con cái cũng tốt, sau khi trượng phụ người mất người phải lẻ loi một mình, lại chẳng có công công bà bà, lại chẳng có con nhỏ, dứt khoát gả cho hẳn đi." Lục bà nào đó phụ họa.

"Người xem gương mặt của người kia, giờ đã thành dạng gì rồi, ra ngoài đi một vòng cũng dọa không ít người. Tuy nói nam nhân này hơi ngốc một chút, nhưng nam nhân hơi ngốc lại tốt ấy chớ. Chứ nam nhân quá thông minh sẽ không kiên định." Mỗ bà tám bổ sung thêm.

"..."

Trương quả phụ nín khóc.

Chẳng biết có phải được ra sức khuyên nhủ không, mà mấy bà tử khi bước từ Trương gia ra, đều nở nụ cười chúc mừng lão Triệu, bảo hẳn về nhà chuẩn bị cưới vợ.

Lần này người ở trấn Thanh Sơn đều bàn tán xôn xao, hóa ra làm vậy cũng có thể lấy được vợ đấy!

Lão Triệu mặc kệ người bên ngoài nói thế nào, tiếp tục sửa sang nhà cửa của mình, làm vật dụng mới. Vẫn theo cấp bậc lễ nghĩa, dùng tam môi lục sính** cưới Trương quả phụ về.

**Tam môi lục sính: Theo nghi thức truyền thống Trung Quốc, những người đàn ông và phụ nữ kết hôn cần 3 lễ giới thiệu và 6 lễ sính tương tự "tam thư lục lễ"

1. "Tam môi" là chỉ những văn thư qua lại giữa sính lễ:

- "Sính thư" thư trao đổi lúc nhà trai ngỏ ý muốn cầu hôn và xin phép được qua nhà gái bàn tính mọi chuyện.

- "Lễ thư" trong thư nhà trai chọn ngày lành, tháng tốt nhờ người mai mối sang nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô gái mà họ muốn cưới

- "Nghênh thư" thư dự kiến ngày giờ rước dâu

2. "Lục sính" là 6 lễ nhà trai phải lo toàn vẹn khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia.

- Lễ Nạp Thái (Dạm ngõ sẽ kèm theo lá thư thứ nhất)

- Lễ Vấn Danh sẽ kèm theo lá thư thứ hai

- Lễ Nạp Cát

- Lễ Nạp Tệ

- Lễ Thỉnh Kỳ (sẽ kèm theo lá thư thứ ba)

- Lễ Nghênh Thân (Vu Quy)

Một là kẻ góa vợ tái giá, một là góa phụ tái giá, đều không phải chuyện đường hoàng gì. Chờ mặt Trương quả phụ tốt hẳn, đã bị kiệu hoa của lão Triệu rước về.

Hạ Tiểu Muội nhìn kiệu hoa chơi nhạc đi ngang qua cửa nhà mình, mắt hạnh tươi cười nhìn Thẩm Gia Cầm, "Thật không biết trong đầu người lấp đầy thứ gì, vậy cũng có thể thành công."

Thẩm Gia Cầm vẫn cười híp mắt bán đậu hũ, "Trong đầu ta toàn là nường tử, đương nhiên có thể thành công rồi."

Hạ Tiểu Muội chột nghiêm mặt, tỉ mỉ ngắm Thẩm Gia Cầm, "Ta thực sự không hiểu người, người rốt cuộc có mục đích gì?"

Thẩm Gia Cầm đáp lại nàng bằng nụ cười thật to, "Mục đích của ta chính là gần quan được ban lộc."

Hạ Tiểu Muội hừ một tiếng, xoay mặt sang chỗ khác.

Trương quả phụ gả đi chưa được vài ngày, lão Triệu bèn dẫn tân nường tử và nữ nhi tới cảm tạ Thẩm Gia Cầm, lấy hộp quà bốn màu ra, vừa vào cửa liền nắm chặt tay Thẩm Gia Cầm, muôn vãn cảm khái, "Cũng may nhờ có Tiểu Cầm người, nếu không có người thì Triệu đại ca đâu thể cưới được người vợ tốt tới thế."

Trương quả phụ thoáng xấu hổ, sau khi nàng gả đi mới nghe lão Triệu nói tất cả mọi chuyện đều do Thẩm Gia Cầm bày kế, điều này khiến nàng luôn cảm thấy là lạ khi đối mặt với Thẩm Gia Cầm.

Thẩm Gia Cầm từ chối một hồi, nhưng lão Triệu vẫn cố ý mời hai người họ ăn cơm, từ chối không được, hai nhà họ bèn tới quán ăn.

Lúc ăn cơm lão Triệu uống khá nhiều, bắt đầu nói ngọng, đập bàn nói, "Triệu Tương Lữ ta, có thể lấy được nường tử tốt, có nữ nhi ngoan, thực sự

là phúc khí của ta! Đa tạ Thẩm huynh đệ đã giúp đỡ ta, sau này đệ có chuyện gì, cứ mở miệng với Triệu Tương Lư ta, ta nhất định sẽ giúp hết mình!"

Thẩm Gia Cầm cười ha hả, hai người họ nói chuyện cực kỳ vui vẻ.

Lão Triệu thấy nữ nhi si ngốc nhìn Thẩm Gia Cầm, vỗ vai nữ nhi, "Từ nay về sau Tiểu Cầm là huynh đệ ta! Tử Yên, rót rượu cho Thẩm thúc thúc của ngươi đi!"

Tử Yên mếu máo, nàng vốn muốn gọi Thẩm Gia Cầm ca ca, chỉ trong chốc lát, nàng phải gọi người ta là thúc thúc rồi!

Thẩm Gia Cầm nghe được cảm thấy có gì đó không đúng, hần chỉ vào lão Triệu hỏi, "Người tên Triệu Tương Lư?"

Triệu Tương Lư gật đầu.

Hần bèn chỉ vào Triệu Tử Yên hỏi, "Người tên Triệu Tử Yên?"

Triệu Tử Yên cũng gật đầu.

Sau đó...

Nhật chiếu Hương Lô*** —— sinh Tử Yên?!

***Chữ Tương và Hương đồng âm.

Đây là bài thơ Vọng Lư sơn bộc bố của Lý Bạch

Vọng Lư sơn bộc bố

Nhật chiếu hương lô sinh tử yên,

Dao khan bộc bố quả tiền xuyên.

Phi lưu trực há tam thiên xích,
Nghị thị Ngân Hà lạc cửu thiên.

-----Dịch nghĩa-----

Mặt trời chiếu xuống "lò hương" sinh ra màu khói tía,
Từ xa nhìn thác nước treo như con sông trước mặt.
Bay chảy thẳng xuống từ ba nghìn thước,
Ngõ là Ngân Hà rơi khỏi chín tầng mây.

-----Bản dịch của Tương như-----

Năng rọi Hương Lô khói tía bay,
Xa trông dòng thác trước sông này:
Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước,
Tương dải Ngân Hà tuột khỏi mây.

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Có Con Gián Gọi Là Tiểu Cường

Từ lúc bắt đầu cuộc sống ở chung, Hạ Tiểu Muội cảm thấy không thể tiếp tục mặc kệ Thẩm Gia Cầm như thế được. Việc nhà làm sao cũng phải phân ra làm, người ta trong tuồng Hoàng Mai* không phải đều hát vậy à, "Chàng làm ruộng ta dệt vải, chàng gánh nước ta tưới cây!" Cũng không thể đến lượt nàng, lại biến thành, "Ta nấu cơm ta rửa chén, ta lau sàn ta giặt cả quần áo."

*Tuồng Hoàng Mai vốn gọi là "Điệu Hoàng Mai" hoặc "Tuồng Hái Chè", là loại tuồng dân gian nhỏ được hình thành tại ba tỉnh An Huy, Hồ Bắc. Trong đó có một loại chuyển dân sang khu vực An Khánh lấy huyện Hoài An tỉnh An Huy làm trung tâm, kết hợp với nghệ thuật dân gian địa phương, hình thành bản sắc của mình, ca và thoại đều bằng tiếng địa phương, được gọi là "giọng Hoài" hoặc "điệu Hoài". Những vở tuồng Hoa Mai xuất sắc gồm "Thiên Tiên phối", "Ngưu Lang Chức Nữ", "Hoài âm ký", "Nữ phò mã", "Vợ chồng ngắm đèn", "Cắt cỏ lợn", "Giếng Cây liễu", "Hội cầu Lam", "Gặp giữa đường" v v...

Mà nàng cũng không yêu cầu một vị ‘thần’ tới để cung phụng.

Bán xong đậu hũ, Hạ Tiểu Muội quyết định việc nhà sẽ phân công ra, cố gắng mềm mỏng thương lượng với Thẩm Gia Cầm.

"Thần Kinh, đến đây, người ngồi đi." Hạ Tiểu Muội mỉm cười dịu dàng.

Thẩm Gia Cầm vô thức rùng mình một cái, hần tiến tới trước mặt Hạ Tiểu Muội, tay sờ trán Hạ Tiểu Muội, vẻ mặt lo lắng hỏi, "Nương tử, nàng bị bệnh à?"

Mặt hần nhất thời suy sụp, cầm tay áo che nửa khuôn mặt, "A a a a... nương tử ơi, nàng đừng dọa người ta... Nghìn vạn lần nàng đừng có chuyện gì! Nếu nàng có chuyện, người ta phải sống sao đây! Đời này sự trong sạch của người ta đều hủy trong tay nàng rồi..."

Hạ Tiểu Muội đen mặt, một bạt tay đẩy cái đầu đang nhích lại gần của hần, "Người mới bệnh đó! Rốt cuộc là ai hủy trong sạch của ai hả! Người ngồi xuống nói chuyện đường hoàng cho ta!"

Thẩm Gia Cầm vâng một tiếng, rạo rức ngồi ngay ngắn, còn không quên khuyến mãi thêm nụ cười vui vẻ cho Hạ Tiểu Muội, "Nương tử mời nàng nói."

Hạ Tiểu Muội đỡ trán thở dài, sau đó nghiêm mặt, "Nếu người muốn ở chỗ ta, cũng không thể để ta hầu hạ người mỗi ngày? Ngày ngày trôi qua đều không làm gì, có phải người quá rảnh rỗi không? Chẳng lẽ người không cảm thấy hổ thẹn à?"

Thẩm Gia Cầm vô tội chớp chớp mắt, "Ta không rảnh rỗi đâu, mỗi ngày đều phải ứng phó với đám nữ nhân trong trấn, ta rất bận rộn đó. Hơn nữa ta chả thấy hổ thẹn gì, nương tử nàng không cảm thấy từ nhỏ ta chẳng làm việc nặng ư?"

Hạ Tiểu Muội hết cách, dấm ngực khóc rống, "Trên đời này tại sao có loại người vô liêm sỉ không biết xấu hổ không biết giới hạn như người chứ..."

Thẩm Gia Cầm bày ra vẻ mặt đau lòng nhìn nàng không ngừng dấm ngực, nhin không được nhắc nhở, "Nương tử à, ta không ngại để nàng tự ngược đâu, nhưng có thể đừng dấm ngực không? Rất dễ biến thành ngực phẳng đó, cho dù không biến thành ngực phẳng, cũng rất dễ rũ xuống nha..."

Hạ Tiểu Muội trợn trắng hai mắt, tay chân buông xuôi, ngã về sau, để nàng chết đi!

...

Dù sao, đã nói rõ ràng.

Ngày hôm sau, Hạ Tiểu Muội dán một tờ giấy trong phòng, trên đó viết mấy chữ lớn: Quy tắc ở chung.

Thẩm Gia Cầm hăng hái như học sinh tiểu học nghiên cứu từng điều từng điều một, Hạ Tiểu Muội ở bên cạnh cười vui vẻ, "Thấy chưa? Về sau sẽ tuân thủ quy tắc này."

Thẩm Gia Cầm gật đầu, quy tắc rất đơn giản, chỉ có ba điều thôi.

Một, Hạ Tiểu Muội nói chắc chắn đúng, nhất định phải tuân theo.

Hai, Hạ Tiểu Muội phân phó nhất định phải làm, không được lười biếng hoặc đầu cơ trục lợi!

Ba, mọi giải thích về các quy tắc trên đều thuộc quyền sở hữu của Hạ Tiểu Muội.

Xem xong các quy tắc, Thẩm Gia Cầm vượt cảm suy tư nửa ngày, xoay đầu hỏi Hạ Tiểu Muội, "Cái này không phải ý nói... chỉ cần nghe lời nàng là được à?"

Hạ Tiểu Muội ra sức gật đầu, lớn tiếng khẳng định, "Chính là ý đó!"

Thẩm Gia Cầm ồ một tiếng, lại qua nửa ngày mới hỏi, "Ta có thể thêm một điều không?"

Hạ Tiểu Muội suy nghĩ một chút, cảm thấy bản thân đã đưa ra ba điều, hơn nữa nàng nhiều lần nghiên cứu, quy tắc này tuyệt đối không có bất kỳ

lỗ hổng nào để Thẩm Gia Cầm nắm cả, dứt khoát đáp một cách sáng khoái, "Được, vậy cho phép người đưa ra một điều."

Thẩm Gia Cầm cười nâng bút lên thêm một hàng chữ, Hạ Tiểu Muội vừa nhìn liền khóc.

Chỉ thấy một hàng chữ rồng bay phượng múa trên bảng quy tắc: Bốn, phu xướng phụ tùy, tất cả lời nói, cử chỉ, mệnh lệnh của Hạ Tiểu Muội đều phải được phu quân Thẩm Cầm đồng ý!

Hạ Tiểu Muội khóc xong rồi, trong lúc Thẩm Gia Cầm đang mỉm cười như ý, nàng muốn gỡ 'Quy tắc ở chung' xuống, bài học xương máu khiến nàng hiểu rõ, Thẩm Gia Cầm là loại người hoàn toàn không biết xấu hổ không biết giới hạn!

Phường đậu hũ Hạ gia mở cửa như thường lệ, sau khi đợi mọi người đều quen thuộc nam sắc của Thẩm Gia Cầm, nữ nhân không còn điên cuồng như trước, nam nhân thỉnh thoảng có thể thừa dịp Thẩm Gia Cầm không ở cửa tiệm mà bắt đầu trên đũa Hạ Tiểu Muội một chút.

Đương nhiên dưới tình huống Thẩm Gia Cầm không nhìn thấy kìa, lần trước có người ý vốc dáng cao to, thân thể cường tráng làm trò trước mặt Thẩm Gia Cầm đùa bỡn Hạ Tiểu Muội, khi đó Thẩm Gia Cầm vẫn tươi cười.

Nào ngờ không được vài ngày bỗng nhiên nghe nói 'mặt hàng' đầu óc ngu si, tứ chi phát triển kia lọt vào hố sần gấu ở ngọn núi lân cận, nơi đó hiếm người qua lại, găng gượng trong hố năm ngày mới có người cứu ra. Sau khi được cứu thoát, gặp lại Thẩm Gia Cầm liền run rẩy tựa như chuột thấy mèo.

Chuyện này để lại bóng ma tâm lý cho không ít nam nhân ở trấn Thanh Sơn, thế nhưng chỉ cần thật tình mua đậu hũ, không đùa giỡn Hạ Tiểu Muội, vậy chuyện gì cũng chẳng xảy ra cả.

Khi Hạ Tiểu Muội đang bán đậu hũ cũng nghe được câu chuyện, người bên ngoài đều nói Thẩm Gia Cầm không có khí chất nam nhi, còn hơi ngốc, nhưng nói không chừng là một cao thủ võ lâm, trên người mang võ công tuyệt thế.

Hạ Tiểu Muội khinh bỉ câu chuyện này, nhưng tối đó lại nhin không được hóng hớt hỏi Thẩm Gia Cầm.

"Không có, mỗi ngày ta đều ở nhà, thời gian đâu mà ra ngoài chứ?" Thẩm Gia Cầm đang ăn cơm, còn bày ra vẻ mặt vô tội.

Hạ Tiểu Muội thoáng suy ngẫm, cũng không hỏi thêm nữa.

Buổi tối trở về phòng mình, Hạ Tiểu Muội vừa mới vào phòng chợt nghe âm thanh "Á——" thét chói tai, nàng tiện tay cầm gậy gỗ bước ra ngoài.

"Sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Gặp trộm à?"

Thẩm Gia Cầm quần áo xốc xếch từ phòng củi chạy tới, mắt phượng ngập nước mông lung, tóc tai rối bù, sắc mặt ửng đỏ, thở hỗn hển. Ánh trăng rọi vào mặt hắn, khiến làn môi mỏng sáng loáng tản ra sức cảm dỗ chết người, hắn sợ hãi ôm Hạ Tiểu Muội, "A a a... dọa ta sợ muốn chết..."

Ừng ực. Hạ Tiểu Muội nuốt ngụm nước bọt, thường ngày chỉ cảm thấy nam nhân này khá ỡng ẹo, tối nay sao trở nên phong tình vạn chủng thế...

Thẩm Gia Cầm đang ôm nàng còn thoải mái cọ cọ, miệng hô mấy tiếng không có tí cảm xúc, "Ta sợ... ta sợ quá..." Trên thực tế đang cọ cọ, cọ cọ...bộ ngực, mềm mềm, mềm mại quá đi...

Lúc này Hạ Tiểu Muội mới phản ứng kịp bản thân bị sàm sờ, khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ, mạnh mẽ đẩy hắn ra hai tay che ngực, "Người làm gì thế?"

"Nương tử... ta sợ..." Thâm Gia Cầm chớp chớp mắt, lộ ra lệ quang, dùng ánh mắt cực kỳ vô tội nhìn Hạ Tiểu Muội.

Hạ Tiểu Muội xoay lưng, không để lại dấu vết lau nước bọt ở khóe miệng, chết tiệt! Làm sao nàng lại giống đám sắc nữ trong trấn chảy nước miếng với tên thần kinh này chứ!

"Người chán sống hả, nửa đêm nửa hôm hô hào cái gì! Gặp trộm sao?" Hạ Tiểu Muội xoay người hung hăng với Thâm Gia Cầm, lại thở phì phò kéo chặt xiêm y đã mở rộng trước ngực hẳn, "Người gặp hái hoa đạo tặc ư? Xiêm y sao không mặc chỉnh tề?"

Thâm Gia Cầm ủy ủy khuất khuất nói, "Người ta lập tức đi ngủ ngay, đương nhiên phải cởi quần áo bộ. Hẳn đột nhiên xông ra, ta rất sợ..."

Hẳn? Hạ Tiểu Muội thoáng khẩn trương, chẳng lẽ thực sự có trộm sao. "Ai? Ở đâu?"

Thâm Gia Cầm sợ hãi nói, "Là Tiểu Cường đó!"

"Tiểu Cường?" Hạ Tiểu Muội sửng sốt, trái lại phản ứng kịp, tức giận muốn cầm gậy gỗ đập hẳn, "Phòng ngày phòng đêm, trộm nhà khó phòng! Hóa ra người thông đồng với người ngoài tới trộm đồ hả?!"

Thâm Gia Cầm lắc đầu liên tục, "Không phải không phải, Tiểu Cường là con gián đó."

Khốn kiếp, thì ra là nó chứ không phải hẳn!

Hạ Tiểu Muội lờm hẳn, "Làm gì không gọi thẳng là con gián đi, Tiểu Cường gì chứ, bọn người quen thân lắm hả?"

Thâm Gia Cầm nghiêm nghị nói, "Xem đi, nương tử, nàng đây thật thiên cận. Chẳng lẽ nàng không biết lời thoại rất nổi tiếng trong 《 Tam tiểu nhân

duyên 》 à, sủng vật của vị Đường giải nguyên kia gọi là Tiểu Cường đấy?"

Hạ Tiểu Muội hừ mũi một tiếng, "Ai lấy con gián làm sủng vật chứ, bẩn chết! Người cho là ai cũng thần kinh như người ư? Bịa đặt để gạt ta."

Thẩm Gia Cầm bày ra vẻ mặt đau lòng, "Nương tử ơi, sao nàng không tin vi phu vậy, vị Đường giải nguyên đó quả thật là kỳ nhân trong thiên hạ, Tiểu Cường làm bạn với hắn nhiều năm... Về sau Tiểu Cường của hắn qua đời, Đường giải nguyên vì tưởng niệm sủng vật, đã đặt tên cho những con gián trong thiên hạ là Tiểu Cường, có thể thấy được sự vĩ đại của tình yêu nha!"

Hạ Tiểu Muội nổi nóng, "Đợi đến lúc người chết, ta cũng đặt tên cho mấy con bọ hung trong thiên hạ là Thẩm Cầm."

Vẻ mặt Thẩm Gia Cầm như đưa đám, "Hóa ra ở trong mắt nàng, vi phu chỉ là con bọ hung..."

"Được rồi, được rồi, đã hơn nửa đêm đi đâu tìm bọn sâu bọ đây, sáng sớm mai ta giúp người tìm rồi thủ tiêu nó." Hạ Tiểu Muội ngáp một cái, phát tay đuổi Thẩm Gia Cầm.

Thẩm Gia Cầm sùng bái nói, "Nương tử nàng thật can đảm... Có điều lần sau phiên nàng hãy đổi một từ khác, cái từ ‘thủ tiêu’ này bình thường là độc quyền của nam nhân."

Hạ Tiểu Muội đỏ mặt, xí một tiếng khinh miệt, sau đó xoay người bước vào phòng.

Thẩm Gia Cầm nhìn nàng trở về phòng, khép vạt áo lại, mỉm cười, cũng trở về ngủ.

Rạng sáng hôm sau, Thẩm Gia Cầm bèn âm ỉ để Hạ Tiểu Muội tìm con Tiểu Cường đã làm hắn ‘vô cùng sợ hãi’ kia rồi giết chết. Hạ Tiểu Muội

không lay chuyển được hẳn, sau khi mở cửa đành bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Tiểu Cường.

Người đến mua đậu hũ cũng thấy khó hiểu khi chứng kiến hai người họ vênh mông lên tìm kiếm khắp phòng, hầu như đều hỏi một câu, "Hai người đang làm gì thế?"

"Tìm Tiểu Cường."

Người đến vừa buồn bực vừa gật đầu bỏ đi, Tiểu Cường là ai nhỉ?

Một lát sau, lại có người hỏi, "Ta nói nè, hai người đang làm gì vậy?"

"Tìm Tiểu Cường..." Hai người họ đồng thanh trả lời.

Lại một lát sau, còn có người tới hỏi, "Hai người đang làm gì thế?"

"Tìm Tiểu Cường!" Hai người họ tìm rất nhiều nơi, vừa mệt vừa bần, tay quệt lên mặt làm tăng thêm một vệt đen.

Lại lại một lát sau, lại có người tới hỏi. "Hai người đang làm gì vậy?"

"..."

Thẩm Gia Cầm vỗ vai Hạ Tiểu Muội, "Nương tử, bọn họ hỏi thế thật phiền..."

Hạ Tiểu Muội trừng hẳn, "Không biết xấu hổ còn nói người ta nữa? Nếu người không lời kéo ta, tìm chẳng ra, thì làm sao có nhiều người hỏi tới hỏi lui vậy! Người đâu phải không biết người ở trấn này hóng hớt bao nhiêu!"

Thẩm Gia Cầm vượt cằm suy nghĩ một chút, "Bằng không thế này đi, ta viết một tờ giấy, bên trên ghi là 'Chúng ta đang tìm Tiểu Cường', bọn họ trông thấy cũng không hỏi nữa..."

Hạ Tiểu Muội hoài nghi hỏi, "Được không đó?"

"Được hay không viết rồi mới biết!" Nói viết liền viết, Thẩm Gia Cầm vội vàng chạy tới cái bàn bên cạnh, nhắc bút lên đề sáu chữ to, 'Chúng ta đang tìm Tiểu Cường', rồi bôi chút hồ, bộp một tiếng dán lên tường.

"Vậy cho bớt việc, bọn họ cũng sẽ không hỏi lại." Thẩm Gia Cầm phúi phúi tay, ha hả cười nói.

Hạ Tiểu Muội tóm y phục của hắn, "Đừng nói nữa, mau tìm đi."

Một lúc sau, có người tới mua đậu hũ, thấy hai người ở bên trong tìm trước tìm sau, lại nhìn tờ giấy 'Chúng ta đang tìm Tiểu Cường' trên tường, quan tâm hỏi.

"Hai người tìm được chưa?"

Hai người họ .

"Tiểu Cường là ai vậy?"

Hai người lại .

"Hắn bao nhiêu tuổi?"

Hai người lại lại .

"Có muốn ta giúp hai người một tay không?"

Hai người họ ai oán nhìn nhau, sau đó hướng ra ngoài cửa rộng to, "Không cần!"

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tỷ Tỷ Hảo Gọi Là Tiểu Phương...

Ngay lúc hai người khí thế ngất trời, bỗng một cô nương lay động lòng người đến gần cửa tiệm, yếu điệu hỏi, "Các người đang tìm Tiểu Cường à?"

Hạ Tiểu Muội đỡ trán, vô lực đẩy đẩy Thẩm Gia Cẩm, "Đối phó với nữ nhân, người sở trường nhất, người đi đi. Gian này không có, ta vào buồng trong xem sao."

Thẩm Gia Cẩm lấy khăn lau mặt, "Đúng vậy, chúng ta đang tìm Tiểu Cường."

Mới vừa ngẩng đầu, Thẩm Gia Cẩm bị làn gió hương từ chiếc khăn tay tập kích làm cho mê mẩn, bàn tay mềm mại trắng như tuyết vươn ra, giọng nói thỏ thẻ vang lên, "Hử? Là Tiểu Cường nào đấy..."

Thẩm Gia Cẩm mở miệng, nhảy mũi hắt xì! Một cái, cô nương thoáng chốc đen mặt.

"Xin lỗi, xin lỗi, cô nương, ta hơi bị dị ứng với son phấn." Thẩm Gia Cẩm không có thành ý xin lỗi.

Cô nương kia nương đôi mắt xinh đẹp, "Quên đi, nô không so đo với chàng."

Lúc này Thẩm Gia Cẩm tỉ mỉ quan sát vị cô nương đó, đúng là mỹ nhân tuyệt thế, nhìn mái tóc kìa, đen tuyền như mực. Gương mặt kìa, trắng nõn như gôm sứ, còn mày thanh mi tú nữa. Nhìn đôi mắt kìa, long lanh rất có thần. Chiếc mũi kìa thì khéo léo cao thẳng. Còn cái miệng thì xinh đẹp đở thắm. Hơn nữa bộ ngực —— thật là hung khí* của nhân gian mà!

Nàng còn mặc chiếc yếm đỏ rực, bên ngoài chỉ khoác một áo lụa mỏng, theo từng động tác của nàng, hung khí của dân gian kia bèn mưu sát vô số người!

Thẩm Gia Cầm cũng phớt lờ, cô nương ấy bắt đầu dây dưa, cánh tay quàng qua cổ hăn, ghé vào tai hăn thổi khí, bấp ùi trắng như tuyết tuột ra khỏi quần lụa mỏng, vượt ve một đường dọc theo chân Thẩm Gia Cầm.

"Cái gì... Tiểu Cường vậy..." Giọng nói mềm mại vô cùng mê hoặc, mang theo hương vị hấp dẫn chết người.

Thẩm Gia Cầm đen mặt, chuyển sang cười, đưa tay nhẹ nhàng cào dưới nách mỹ nhân, "Hahahaha..." Hình tượng mỹ nữ câu người trong nháy mắt hồng lét, nàng cười điên cuồng theo phản xạ lui về sau một bước.

"Ha ha ha ha..." Mỹ nữ cười.

"Ha ha ha ha..." Mỹ nữ vẫn còn cười.

Thẩm Gia Cầm nhin được một khắc, rốt cuộc không nhin được nữa, mặt không chút biểu cảm cầm miếng đậu hũ, nhét vào miệng nàng, "Khụ khụ khụ..." Mỹ nữ bị sặc, sặc đến ứa nước mắt, khuôn mặt đỏ bừng, nhưng cũng may không cười nữa.

"Người là ai?" Thấy nàng rốt cuộc cũng nhin được cười, Thẩm Gia Cầm tò mò hỏi.

Lúc này mỹ nữ nhếch nhác vô cùng, nàng thở hổn hển, dùng đôi mắt mùa thu trừng Thẩm Gia Cầm, cầm cái khăn lau khóe miệng, vâng... vừa nãy không cần thận cười ra nước miếng, "Nô là tiểu Phương."

Trong thôn có một cô nương gọi là Tiểu Phương, dáng dấp đẹp lại lương thiện... Vâng, đẹp thì có đẹp, nhưng không thô, tuyệt đối không thô bỉ tí nào, mà cách ăn mặc này, chỉ có thể xưng là: Tục!

Thẩm Gia Cầm gật đầu, quay sang hỏi, "Vì sao không phải Tiểu Vi chứ?"

Có một tiểu cô nương xinh đẹp, tên nàng là Tác Tiểu Vi... Thẩm Gia Cầm quan sát vóc dáng mỹ nữ từ trên xuống dưới, người này có hùng khí không thể xưng là 'tiểu cô nương' được!

Tiểu Phương giận lườm hăn, "Tiểu Vi có người gọi rồi, trước đó vài ngày được người ta chuộc thân, aizzz.... Người chuộc thân cho nàng thực sự là một kẻ si tình, còn chuyên viết ca khúc cho nàng... cũng chẳng biết khi nào nô có thể gặp được phu quân như vậy..." Nàng nói một lúc bắt đầu ai oán.

"Chuộc thân... người là...?"

Tiểu Phương vuốt tóc mai, động tác này khiến nàng đặc biệt xinh đẹp hơn, "Nô không phải đệ nhất hoa khôi của Bách hoa lâu, Tiểu Phương cô nương sao?"

Thẩm Gia Cầm bỗng nhiên ngộ ra, "À, người bán thân."

"Phi!" Tiểu Phương cô nương nhướn mày, "Cái gì mà bán thân, nói khó nghe thế, việc của nô là bán rẻ tiếng cười đó. Aizzz, nô nói này, các người tìm Tiểu Cường là ai vậy? Nô cũng đang tìm Tiểu Cường đấy."

"Người tìm Tiểu Cường thì tìm ở chỗ người đi, tới chỗ bọn ta là sao?"

Tiểu Phương cô nương cầm khăn chấm chấm nước mắt, "Đệ đệ nô gọi là Tiểu Cường, nhưng sáu năm trước đã thất lạc với nô rồi, nô tìm hăn đã sáu năm, nô đâu dễ dàng gì... ô ô ô nô..."

Thẩm Gia Cầm vuốt cằm thoáng suy tư, thật chẳng ngờ con gián kia cũng không phải kẻ cô đơn, hóa ra nó còn một tỷ tỷ tên Tiểu Phương đấy.

Hắn lại quan sát Tiểu Phương từ trên xuống, nói, "Trước hết người chờ ta một chút, ta vào nhà nói với nương tử ta, lập tức ra ngay."

"Chàng đi đi." Tiểu Phương cầm khăn lau giọt lệ nơi khóe mắt, sau đó tiện tay lấy hộp son phấn ra, trang điểm lại nơi vừa chảy nước mắt.

Thẩm Gia Cầm vào nhà trông thấy Hạ Tiểu Muội vẫn còn vui vẻ cầm đầu tìm kiếm ở trong sân, hần lạng lẽ vỗ vai Hạ Tiểu Muội, "Nương tử, nương tử?"

Hạ Tiểu Muội giật mình, vỗ vỗ ngực nói, "Làm ta giật cả mình, người đi đứng mà chẳng có tiếng động gì hết."

Thẩm Gia Cầm ai oán nhìn ngực nàng, lại vỗ nữa, phảng thật rồi...

"Nói đi, chuyện gì?"

Thẩm Gia Cầm cực kỳ khẩn trương kéo Hạ Tiểu Muội tới kề tai nói nhỏ, "Tỷ tỷ của con Tiểu Cường kia tìm tới cửa."

"Hở?"

"Hôm nay rốt cuộc ta cũng biết, té ra con gián có thể thành tinh. Cái con này chẳng biết sống nhiều năm rồi, sáu năm trước thất lạc với tỷ tỷ, chạy đến nhà chúng ta."

"Ừm... tiếp tục..."

"Sau đó con gián này đạo hành quá kém, pháp lực quá thấp, vẫn chưa biến thành người được. Nhưng tỷ tỷ nó lại khác, biến thành mỹ nữ, không biết đã hút dương khí và tinh lực của biết bao nam nhân rồi, mới có được bộ dáng vậy."

"Ơ..."

"Nương tử, nàng muốn ra ngoài nhìn một chút không?"

"Không nên..."

"Đúng lúc nữ nhân kia, nàng luôn miệng nói Tiểu Cường là đệ đệ nàng, thất lạc sáu năm, muốn tới tìm nó chứ. Chả trách vừa thấy ta liền bắt đầu sấp tới, cũng may phu quân nàng cơ trí, dùng kỳ công cù lét đệ nhất thiên hạ khiến nàng không ngừng cười điên cuồng, lúc này mới bảo toàn được sự trong sạch đó..."

"..."

Tiểu Phương đang ngồi ở ngoài bắt đầu sốt ruột, chốc lát sau lại nghe được giọng nữ nũng nịu từ bên trong truyền ra, "Hử... ừm... tiếp tục... ơ... không nên..."

Điều này làm nàng theo thói quen tự nhiên liên tưởng tới, một nam một nữ, củi khô lửa bốc, loan phượng điên đảo, đang làm chuyện vui sướng nhất thế gian.

Tiểu Phương nghe mà sắc mặt nóng bừng, bụng dưới cũng nóng rần, một lát sau lại không có âm thanh nào nữa, nàng vừa tức vừa buồn bực vừa kích động. Nàng nghe nhiều người đồn phượng đậu hũ Hạ gia có một nam nhân đẹp tựa Phan An mới tới, nên quyết định đến xem một chút, ai ngờ sau khi tới, chẳng nói được vài câu đã đi vào trong triền miên với Hạ Tiểu Muội? Thật là làm đệ nhất hoa khôi Bách Hoa Lôu nàng đây không còn mặt mũi nữa! Thật là, tức chết đi thôi!

Bên trên là cách nghĩ của Tiểu Phương cô nương hòng lấy cố che giấu nội tâm hết sức tà ác của mình.

Trên thực tế, lúc này nội tâm của Tiểu Phương cô nương cực kỳ phức tạp, căn cứ vào những người hóng hớt, và tôn chỉ trong cuộc sống của những người hóng hớt, nàng thật rất muốn vào coi, chặc chặc chặc, đáng

người nam nhân kia có cường tráng không, chắc chắc chắc, sức chiến đấu của hắn có mạnh không, chắc chắc chắc, xuân cung đồ sống hằng ngày đâu dễ xem được, chuyện này có thể sánh bằng cái gì mà A Phiến (AV) của Uy Quốc (là người Nhật theo cách gọi của người TQ xưa) nha, thoải mái quá... a ơ ơ... hắc hắc hắc hắc hắc hắc...

Trong lòng Tiểu Phương cô nương tràn ngập YY, điều này càng khiến nàng kích động hơn, hưng phấn hơn.

Nàng lặng lẽ bước vào phòng đậu hũ Hạ gia, nhẹ nhàng vén màn lên, Tiểu Phương cô nương cực kỳ hưng phấn, chỉ cần nghĩ tới phía sau màn có thể là hai thân thể trắng lóa, lỏa lồ đang vật lộn nhau, quả thực nàng không kiềm chế được, hưng phấn đến cười run cả người!

Tiểu Phương cô nương vén một góc màn, lấy một con mắt len lén nhìn bên trong, Ý? Sao tối om vậy? Tiểu Phương cô nương xoay đầu lại thoáng nhìn sắc trời bên ngoài, nắng gắt mà! Lại xoay đầu nhìn, phía sau màn rõ ràng là một con mắt người!

"Má ơi!"

"Quý!"

Tiểu Phương cô nương biến sắc, sợ tới mức cả người run bần bật, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, chỉ vào màn nói không nên lời.

Màn được vén lên.

"Á ——" Tiểu Phương cô nương rống như sư tử Hà Đông khiến Thẩm Gia Cẩm và Hạ Tiểu Muội phải bịt tai lại.

Chờ nàng rống xong, Hạ Tiểu Muội mới đi tới trước mặt nàng, nghi hoặc nhìn nàng, "Người làm sao vậy?"

Tiểu Phương cô nương giần giụa nước mắt, "Có quý! Có quý đó! Vừa rồi có con mắt trùng ta! Có con mắt trùng ta đó!"

Hạ Tiểu Muội bất đắc dĩ trừng Thẩm Gia Cầm một cái, chẳng trách ban này hẳn đứng ngay mình không nhúc nhích, hóa ra đang dọa người! Nàng áy náy vỗ vai Tiểu Phương, vừa dỗ vừa giải thích, "Cái đó không phải quý đâu, là hẳn, cái tên thần kinh này, đúng lúc hẳn đứng phía sau mình, người lại nhìn, vì vậy chạm mắt nhau, không phải quý đâu, thật không phải quý đâu."

Tiểu Phương cô nương sít sao níu váy nàng, run rẩy hỏi, "Thật không phải quý chứ?"

Hạ Tiểu Muội khinh bỉ nhìn, "Thật."

Tiểu Phương trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, chống nạnh bắt đầu mắng, "% ¥ ... ¥ %... % ¥ ... " Phần này giản lược ba nghìn chữ.

Đợi mặt trời xuống núi, hai bình nước được Hạ Tiểu Muội châm sau khi bị Tiểu Phương cô nương uống sạch, lúc này Tiểu Phương cô nương mới kết thúc phần trình diễn mắng người đồ sộ.

Thẩm Gia Cầm sớm đã chống trán ngủ gà ngủ gật rồi, còn Hạ Tiểu Muội đã trở về phòng mình ngủ mất.

"Sau này còn dám dọa nô nữa, chàng lấy nô về nhà đi!"

Nghe được câu này, Thẩm Gia Cầm lập tức tỉnh táo. Hẳn bày ra khuôn mặt tươi cười không ngừng xin lỗi, "Sẽ không! Sẽ không! Ta không cố ý! Lần sau không tái phạm nữa!"

"Hừ!" Tiểu Phương cô nương khinh bỉ liếc hẳn.

"Tìm được rồi!" Hạ Tiểu Muội ở trong phòng hưng phấn hét chói tai, Thẩm Gia Cẩm sai bước vội tới.

"Tìm được gì? Tìm được gì hả?"

Tiểu Phương cô nương hoàn toàn quên mất cuộc gặp gỡ ban nãy, lúc này cũng hiếu kỳ theo vào trong. Liền thấy Hạ Tiểu Muội chỉ vào một góc trong phòng mình, hưng phấn nói, "Tìm được con gián rồi!"

Nói xong ‘bộp’ một tiếng ném đế giày qua, Tiểu Cường huynh – người bạn tốt của loài người tuyên bố tử trận!

Tiểu Phương cô nương bĩu môi, "Một con gián thôi mà, sao phải hưng phấn đến thế?"

Lúc này Hạ Tiểu Muội sực nhớ tới chuyện Thẩm Gia Cẩm đã nói, Tiểu Cường là sủng vật của rất nhiều người, Tiểu Phương cô nương tới tìm Tiểu Cường, Tiểu Cường là đệ đệ nàng...

Hạ Tiểu Muội mặt không đổi sắc cầm giấy vệ sinh bước tới bốc Tiểu Cường đã hi sinh lừng lẫy lên, đưa đến trước mặt Tiểu Phương cô nương, dùng giọng điệu vô cùng đau xót nói, "Tiểu Phương cô nương, thật ngại quá, Tiểu Cường nhà người đã bị ta không cẩn thận đập chết rồi!"

Tiểu Phương cô nương ghét bỏ tránh né, "Mau đem đi, đem đi đi, bẩn khiếp! Ghê tởm chết!"

Hạ Tiểu Muội tò mò hỏi, "Đây không phải Tiểu Cường người muốn tìm sao?"

Tiểu Phương cô nương bộc phát, "Mẹ nó, Tiểu Cường là đệ đệ ta! Đệ của ta đó nghe hiểu không? Là người đó có hiểu không? Mẹ nó để ta nói bao nhiêu lần hả! Mẹ nó hóa ra đây là Tiểu Cường các người viết sao! Mẹ nó mẹ nó mẹ nó..." Phần này giản lược năm nghìn chữ.

Sự thực chứng minh, lời của Thẩm Gia Cầm không thể tin, không thể tin
mà!

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thiếu Niên Bên Đường Không Nên Giẫm Lên

Tiểu Phương cô nương bĩu môi lầm bầm bước ra từ phòng đậu hũ Hạ gia, thực sự quá khi dễ người nha! Tiểu Cường là đệ đệ nàng đó, tại sao có thể là một con gián chứ?

"Về sau nó không tới phòng đậu hũ này nữa, hừ!" Tiểu Phương cô nương yếu điệu oán hờn, lắc mông bỏ đi.

Thẩm Gia Cẩm sờ mũi, quay sang nói với Hạ Tiểu Muội, "Nàng tin nàng ta nói sau này không tới nữa không?"

Hạ Tiểu Muội ngẩng đầu nhìn hắn, nghi hoặc nói, "Ta làm sao biết được! Đột nhiên ta phát hiện người có thói quen sờ mũi nha."

Thẩm Gia Cẩm ngượng ngừng cười, "Mũi hơi ngứa thôi, nàng quan sát tỉ mỉ ghê..." Hắn chìa mặt ra trước, hai người họ cách nhau chưa đến một ngón tay, Thẩm Gia Cẩm tà ác cười, "Nàng không phải... thích ta đấy chứ?"

Hạ Tiểu Muội đỏ mặt, theo phản xạ nhảy bật ra, "Nói bậy, ta làm sao... thích người... tên thần kinh này!" Hạ Tiểu Muội vừa then vừa giận, đỏ mặt chạy đi, Thẩm Gia Cẩm dõi theo bóng lưng nàng, mỉm cười.

Thẩm Gia Cẩm xoay đầu, nhìn Tiểu Phương cô nương ổng ẹo đi xa, đang tính trở về phòng đậu hũ, chợt thấy tiểu mập mập năm tuổi ở cách vách đang đùa nghịch với đám gà con, Thẩm Gia Cẩm không tự chủ liên tưởng tới cừu cừu nhà mình, nghe nói cừu cừu cũng từng nuôi gà...

"Tiểu béo, hôm nay sao không đi học đường?" Thẩm Gia Cẩm ngồi xổm bên cạnh tiểu mập mập nhìn hắn chơi với gà con.

Tiểu mập mập nâng gương mặt mồm mĩm lên, khẽ cười ngây ngô, "Tiểu Cẩm ca ca, chúng ta đã tan học."

"Ừ." Thẩm Gia Cẩm vuốt cằm, quan sát một lát, hỏi hẩn, "Mỗi ngày người đều lên lớp, gà con làm sao không lên lớp hử?"

Tiểu mập mập rõ ràng thoáng ngờ vực, nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, "Đúng rồi, sao gà con không lên lớp ta... nhưng gà con phải học cái gì?"

Thẩm Gia Cẩm cười xấu xa, "Gà con có thể học rất nhiều thứ nha, ví như học bơi nè, học võ nè... rất nhiều rất nhiều đó."

Tiểu mập mập trở nên hứng thú, cực kỳ hăng hái hỏi, "Tiểu Cẩm ca ca, gà con sao bơi được? Sao học võ được?"

"Chuyện này ta đâu biết đâu." Thẩm Gia Cẩm đứng lên, vuốt mấy nếp nhăn trên xiêm y, vẫy tay với tiểu mập mập, "Ta phải về rồi, tiểu béo."

Tiểu mập mập căn bản không để ý tới hẩn, một lòng nhào vào việc làm thế nào để gà con của hẩn đi học.

Tiểu Phương cô nương vừa đi vừa liếc mắt đưa tình bốn phía, ôi, đây không phải là Lý tài chủ (ông chủ lớn) sao? Nàng nhanh chóng bấn mị nhãn, Lý tài chủ nhận được ánh mắt đưa tình, còn chưa kịp đáp trả, liền bị lão bà néo lỗ tai hung hăng mắng, "Lão già kia, lại nhìn tiểu yêu tinh hả! Phi, xem ra ả tiểu yêu tinh kia đã cướp mất linh hồn bé bỏng của người rồi!..."

Tiểu Phương cô nương thấy thân thể mập mập của lão bà Lý tài chủ, trong lòng cười nhạo một tiếng, mắng đi, lúc này người mắng càng vui vẻ, xoay đầu lại nam nhân của người cho tiền càng nhiều!

Vừa nghĩ vừa đi như thế, Tiểu Phương cô nương căn bản chả để ý dưới chân, không cẩn thận giẫm phải một vật thể mềm nhũn, Tiểu Phương cô

nương cúi đầu nhìn, một vật thể đen thui, nàng đập một cước, không phản ứng gì. Một cước dứt khoát mạnh mẽ giẫm lên, chỉ nghe vật thể gào thét một tiếng, tiểu Phương cô nương trốn phía sau cái cây bên cạnh, một lúc sau mới ló đầu ra lên nhìn.

Vật thể chỉ gào thét chốc lát, đột nhiên không phát ra tiếng động nữa.

Tiểu Phương cô nương đến gần thử dò xét, lấy chân chọc chọc, thấy nó không phản ứng, nàng xoay vật thể lại, đột nhiên ý thức được, mẹ kiếp, đây là người đó!

Nửa thân thể của người này bị vùi bên dưới đồng lá cây và rác, hắc y trên người sớm đã biến thành màu tro, trên mặt cũng đen như lọ nôi, tiểu Phương cô nương thoáng suy ngẫm, lại dao dát nhìn quanh, xác định bốn phía không có ai, sau đó bịt mũi gạt bỏ rác rưởi trên người người này, đi tới vuốt nhẹ.

Một lát sau, tiểu Phương cô nương kinh ngạc được một thỏi vàng trên người người này, và một khối dãi thật dày, cũng nhìn không ra vật gì, trước sau tròn bóng, cái gì cũng nhìn chẳng ra. Tiểu Phương cô nương thoáng ước lượng, bằng ánh mắt của nàng, liếc mắt liền đoán được thỏi vàng này nguyên chất, xem trọng lượng, ít nhất phải hơn bốn năm lượng cơ.

Nhét kỹ thỏi vàng trong ngực, tiểu Phương cô nương xoay người định đi, vừa đi được hai bước bèn trở lại. Ngồi xổm xuống khổ sở nhìn người này. Trước đây trong nhà rất nghèo, trên đường chạy nạn nàng thậm chí còn sờ qua người chết, chỉ vì muốn có thể tìm được chút gì đáng giá để đổi lấy thức ăn. Nhưng cho tới bây giờ chưa sờ qua người sống, vừa này hẳn có thể kêu to, rõ ràng là còn sống... Nhưng không thể mang người tới thanh lâu, mặc kệ, nàng lại thấy bất an...

Được rồi! Có thể đưa tới phường đậu hũ Hạ gia nha! Hai người kia đùa bốn nàng chơi rất vui, đưa người này qua đó, cho bọn hắn gặp phiền phức

cũng tốt!

Vì vậy mới nói, con người ở thời điểm cực kỳ muốn báo thù một người khác, sẽ bộc phát ra năng lượng rất vĩ đại!

Tiểu Phương cô nương một mình đưa nam nhân không rõ thân phận, không biết còn sống hay đã chết đến phường đạu hũ Hạ gia, cũng may sắc trời dần dần tối, dọc đường đi cũng gặp không nhiều người.

Tiểu Phương cô nương đổ mồ hôi nhễ nhại mới lôi được người này tới phường đạu hũ Hạ gia, bịch một tiếng vứt người xuống trước mặt Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội, "Người này... giao cho hai người."

Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội đưa mắt nhìn nhau, "Ai vậy?"

Tiểu Phương cô nương lấy khăn phe phẩy, không nhin được nói, "Nói chung hai người chăm sóc trước đi, chốc nữa ta phải mở cửa làm ăn, mai ngủ dậy lại tới thăm hân."

Thẩm Gia Cầm không nói hai lời, khiêng người này ném ra ngoài, nghiêm chỉnh nói, "Vật thể không rõ, không thể tiến vào nhà bọn ta."

Tiểu Phương cô nương nổi đóa, chỉ vào mũi Thẩm Gia Cầm, "Người vừa lừa nô, lại dọa nô giật mình, giờ giúp nô làm một chuyện không được sao? Nô chỉ muốn hai người hỗ trợ chăm sóc một ngày thôi, ngày mai sẽ tới dẫn hân đi!"

Thẩm Gia Cầm mặt không đổi sắc nhìn móng tay sơn toàn màu đỏ lay tới lay lui trước mặt mình, vẫn câu nói kia, "Vừa nhìn liền biết người nhặt ở bên đường, nhân sĩ bất minh, bọn ta không nhận."

Tiểu Phương cô nương tức giận đùng đùng, "Mặc kệ mặc kệ, hân chính là được ta nhặt bên đường đó, các người thích quản thì quản, không quản thì bỏ đi."

Tiểu Phương cô nương xoay mâm, bước nhanh ra ngoài, trời sắp tối, nàng còn phải về tắm rửa, còn phải trang điểm thay y phục, thực sự không thể chậm trễ nữa.

Nàng chân trước vừa ra khỏi Hạ gia, chân sau Thẩm Gia Cầm liền đá người kia ra ngoài, Hạ Tiểu Muội không đành lòng, "Ách... cái kia..."

"Không có cái kia!" Thẩm Gia Cầm kiên quyết như thường.

"Ta là nói..."

"Không có gì để nói!"

"Có lẽ có thể..."

"Không thể!"

Sau cùng Hạ Tiểu Muội chỉ đành vô cùng đồng tình nhìn người đen thui ấy ở ngoài cửa, lại nhìn sắc mặt Thẩm Gia Cầm rất đen, bèn cúi đầu tiến vào trong.

Thẩm Gia Cầm liếc cũng chưa từng liếc một cái, ầm một tiếng đóng cổng lại.

Cả đêm nay, rất nhiều người khi đi ngang qua cửa phường đậu hũ Hạ gia đều bị vấp ngã bởi vật thể bất minh nào đó...

Ngày hôm sau phường đậu hũ Hạ gia mở cửa, kỳ quái là hôm nay chẳng có ai tới mua đậu hũ cả, không cần hỏi, nhất định là đang ầm ĩ ở cửa tiệm.

Thẩm Gia Cầm bất đắc dĩ nhìn kẻ vẫn hôn mê ngay cửa, người xung quanh đều chỉ chỉ trỏ trỏ, đành phải cắn răng kéo hẳn vào.

Kéo thẳng vào trong sân, Thẩm Gia Cầm tùy tiện đặt hẳn dưới đất, sau đó ra phía trước giúp Hạ Tiểu Muội buôn bán.

Lúc chạng vạng hai người họ ăn cơm như ngày thường, Hạ Tiểu Muội thỉnh thoảng ngó vào trong sân, giống như lơ đãng nói, "Hắn... phải chăng chết rồi?"

Thẩm Gia Cầm lừa một miếng cơm, "Không chết đâu, ta có sờ cổ hắn, mạch vẫn còn đập."

Hạ Tiểu Muội âm thầm nói, không chết người là tốt rồi.

"...Lâu như vậy cũng không phải là cách..."

Thẩm Gia Cầm trầm mặc.

Cả ngày nay, tiểu Phương cô nương không giống như lời nàng nói, thức dậy sẽ tới đón người.

Tối đó Thẩm Gia Cầm rốt cuộc không chịu nổi nữa, hắn đun một thùng nước lớn, trực tiếp lột sạch y phục bẩn đến không thể bẩn hơn nữa của người bên ngoài kia, rồi ném người vào thùng nước, mặc cho hắn ngâm.

Đến khi da người này sắp trắng bệch, nước cũng đổi hai thùng, lúc này Thẩm Gia Cầm cầm xơ mướp, rất không khách khí thô lỗ chà một lần từ đầu đến chân, mới phát hiện, người này vậy mà lại là một thiếu niên có mỹ mạo môi đỏ răng trắng.

Thiếu niên được tắm sạch sẽ bị Thẩm Gia Cầm nhét vào đồng rơm rạ bên phòng củi, mệt mỏi cả đêm, Thẩm Gia Cầm nhanh chóng ngủ say.

Buổi sáng, thiếu niên vẫn hôn mê bất tỉnh. Thẩm Gia Cầm cũng không quan tâm, tự ý làm chuyện của mình. Buổi tối, Hạ Tiểu Muội mời một đại phu tới, đại phu vừa thấy thiếu niên hôn mê bèn vội vàng tới bắt mạch, chẩn xong về mặt quái dị nói, "Hai người đang đùa ta sao? Người này có gì đâu, hai người tìm ta làm gì?"

"Không bị gì hả?!" Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội đồng thanh nói.

Đại phu hung hăng trợn mắt nhìn hai người họ, "Đương nhiên không rồi, hẳn chỉ đang ngủ thôi! Thật không hiểu nổi, đang ngủ còn tìm ta tới bắt mạch, các người bị thần kinh hết rồi..."

Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội với vẻ mặt đồ mồ hôi nhìn đối phương, người này cũng biết cách ngủ quá...

Biết thiếu niên không sao, hai người họ cũng chẳng quan tâm nữa, vẫn như trước ai làm việc nấy, nhưng thiếu niên sau một ngày một đêm, dần dần tỉnh lại.

Thẩm Gia Cầm vừa ôm chén cơm chuẩn bị ăn, đã thấy thiếu niên kia đi tới, đỏ mắt chờ mong nhìn hẳn, hóa ra đói mới tỉnh đấy!

Thiếu niên ăn sạch một nồi cơm, ăn thêm ba mâm thức ăn, uống cạn một bát canh, đến khi toàn bộ đều thấy đầy mới thôi, sau đó thiếu niên ợ một tiếng, nhìn Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội cảm kích, "Ca ca tỷ tỷ, cảm ơn hai người, hai người thật tốt."

Hạ Tiểu Muội và Thẩm Gia Cầm đưa mắt nhìn nhau hoàn toàn bất động, trông thấy bát cơm trống không, bất đắc dĩ nói không nên lời.

Hạ Tiểu Muội hít sâu một hơi, cố gắng điều tiết giọng mình nhu hòa, "Người tên gì?"

Thiếu niên vui vẻ trả lời, "Ta tên Liễu Thượng Huệ."

Phụt! Thẩm Gia Cầm phun một ngụm trà nóng, "Liễu Hạ Huệ là gì của người?"

Thiếu niên nghiêm chỉnh trả lời, "Thực ra Liễu Hạ Huệ do người đời truyền nhầm, tại hạ vốn tên Liễu Thượng Huệ."

Thẩm Gia Cầm đen mặt, "Liễu Hạ Huệ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn*... không phải giả chứ?"

*Liễu Hạ Huệ: tức Triển Cầm, người nước Lỗ, sống vào thời Xuân Thu. Bởi vì ông sống tại huyện Liễu Hạ, tên hiệu là Huệ, nên gọi là "Liễu Hạ Huệ". Ông là danh sĩ thời xưa nổi tiếng liêm khiết nhưng bị đố kỵ nên từ quan. Điển tích 'Tọa hoài bất loạn' (có nữ nhân ngồi trong lòng mà tâm không loạn) khá quen thuộc, đại khái là:

Một hôm Liễu Hạ Huệ dừng chân nghỉ qua đêm trước một chòi ngoài cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Thiếu niên cười vé mặt thiện lương, "Tại hạ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, đúng là sự thật."

Thẩm Gia Cầm quan sát hẩn từ trên xuống dưới, đặc biệt dừng ở vị trí nào đó một chút, mới gật đầu, mang theo ánh mắt nào đó nhìn hẩn, "Ta thấy chắc là thật."

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Liễu Hạ Huệ Tọa Hoài Bất Loạn

"Vậy sao người xuất hiện ở nơi này? Còn ngủ liên tục, làm thế nào cũng không tỉnh, đây là sao?" Hạ Tiểu Muội tò mò hỏi. Liễu Thượng Huệ ngượng ngùng gãi đầu, "Thực ra bản thân ta cũng không rõ nữa, chắc bị một loại bệnh. Bình thường ngủ mê man không tỉnh, nhưng sau khi tỉnh táo cũng sẽ có khoảng thời gian rất dài và giống như người bình thường."

"À." Hạ Tiểu Muội gật đầu, Thẩm Gia Cầm chăm chăm nhìn Liễu Thượng Huệ.

Liễu Thượng Huệ thấy ánh mắt dò xét của Thẩm Gia Cầm, vội vàng giải thích, "Ca ca tỷ tỷ, ta chỉ đi ngang qua nơi này... có điều phát bệnh trên đường đi, mới..." Nói xong, Liễu Thượng Huệ đứng lên, cung kính cúi người thật sâu với Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội, "Đa tạ ca ca tỷ tỷ có ân cứu mạng."

Hạ Tiểu Muội cười ngọt ngào, "Không có chi."

Thẩm Gia Cầm vượt cằm tò mò hỏi, "Ta tương đối muốn biết ‘Liễu Hạ Huệ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn’ rốt cuộc là chuyện gì?"

Liễu Thượng Huệ đỏ mặt, lúng túng nói, "Thực ra... Đấy chỉ là hiểu lầm..."

Vào một ngày nào đó, bạn học Liễu Thượng Huệ đi ngang qua một địa phương, thấy bầu trời mây đen kéo tới ùn ùn, đã có vài hạt mưa lách tách rơi, bèn vội vàng trốn vào một ngôi miếu đổ nát tránh mưa.

Dưới tình huống bình thường, loại địa phương như ngôi miếu đồ nát kia, thật tình sẽ gặp phải nữ quý, là một chỗ tốt cho màn anh hùng cứu mỹ nhân, có bao nhiêu nam tử ở ngôi miếu đồ nát này mà gặp được kỳ duyên. Như Ninh Thái Thần chẳng hạn, gặp phải nữ quý Tiểu Thiển, mặc dù sau đó tiểu Thiển lạc lối, dùng tên giả Tiểu Trác bỏ trốn với một tiểu hòa thượng lục căn chưa thanh tịnh. Ninh tiên sinh cũng triệu tập đại hội, tuyên bố hai người họ chính thức hòa ly, nhưng đây cũng là kỳ duyên đúng không. Cho dù sau này kỳ duyên chuyển thành nghiệt duyên, từ đó Ninh tiên sinh không còn hứng thú với nữ nhân nữa, cùng Yến Xích Hà tiên sinh trở thành hảo cơ hữu*, cũng không thể phủ định ngôi miếu đồ nát này là địa điểm tốt nhất để thân mật và đính ước.

Liêu Thượng huệ nói đến đây lại thở dài, "Người đời đều nói nếu Vương Phi và Tạ Đình Phong tái hợp sẽ tin tưởng vào tình yêu lần nữa, mà không biết rằng tình cảm giữa Ninh tiên sinh và Yến Xích Hà tiên sinh khi ấy mới thực sự là tình yêu đích thực! Chỉ có tình yêu đích thực, chỉ có những người chân chính yêu nhau ở chung một chỗ, mới có thể xưng là cơ tình* thiêu đốt năm tháng**..."

* từ cơ (基) đọc là jī, đồng âm với chữ G trong gay nên được dùng để chỉ gay. Tình cảm giữa hai người đồng tính gọi là cơ tình (基情). Còn cơ hữu (基友) là để chỉ các mối quan hệ giữa những người đồng tính; hoặc có quan hệ tốt thậm chí là cùng giường, nhưng không phải đồng tính mà hàm ý kiểu như khuê mật ở các bạn nữ.

**Truyện được viết từ năm 2013, nên hiện giờ Vương Phi và Tạ Đình Phong được như ý bà tác giả rồi. Ninh Thái Thần Và Tiểu Thiển trong Thiện nữ u hồn của Liêu Trai. Còn nội dung thế nào, ta chưa đọc nên ko nói được, mọi người có thể search trên gg, còn nội dung trong đây tôn vinh BL... ta không có gì để nói... -___-

Thẩm Gia Cầm bất đắc dĩ cắt ngang sự nhiệt tình hăng hái bày tỏ một màn tình cảm của hắn, "Sau đó thì sao?"

Liễu Thượng Huệ xấu hổ rút cái tay đang ở giữa không trung, khụ một tiếng nói tiếp.

Đang ở ngôi miếu đồ nát, bèn khó tránh suy nghĩ vẫn vơ, bạn học Liễu Thượng Huệ nhìn ngoài cửa mong đợi, nếu lúc này từ trong mưa bụi mịn mù, có một tiểu mỹ nhân điềm đạm đáng yêu, thùy mị như nước bước ra, thì tốt quá. Nhưng ảo tưởng luôn luôn quá tốt đẹp, mà hiện thực lại quá phũ phàng. Ảo tưởng sở dĩ được gọi là ảo tưởng, chỉ vì khiến người ta đắm chìm trong giấc mộng, nhất là mơ mộng vào ban ngày, không đáng tin lắm.

Quả nhiên, giữa cơn mưa bụi đầy trời, trong nháy mắt loáng thoáng lộ ra bóng người khiến bạn học Liễu Thượng Huệ trợn to hai mắt.

Dựa theo tầm mắt của Liễu Thượng Huệ, nếu phụ nhân này sinh ở triều đại nào đó lấy sự mập mạp làm chuẩn mực của cái đẹp, thì tất sẽ là giai nhân tuyệt thế! Chỉ tiếc trong thời điểm ấy thẩm mỹ này đã vượt quá xa, không chỉ vượt quá xa, mà còn quá quá quá xa á, nhìn nàng chạy như thấy ba tất thật rung động, lúc này Liễu Thượng Huệ quyết định chui xuống gầm bàn, tuyệt đối không để nàng phát hiện.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, hăn vẫn không cẩn thận bại lộ bản thân.

Trong nháy mắt hăn bị một bàn tay mượt mà từ dưới bàn kéo ra, phụ nhân kia vừa thấy dáng dấp hăn xinh đẹp mà thanh mi tú, bèn đỏ mặt. Nhưng sắc mặt Liễu Thượng Huệ lại trắng bệch, hăn đành phải ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, thành thật giả vờ thâm trầm.

Phụ nhân kia vừa mới bắt đầu còn ngồi đằng hoàng ở một bên, một lát sau liền không nhìn được bắt chuyện với Liễu Thượng Huệ.

"Tiểu ca ơi, chàng tên gì?"

"Tại hạ... Liễu Thượng Huệ."

Vừa nghe Liễu Thượng Huệ đáp lại, phụ nhân kia bèn hăng hái, "Liễu tiểu ca, bên ngoài mưa to gió lớn, lạnh quá à..."

Liễu Thượng Huệ đỏ mồ hôi, trả lời có lệ, "Ừm... đúng..."

Phụ nhân kia dịch người tới bên cạnh hắn, "Bên cạnh tiểu ca ấm áp ghê, ta và chàng ngồi gần chút đi."

Liễu Thượng Huệ lần nữa đỏ mồ hôi, hẩn tránh sang một bên, "Nam nữ thụ thụ bất thân, làm vậy không được."

"Ai da, không có chuyện gì đâu."

"Đừng như vậy, làm vậy thực sự không được mà."

Hai người một tới gần, một né tránh. Sau cùng phụ nhân kia thừa dịp Liễu Thượng Huệ không chú ý, đặt mông ngồi trên người hắn, Liễu Thượng Huệ gắng nhịn, mới đè nén được một bụng máu không trào từ lồng ngực ra.

Liễu Thượng Huệ hít sâu mấy hơi, miễn cưỡng nói, "Đại... đại tỷ, người muốn sưởi ấm ta không trách người... nhưng người... người nặng quá!"

Phụ nhân kia lại gần hắn một lúc, bất đắc dĩ nói, "Tiểu ca ơi, ta cũng bất đắc dĩ thôi. Ta bị bệnh, không thể nhiễm lạnh được, nếu chúng ta tốt đẹp, ta có thể tựa vào chàng gần thế này được không?"

Liễu Thượng Huệ bị bức tới sắc mặt tái nhợt, chật vật nói, "Đại... đại tỷ, người có bệnh ta cũng không trách người... nhưng người... có thể đừng sờ loạn trên người ta không!"

Phụ nhân kia thở dài, "Tiểu ca, ta cũng bất đắc dĩ mà. Ta đây lạnh lắm, dĩ nhiên phải đụng chạm nhiều mới sưởi ấm được, trên người chàng mới ấm áp chứ."

Liễu Thượng Huệ nói đến đây vẻ mặt bi phẫn, "Uống công ta là người đọc sách, lại bị một thôn phụ cường bạo, thực sự làm ta không còn mặt mũi nào để gặp người mà... Ô ô ô ta..."

Hạ Tiểu Muội nghe mà đôi má đỏ ửng, thấy Liễu Thượng Huệ khóc thảm thiết, nhìn không được an ủi, "Không có chuyện gì không có chuyện gì đâu, bị đè một chút, bị sờ vài cái thôi, không có sao mà."

"Ai nói không có sao chứ?" Liễu Thượng Huệ khóc cực kỳ đáng thương, "Toàn bộ bạc trên người ta đều bị nàng mò đi!"

"Ác..." Hạ Tiểu Muội đỏ mặt, nàng tưởng Liễu Thượng Huệ cùng lắm chỉ bị sờ sờ, nào ngờ cả người lẫn tiền đều mất.

Thẩm Gia Cầm nín một hơi mới bật cười, "Haha... sau đó thì sao?"

Sau đó, Liễu Thượng Huệ chỉ có thể mặc cho phụ nhân kia đè rồi mò mẫm đủ kiểu, đợi phụ nhân kia cạo đủ, cầm tiền đủ, cuối cùng cũng buông hẳn ra.

Liễu Thượng Huệ đứng lên, nhẫn nhịn cảm giác tê dại dưới chân, chạy ra khỏi miếu đồ nát, ngồi xuống một gốc cây hòe già.

Thẩm Gia Cầm cười ha ha, "Cho nên nói, đây chính là ngồi trong lòng mà vẫn không loạn của người ư?"

Liễu Thượng Huệ lau nước mắt, "Ta ngồi dưới cây hòe, vừa vặn có người đi ngang qua, thấy trong miếu đồ nát có phụ nhân, cho rằng ta vì tránh bị hiềm nghi, bèn khen ta tọa hòe bất loạn (hoặc tọa hoài bất loạn – ngồi trong lòng mà vẫn không loạn). Là cây hòe đó, không phải như hai người nghĩ đâu..."

Hạ Tiểu Muội ngờ vực hỏi, "Chẳng phải người tên là Liễu Thượng Huệ sao? Vì sao biến thành Liễu Hạ Huệ rồi?"

Liễu Thượng Huệ ủy khuất nói, "Người ta hỏi tên ta mà, ta không phải nói 'Tại hạ Liễu Thượng Huệ' ư, ai ngờ lúc ấy phụ nhân kia ức hiếp ta quá ác liệt, ta nhất thời kích động, nói thành 'Ở trên Liễu Hạ Huệ'***..."

***Chữ trên và hạ đổi vị trí cho nhau... tại trên >>> ở trên.

"..."

"Cứ như vậy, liền bị nhầm tên." Liễu Thượng Huệ hít hít mũi, đáng thương nói.

Thẩm Gia Cầm cười muốn lăn lộn, hấn ôm bụng, cười hết sức thoải mái. Hạ Tiểu Muội đồng tình nhìn Liễu Thượng Huệ một cái, thật là một kẻ đáng thương.

Nghe xong chuyện xưa của Liễu Thượng Huệ, lại được biết Liễu Thượng Huệ chuẩn bị về quê. Hạ Tiểu Muội và Thẩm Gia Cầm nghĩ hôm sau cho hấn một ít lộ phí, rồi tiễn hấn đi.

Chiều hôm sau, khi Liễu Thượng Huệ đang chuẩn bị rời khỏi, một làn gió thơm xông vào mũi.

"Nghe nói người ta đưa tới được cứu sống, chắc tỉnh ngủ rồi." Tiểu Phương cô nương yêu kiều động lòng người tiến vào, liếc mắt liền trông thấy Liễu Thượng Huệ đang vác tay nải, trước mắt sáng ngời.

"Người người... Người người người..." Ngón tay ngọc thon dài của nàng chỉ lên ngực Liễu Thượng Huệ, Liễu Thượng Huệ đã từng bị nữ nhân hại, vẻ mặt khiếp sợ lui về sau.

"Người người người... người muốn gì?" Liễu Thượng Huệ khoanh tay, chăm chú bảo vệ lồng ngực.

Kết quả là động tác này làm Tiểu Phương hiểu lầm, nàng lầm tưởng Liễu Thượng Huệ đang bảo vệ cái khối đã bị nàng sờ được, đầu óc Tiểu Phương chuyển một cái, xem ra người này chính là người nàng đã cứu. Dáng dấp xinh đẹp, còn có nén vàng lớn thế kia, chắc là một tên thiếu gia của gia đình có tiền rồi!

Nghĩ vậy, lúc này tiểu Phương đặt mông ngồi trên đùi Liễu Thượng Huệ, ôm cổ hân nũng nịu, "Là nô cứu chàng đó, chàng sợ nô vậy ư?"

Cả người Liễu Thượng Huệ cứng đờ, còn chưa kịp phản ứng liền nghe được câu này, thoáng sửng sờ, chỉ Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội, "Không phải bọn họ cứu ta sao?"

Tiểu Phương lườm hai người bọn họ, xoay đầu cười với Liễu Thượng Huệ, "Là nô phát hiện chàng đấy, vì ma ma của nô quá nghiêm khắc, nô thực sự không thể mang chàng về nhà được, cho nên mới cầu hai người họ chiếu cố chàng."

Nàng không nhắc còn may, nàng lại nhắc tới khiến Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội cùng lúc nghĩ tới một chuyện, Thẩm Gia Cầm ngồi đối diện Tiểu Phương, cười ha hả nói, "Tiểu Phương cô nương nói vậy làm bọn ta sức nhớ, Liễu Thượng Huệ, đúng là Tiểu Phương cô nương phát hiện người, sau đó ném người tới trước cửa tiệm bọn ta, ‘ủy thác’ bọn ta chăm sóc người. Nếu Tiểu Phương cô nương nhờ cậy, bọn ta làm sao không chiếu cố chứ, nàng nói đúng không, nương tử?"

Hạ Tiểu Muội há hê gật đầu, hoàn toàn không ý thức được nàng càng ngày càng quen việc Thẩm Gia Cầm gọi nàng là nương tử.

"Nếu Tiểu Phương cô nương nhờ cậy, vậy tiểu Phương cô nương..."

Tiểu Phương cảnh giác nhìn Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội, "Các người đánh chủ ý gì?"

Thẩm Gia Cầm lấy bàn tính ra, "Nếu Tiểu Phương cô nương nhờ cậy, vậy Liễu Thượng Huệ ở nhà bọn ta mấy ngày, tiền thuê ba ngày tính người ba lượng thôi, còn rẻ hơn nhà trọ bình dân rất nhiều đấy. Mời đại phu xem bệnh năm lượng, cơm nước... Mấy ngày nay hẳn ăn hết thảy năm thùng cơm, hai mươi mâm thức ăn, cộng thêm một con gà quay và mười cái bánh bao, tổng cộng mười lăm lượng, tiền trà nước ta không tính, chúng ta đều là láng giềng với nhau, vậy tất cả cộng lại là hai mươi ba lượng bạc, tiểu Phương cô nương luôn luôn ra tay rộng rãi, lại tính ngày đó chi phí lao động khi ta lôi hẳn vào, nàng đưa hai mươi lăm lượng được rồi."

Tiểu Phương cô nương vụt cái từ trên người Liễu Thượng Huệ nhảy dựng lên, vừa đi ra ngoài vừa nói, "Đừng tìm ta, ta không biết hẳn, là các người tự mình nhặt về. Nói đùa, hai mươi lăm lượng bạc đó, ta mới không đưa!"

Ba người họ đưa mắt nhìn nhau, Liễu Thượng Huệ thấy nàng vừa đi, cũng trì hoãn quá lâu rồi, bèn ôm quyền với Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội, "Đạ tạ ca ca tử tử trợ giúp, cáo từ."

Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội tiễn hẳn ra tận cửa, lúc về nhà Hạ Tiểu Muội nghiêng đầu nhìn nhà bên cạnh, buồn bực nói, "Tiểu Béo gần đây làm sao ấy, sáng sớm đã thấy hẳn ném toàn bộ gà con vào chậu nước, lần này lại đuổi đám gà con chạy tán loạn khắp sân, đứa nhỏ này thực sự càng đùa càng quái."

"À, trong phòng còn cái bánh bao, ta đi ăn đây." Thẩm Gia Cầm bước nhanh vào phòng.

Hạ Tiểu Muội nghi hoặc nhìn Tiểu béo, lại nhìn bóng lưng Thẩm Gia Cầm, luôn cảm thấy chỗ nào đó là lạ, lắc đầu không để ý nữa, nàng còn phải về bán đậu hũ đấy!

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Dưới Ánh Trăng Mỹ Nhân Cười Phong Tình

Trong nhà rốt cuộc cũng yên tĩnh, ăn cơm xong, Hạ Tiểu Muội đun nước nóng, tắm rửa thật tốt.

Thẩm Gia Cầm nằm trên giường, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ánh trăng nho nhỏ, bất chợt giật mình, xoay người xuống giường.

Hắn cúi đầu tìm kiếm dưới giường mình rất lâu, mới lấy ra một vò rượu.

"Haha! Chính là người! Đã lâu không uống rồi, trong lòng thật ngứa ngáy mà."

Mang theo vò rượu mở cửa phòng, quả nhiên ánh trăng bên ngoài vừa to vừa tròn, rất sáng.

Thẩm Gia Cầm thoáng suy ngẫm, sau đó gõ cửa phòng Hạ Tiểu Muội, một lát sau, trong phòng truyền đến giọng nói của Hạ Tiểu Muội, "Sao thế?"

"Đêm nay ánh trăng rất đẹp, ra ngoài ngắm trăng đi."

Trong phòng im ắng một lúc, cửa phòng mở ra, sau khi Thẩm Gia Cầm nhìn thấy Hạ Tiểu Muội, không khỏi sửng sờ.

Mái tóc đen nhánh xinh đẹp, hơi xoắn lại cứ như vậy xõa ra, không giống bím tóc ngày thường, lúc này Hạ Tiểu Muội tản ra mị hoặc nói không nên lời. Mái tóc đen bóng như thác nước đổ, càng tô điểm cho khuôn mặt diễm lệ như viên ngọc quý không chút tỳ vết của Hạ Tiểu Muội.

Có thể là do ánh trăng, mắt hạnh tròn xoe của Hạ Tiểu Muội thoát nhìn có chút mờ lung, sáng lấp lánh như đôi mắt mùa thu hàm chứa mưa bụi Giang Nam. Cho dù Thẩm Gia Cầm đã gặp không ít mỹ nhân, cũng không thể không thừa nhận, cô nương trước mắt, thực sự rất đẹp.

Hạ Tiểu Muội bị hấn nhìn thoáng thẹn thùng, đưa tay gom tóc lại, ngượng ngùng hỏi, "Có phải... đầu bù tóc rối rất khó coi không?"

Thẩm Gia Cầm dịu dàng nói, "Tóc xõa như vậy, rất đẹp."

Nói xong hấn cười cười, giơ vò rượu lên, "Thế nào? Có muốn uống chút không?"

Hạ Tiểu Muội nhìn ánh trăng xa xăm, thoáng xấu hổ gật đầu, "Được."

Đợi Hạ Tiểu Muội hoàn toàn ra khỏi phòng, Thẩm Gia Cầm mới phát hiện, hôm nay y phục trên người nàng hình như không giống ngày thường.

Hạ Tiểu Muội theo ánh mắt hấn nhìn y phục trên người mình, bất an kéo kéo, "Xiêm y này tuy thoải mái, nhưng quá dài, bình thường sau khi tắm ta mới mặc, không hay mặc ra ngoài."

Đâu có chỗ nào quá dài, rõ ràng quá đẹp mắt ấy. Áo lụa vàng tơ được khoác bên ngoài, bên trong là màu hồng nhàn nhạt, váy dài chấm đất, tay áo tung bay, phối với mái tóc rối của Hạ Tiểu Muội, thực sự hết như tiên tử.

Không tự chủ, Thẩm Gia Cầm khẽ nhíu mày, "Xiêm y này đẹp thì đẹp, nhưng không tiện làm việc, thường ngày đừng mặc tốt hơn."

Hạ Tiểu Muội gật đầu, vào trong sân nhìn bốn phía, "Muốn dời bàn ra đây không?"

Giữa sân trống rỗng, chung quy không thể ngồi dưới đất.

Thẩm Gia Cầm chỉ nóc phòng, "Chúng ta lên đó đi, ngồi trên nóc ngắm trăng mới thích chứ!"

Hạ Tiểu Muội thoáng bối rối nhìn nóc phòng, Thẩm Gia Cầm cười cười, chỉ cái thang bên cạnh, "Đến đây, nàng lên trước đi."

Mặc váy phiêu dật thế này đi leo thang, Hạ Tiểu Muội cũng là lần đầu.

Đợi hai người lên nóc rồi, Thẩm Gia Cầm mới cởi áo khoác trên người trải xuống, "Xiêm y đẹp thế, không cẩn thận sẽ rách mất, vẫn chú ý một chút thì tốt hơn."

Trong lòng Hạ Tiểu Muội khẽ động, thực ra hẳn... rất săn sóc, chẳng qua...

"Vây xiêm y người sẽ bẩn."

Thẩm Gia Cầm cười ha ha, cũng không câu nệ nóc phòng có bẩn hay không, cứ ngồi xuống như vậy, "Y phục bẩn giặt sạch là được, dù sao sớm muộn gì cũng phải giặt."

Trong lòng Hạ Tiểu Muội cảm động, nhất thời kích động thốt ra, "Mai ta giúp người giặt." Nói xong lại cảm thấy bản thân hơi... vội bèn giải thích, "Ý ta là, vì người sợ y phục của ta rách mới dùng y phục của người làm đệm, cho nên ta mới..."

"Ta cũng không muốn tự mình giặt."

Thẩm Gia Cầm ôm vò rượu uống một ngụm, chậm rãi nói.

Hạ Tiểu Muội cảm thấy bản thân nên buồn bực vì độ mặt dày của hẳn, nhưng đêm nay không biết làm sao, lời tranh cãi lại thốt không nên lời.

Hai người họ thoáng cái trầm mặc.

"Này." Thẩm Gia Cầm đưa vò rượu tới, mỉm cười nhìn nàng.

Hạ Tiểu Muội hơi do dự, nhưng vẫn nhận lấy vò rượu, cái miệng nhỏ uống một ngụm.

Nàng vừa uống xong, Thẩm Gia Cầm lại đón lấy, nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp uống một ngụm lớn. Hạ Tiểu Muội đỏ mặt, đó là chỗ nàng vừa uống đấy...

"Người đang nghĩ gì vậy?"

Im lặng khá lâu, Hạ Tiểu Muội mở miệng có chút lưỡng lự.

Hai tay Thẩm Gia Cầm xếp chồng ra sau ót, nằm xuống nóc, nhìn ánh trăng trên bầu trời vừa to vừa tròn, giọng có chút âm trầm.

"Ta đang nghĩ tới cha ta, nương ta, đại ca ta còn có muội muội ta."

"Người có người nhà ư?" Hạ Tiểu Muội vừa dứt lời lại biết bản thân hỏi một vấn đề không nên hỏi.

"Ta không phải do tảng đá sinh ra, làm sao không có người nhà chứ?" Thẩm Gia Cầm khẽ cười.

"Một năm rồi ta chưa gặp bọn họ, không biết bọn họ có nhớ ta nhiều không."

Nét mặt Hạ Tiểu Muội tối sầm, "Người còn có người nhà, ta lại chẳng có ai."

Nàng ôm vò rượu uống một ngụm lớn, giọng khó có thể che giấu chút chua xót.

Thẩm Gia Cầm thấp giọng hỏi, "Trừ cha nàng ra, nàng không còn người thân nào sao?"

Hạ Tiểu Muội cười khẽ, "Ta đâu còn người thân nào khác, mẹ ta vào năm ta bảy tuổi đã rời nhân thế rồi, mười năm trước cha ta dẫn ta tới đây, nhưng cha cũng đi mất. Ta chẳng còn ai nữa..."

Nàng nói xong, khóe mắt có giọt lệ lướt qua, nét mặt có chút bi thương, lại có chút giống hoang mang. Uống một hớp rượu, nâng giọt lệ sáng loáng trong suốt trên mặt, gió nhẹ thổi qua, sợi tóc tung bay, lại tản ra nét phong tình khiến người ta tim đập thành thịch.

Thẩm Gia Cầm si ngốc nhìn, nhin không được thấp giọng nói, "Giờ không phải còn có ta sao?"

Hạ Tiểu Muội hơi nghiêng mặt, khóe mắt có chút câu người, nàng hừ nhẹ, "Người? Ngay cả người là ai ta còn không biết, ta có người ư?"

Thẩm Gia Cầm khẽ thở dài, "Ta là ai rất quan trọng sao? Quan trọng là con người thật của ta kìa, thân phận kìa, bối cảnh kìa, quan trọng à?"

Hạ Tiểu Muội nằm nghiêng người, chống nửa cơ thể lên, mị nhãn như tơ nhìn hẳn, hơi thở nhẹ nhẹ, "Với ta mà nói rất quan trọng. Người nói cho ta biết đi, rốt cuộc người là ai?"

Thẩm Gia Cầm bình tĩnh nhìn vào mắt nàng, nhẹ giọng nói, "Ta là người tới tìm bức họa mỹ nhân."

Hạ Tiểu Muội nhướng mày, chột phần nộ, "Lại là bức họa mỹ nhân! Bức họa rách nát đó có gì tốt chứ! Ta mới không tin nó có bảo tàng gì!"

Nàng mạnh mẽ xoay người ngồi dậy, sợi tóc lướt qua chóp mũi Thẩm Gia Cầm, Thẩm Gia Cầm cảm thấy hơi ngứa, nhưng nơi ngứa lại nói không nên lời.

"Làm sao nàng biết không có bảo tàng?"

Khóe miệng Hạ Tiểu Muội nhếch lên cười, "Ta chính là biết không có bảo tàng!"

Thẩm Gia Cầm nhìn nàng lại uống một ngụm rượu, đứng dậy đoạt lấy vò rượu, cau mày nói, "Đừng uống nữa, rượu này là rượu lâu năm, gió thổi càng dễ say."

Hai má Hạ Tiểu Muội đỏ bừng, cười thô lỗ với Thẩm Gia Cầm, "Người đang gạt ta! Ta biết người gạt ta rất nhiều chuyện, chẳng qua ta cũng gạt người rất nhiều chuyện, hai ta huề nhau."

Trong mắt Thẩm Gia Cầm lóe lên tia sáng tối tăm, hần thấp giọng, dùng giọng điệu rất nhẹ rất mỉa mai hoặc dụ dỗ, "Nàng gạt ta chuyện gì?"

Hạ Tiểu Muội cười haha một tiếng, thân thể cứ như vậy ngã về sau, Thẩm Gia Cầm sợ nàng ngã xuống làm sau ót bị thương, nên vội vàng dùng tay đỡ, Hạ Tiểu Muội gạt tay hăn ra, túm vạt áo trước ngực Thẩm Gia Cầm, khiến cả hai đều ngã.

Hạ Tiểu Muội hất cằm lên, giảo hoạt cười, "Ta sẽ không nói cho người biết bí mật của ta!"

Nửa người Thẩm Gia Cầm đè lên Hạ Tiểu Muội, nhìn đôi môi đỏ mọng óng ánh mềm mại, không tự chủ được dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, nhàn nhạt cười, "Ta đây cũng không nói cho nàng biết bí mật của ta."

Hơi thở Hạ Tiểu Muội ngưng đọng, khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt làm thế nào càng lúc càng mơ hồ chứ? Nàng nhìn Thẩm Gia Cầm chậm rãi cúi người, từ từ đến gần, bờ môi hai người cách nhau càng ngày càng gần...

"Nàng say rồi."

Thẩm Gia Cầm cách bờ môi Hạ Tiểu Muội chỉ vài cm, khe khẽ nói.

Hơi thở hai người phả ra nhàn nhạt nhẹ nhàng dây dưa với nhau, hơi thở của nữ nhân xinh đẹp hòa quyện với nam tử mạnh mẽ, Hạ Tiểu Muội sững sốt nhìn Thẩm Gia Cầm, còn Thẩm Gia Cầm bình tĩnh nhìn nàng, khoe miệng khẽ nhếch lên.

"Nàng say rồi."

Nói xong, Thẩm Gia Cầm dời thân thể mình đi, nằm ngửa bên cạnh Hạ Tiểu Muội, nhìn ánh trăng trên bầu trời lấm bẫm nói, "Đêm nay ánh trăng thật đẹp."

Theo Thẩm Gia Cầm rời khỏi, cảm giác áp bách thiêu đốt người kia cũng biến mất, Hạ Tiểu Muội thoáng mê man, chẳng qua, trong lòng có một loại thất vọng nhàn nhạt...

Nàng nhanh chóng đè nén loại cảm giác không nên xuất hiện này, học theo Thẩm Gia Cầm nhìn ánh trăng trên bầu trời.

Thẩm Gia Cầm ôm vò rượu uống ngụm có ngụm không, Hạ Tiểu Muội nghiêng đầu nhìn gò má hấn, ở trong lòng miêu tả gò má hấn, cũng may, ít ra ở giờ khắc này, bên cạnh mình còn có hấn.

Sau khi cha qua đời, nàng hoàn toàn trở thành cô nhi, vô số lần trần trọc vào ban đêm, chỉ cảm thấy đêm dài đằng đằng, tĩnh mịch biết bao.

Đã bao lần, nàng từ trong mộng khóc tới tỉnh lại sẽ nghĩ, tại sao trên đời này chỉ còn mỗi mình nàng, một mình sinh hoạt lẻ loi tới vậy. Bên ngoài nàng mạnh mẽ chua ngoa, nhưng ai ngờ được nàng yếu đuối chứ?

"Nhìn xem, ánh trăng đẹp thế, khóc cái gì? Đêm nay nàng rất đẹp, ta nói là y phục đó, chứ không phải nói con người nàng. Cho dù nàng tự cảm thấy dung mạo mình xấu thì cũng đừng khóc, ta không chê đâu."

Giọng nói hài hước của Thẩm Gia Cầm vang bên tai, lúc này Hạ Tiểu Muội mới phát hiện bản thân đã lệ rơi đầy mặt.

Lau giọt lệ nơi khóe mắt, uống một ngụm rượu, Hạ Tiểu Muội hào sảng dùng tay áo quệt vết rượu nơi khóe miệng, như che giấu nói, "Ta mới không khóc, ta chính là Hạ Tiểu Muội!"

Thẩm Gia Cầm cười khẽ, "Kệ nàng là ai, ta cũng không chê nàng xấu xí."

"Ta xấu sao? Ta là đệ nhất mỹ nhân ở trấn Thanh Sơn đó!"

"Xấu hơn ta, không thấy hàng ngày vào sáng sớm nhiều người tới xem ta à, sao không thấy ai tới xem nàng đi?"

"Đó là do người làm dáng phô trương! Hừ!"

"Rõ ràng là nàng quá xấu quá hung dữ, về sau ôn nhu một chút, nhất là đối với ta, phải dịu dàng, biết không?"

"Lão nương không học được cái gì gọi là ôn nhu cả!"

"Xem đi, mới nói vài câu mà nàng đã lộ bản tính rồi."

"Thần Kinh, người đi chết đi!"

"Chết rồi nàng sẽ nhớ ta."

"..."

Tối nay, trăng đẹp, mỹ nhân cũng đẹp.

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Cao Thủ Tụ Hạp Về Trấn Thanh Sơn

Trấn Thanh Sơn này, cho tới bây giờ đều không nổi tiếng, cũng không phải danh lam thắng cảnh du ngoạn, càng không phải quê quán của danh nhân gì, chỉ là một trấn nhỏ bình thường. Người dân ở cái trấn nhỏ này cũng bình thường, bình thường đến mức nào nhỉ? Cho dù xuất hiện kẻ trộm, tất cả mọi người cũng biết là ai làm.

Có thể làm được vậy không dễ dàng đâu, chủ yếu vẫn do trấn Thanh Sơn quá nhỏ, người nơi này cũng là lán giềng nhiều năm, dân di cư gần như không có, đây cũng là nguyên nhân tại sao khi ấy Thẩm Gia Cẩm xuất hiện có thể khiến cả cái trấn nhỏ chấn động. Thử nghĩ mà xem, một đám tói đang sống rất yên bình, đột nhiên có một cọng hành tới đây, tất cả mọi người đều hiếu kỳ, tại sao trên đầu hành lại dài thế nhỉ? Còn mang theo đầu ư? Cho nên mọi người đều vây lại xem, nhưng sau khi vây xem, mới phát hiện, hành lá bản chất vẫn là tói, mọi người liền cảm thấy bình thường, cho dù bất kể là hành hay tói, mọi người đều vật hạp theo loài là được.

Nhưng sáng sớm vừa mở cửa, toàn bộ trấn Thanh Sơn đều choáng váng, trước mắt thực sự có rất nhiều hành nha. Không phải, từng người từng người đó hoàn toàn khác biệt với người dân ở trấn Thanh Sơn mà.

Người dân ở trấn Thanh Sơn rất đơn giản, từ trước đến nay ra đường đều bằng hai chân, taxi, ô tô gì đó gần như không dùng, tiền đi kiệu đều tiết kiệm, thậm chí rất nhiều người lớn tới vậy còn chưa từng thấy qua xe ngựa. Ngay cả Trấn trưởng đại nhân xuất hành đều đi bộ, hết cách rồi, trấn Thanh Sơn quá nhỏ, không được trợ cấp giao thông, hơn nữa đi bộ có lợi cho sức khỏe mà.

Nhưng hôm nay, người dân trấn Thanh Sơn không khỏi khóc ròng, chói mắt đến mức chọc mù mắt chó bọn họ! Hơn nữa đây là ô tô hả? Còn là cuộc biểu tình ô tô lớn nhất thế giới nữa! Xem đi, chiếc kia không phải Bugatti Veyron 16.4 của Pháp sao? Được rồi, cách dùng từ này mọi người có thể không quen lắm, chiếc xe trước mắt, vòm xe màu vàng, thân xe dùng loại gỗ hồng mộc thượng hạng, ngay cả tua rua bốn góc quanh xe đều dùng kim tuyến thêu quý giá, gã phu xe còn mặc xiêm y được chế tác bằng gấm hoa, một câu đơn giản chính là, nhà có tiền đó!

Lại nhìn một vị khác đang cưỡi ngựa, con ngựa béo tốt khỏe mạnh, màu lông sáng bóng, lẽ nào đây là Truy Phong Xích Thổ Mã trong truyền thuyết? Hay Hãn Huyết Bảo Mã sao? Đến gần nhìn, quả nhiên là Hãn Huyết Bảo Mã, trên đầu ngựa còn lắp lánh bài tử ‘BMW’ chọc mù mắt người ta.

Lại nhìn người đang đi tới, một thư sinh bạch y thoạt nhìn vừa phiêu dật vừa phi thường, có người vác đại đao, soàn soạt bổ lên đầu hiệp khách, cũng có người vẽ mặt từ bi, hòa thượng niệm a di đà phật, còn có đạo sĩ của lâm binh đấu giả giai trận liệt tại tiền*, nói chung đủ loại, các môn các phái đều có.

* lâm binh đấu giả giai trận liệt tại tiền trong Cửu tự Ấn Quyết, chín thế thủ ấn này là cách dùng để phá và phong ấn ma tà theo phái Mật tông. Khi đọc 9 chữ này, mỗi 1 chữ phải có 1 tư thế chỉ tay bắt ấn riêng, tổng cộng 9 tư thế bắt ấn tay + kết hợp đọc thần chú, 9 chữ này thần lực cực kỳ mạnh mẽ, khi đã thành thạo đọc chú bắt ấn, nếu gặp ma quỷ, hoặc buổi tối đi vào những nơi cảm thấy bất an, đọc chú lên, ma quỷ ko dám đến gần. Còn 1 cách khác nữa là: khắc 9 chữ này lên mặt dây chuyền đeo cổ (mặt trước hay sau tùy ý), sau đó mang mặt dây chuyền đó nhờ các nhà sư trấn yểm vào đó cho, sau đó đeo vào người thì luôn luôn không còn cảm giác bất an do ma quỷ quấy nhiễu nữa.

Xem hình:http://ue.vnweblogs.com/gallery/18513/THU{ _AN.jpg

Mọi người tề tụ ở trấn Thanh Sơn, tránh không được phải lên tiếng chào hỏi, chỉ nghe đầy đường đều là.

"Chào người chào người, lâu rồi không gặp, gần đây phát tài ở đâu? Nghe nói quý phái chuẩn bị đưa ra thị trường hả?"

"Aizzz, đưa ra thị trường còn xa xôi lắm, nghe nói cổ phiếu của môn phái người đạo này tăng không ít hử?"

"Này, khủng hoảng tài chính hại chết người đó, không kiếm được bao nhiêu, chỉ vài trăm vạn thôi."

"Đúng là thua lỗ, ta nhớ tháng trước người đều kiếm trên trăm vạn mà."

"Đúng vậy, đúng vậy, thực sự là thua lỗ. Cho nên mới tìm chút tiền tài."

"Ta cũng vậy, ta cũng vậy."

Bọn họ cười nói với nhau, người ở trấn Thanh Sơn đều tròn tròn mắt, hóa ra mỗi một người đều là Kim cương ca nha!

Sáng sớm sau khi Thẩm Gia Cầm mở cửa bèn vuốt cằm dăm chiêu nhìn đám người kia, Hạ Tiểu Muội đứng ở phía sau hăn tò mò nhìn ra ngoài, nhỏ giọng hỏi, "Sao đột nhiên nhiều người thế?"

Thẩm Gia Cầm cười nhạt, "Chẳng phải sớm đã nói cho nàng biết sao? Chuyện bức họa mỹ nhân ở trấn Thanh Sơn đã truyền ra ngoài rồi."

Đang nói, một vị đại hán tới trước cửa phường đậu hũ, Hạ Tiểu Muội vô thức tránh ra phía sau, chính nàng cũng không nhận ra, nàng càng ngày càng giống nương tử chân chính của Thẩm Gia Cầm, gặp phải nam nhâm xa lạ sẽ không được tự nhiên mà né tránh. Nếu ở thời điểm trước kia, thì gặp khách nhân đều đơn đả nghênh đón rồi.

Đại hán kia trông thấy phường đậu hũ, gật đầu, "Xem như sạch sẽ, có sữa đậu hành không? Cho gia một phần, mẹ ơi, cái trấn này ngay cả một khách điếm cũng không có, chỉ có phường đậu hũ này mở, có gì ăn mang ra đây cho gia một chút."

Thẩm Gia Cầm y theo lời hăn nói, cho hăn một phần sữa đậu nành, sau đó múc một bát tàu hũ, hán tử khò khè hai ba hớp đã uống xong, Thẩm Gia Cầm bèn múc thêm một bát, hán tử ăn xong quệt mồm, "Cái món nhạt loãng này, ăn không đủ no gì cả. Đến đây, chương quỹ tính tiền, bao nhiêu tiền hả?"

Thẩm Gia Cầm tươi cười nói, "Năm mươi văn tiền."

Hán tử kia trợn tròn hai mắt, "Năm mươi văn tiền? Cứ một phần sữa đậu nành với hai bát tàu hũ như vậy? Người ăn cướp à!"

Thẩm Gia Cầm lắc đầu, "Khách quan nói thế không đúng rồi, cái này gọi là phúc lợi, trấn nhỏ thường ngày không có nhiều người tới, hôm nay đột nhiên đến nhiều thế, nhân khí bùng nổ, giá tất nhiên phải tăng thôi."

Đạo sĩ còn giữ lại chòm ria mép nhỏ ở bên cạnh cười thâm trầm, "hóa ra đường đường là bang chủ bang Đầu Hồ mà ngay cả năm mươi văn tiền còn không trả nổi, có muốn lão đạo mời người ăn bữa này không?"

Hán tử kia giận đỏ mặt, xoay đầu như chột nhớ ra chuyện gì đó, cười hắc hắc, "Nếu Tiên đạo trưởng đã mở miệng, vậy cung kính không bằng tuân mệnh, cảm phiền Tiên đạo trưởng giúp ta thanh toán bữa này, đa tạ đa tạ."

Tiên đạo trưởng chọc ngoáy người không thành còn mất tiền, giận đến mức hai chòm ria mép nơi khóe miệng cũng vểnh lên, cảm hận lấy năm mươi văn tiền từ trong túi đập trước mặt Thẩm Gia Cầm, lại hung hăng trợn mắt liếc Thẩm Gia Cầm, "Có chút đồ vậy mà năm mươi văn tiền! Người giựt tiền hả!"

Thẩm Gia Cầm cười haha nhận tiền, cũng không đáp lại.

Người ở trấn Thanh Sơn vốn đang xem tình hình, thấy phường đậu hũ không gặp rắc rối, còn buôn bán kiếm lời gấp mười lần bình thường, lúc này đều trở về sửa lại bảng giá, sau đó mới mở cửa.

Tửu quán và khách điếm được hoan nghênh nhiều nhất, lão bản khách điếm cười muốn rút gân, đầy đường đều có thể nghe được giọng của lão, "Phòng chữ Thiên số một, khách quan, mời trả tiền trước, một trăm lượng."

"Nhà ngươi ăn cướp hả!" Mọi người đều vỗ bàn bày tỏ kháng nghị.

"Khách quan, cái này gọi là phúc lợi. Ngài sợ đất có thể không ở, nhưng bốn trấn chỉ có mỗi khách điếm này, ngài hoàn toàn có thể đi hai mươi dặm lên trấn trên ở trọ." Chưởng quỹ bình tĩnh, cười tủm tỉm nói.

"Cường đạo! Vô si!" Có người nhin không được mắng, người ở trấn Thanh Sơn này thực dụng quá!

"Tiểu tử kia ngươi mắng ai là cường đạo hả?" Cường đạo chân chính không vui, đây không phải điếm danh mắng người ư?

"Chửi ngươi đó! Thì sao?" Một kẻ với vẻ mặt phách lối.

"Tiểu tử ngươi mắng lại lần nữa xem!" Một kẻ với vẻ mặt hung tợn.

Mắt thấy bầu không khí trở nên căng thẳng, sắp có đánh nhau, chưởng quỹ ở phía sau lạnh lạnh nói, "Các vị khách nhân, đập vỡ đồ, hỏng một món đồ gấp mười, đây là quy củ của bốn điếm. Không bằng khách nhân nộp tiền thế chấp trước, ta tính với các ngươi một chút, một trăm lượng có thể đập vỡ một cái chén, một vạn lượng có thể đập nát một cái bàn, không chịu đưa tiền xin mời lên gặp quan nha."

Hai người dáng vẻ bề bệ nhất thời uể oải không ít, hung hăng trợn mắt nhìn đối phương, lần nữa tiếp tục mướn phòng.

Người ở trấn Thanh Sơn nếm được món hời, chỉ trong một đêm giá cả tăng cao, ngay cả người dân chung quanh cũng không vui, có điều khi thương gia toàn trấn đáp ứng với người dân cả trấn, mỗi tháng có thể chia bạc với tỉ lệ phần trăm nhất định, người dân chung quanh bắt đầu ào ào lên giá, giá càng cao, bọn họ lấy tiền càng nhiều.

Việc này chỉ khiến đám giang hồ đau khổ thôi, ai ngờ cái trấn nhỏ xa xôi này, lại có một đám dân thường giết người không thấy máu chửi, còn ăn tươi nuốt sống nữa. Bọn họ chẳng dám ngang tàng ở cái trấn này, phủ nha trấn Thanh Sơn gần đây hiếm khi chịu khó, mỗi ngày đều có quan binh tuần tra trên đường, thấy đánh nhau gây rối cũng bất chấp, trực tiếp mang về nha môn, không trả tiền không thả người.

Tục ngữ nói, dân không đấu với quan. Thực ra không phải không muốn đấu, mà là đấu không lại mà.

Vấn đề ăn ở đã giải quyết xong, nên bàn chuyện đứng đắn rồi, tất cả mọi người trong sáng ngoài tối bắt đầu truy tìm tìm tích bức họa mỹ nhân, vừa mới bắt đầu còn che che giấu giấu, ví như lúc ở ven đường đào cái hố, người khác hỏi, sẽ nói bản thân ngứa tay, nên mài móng tay. Người nọ sẽ mắng, mẹ nó, người cho người là cương thi hả!

Về sau hố trên trấn càng ngày càng nhiều, người trong trấn bắt đầu phản đối, tập thể chạy tới quan phủ, yêu cầu không cho phép người từ bên ngoài tới rảnh rỗi không việc gì làm đi đào hố loạn cả lên, lý do là, mẹ nó, tác giả đào hố không lấp đã đủ hãm hại rồi, trấn Thanh Sơn có bao nhiêu hố cho bọn họ đào chứ?

Để không có cái hố nào nữa, cũng để không ảnh hưởng đến bộ mặt thị trấn, quan phủ ra một cáo thị: "Phàm ai đào hố không lấp, nhốt vào phủ

nha, tịch thu toàn bộ tài sản, cũng đem phân phối cho nữ nhân xấu xí nhất thế gian!"

Sau này quan phủ phát hiện không thích hợp, vì nữ nhân xấu nhất cũng có người muốn đẩy, được rồi, cáo thị bèn sửa lại, phân phối cho nam nhân xấu xí nhất thế gian!

Sau đó, mọi người trông thấy, một gã nam nhân từ đâu xuất hiện, xấu xí vô cùng, mỗi ngày đều tản bộ bên dưới cáo thị. Mỗi lần có người đi ngang qua, hẳn đều dùng ánh mắt có thần sáng ngời, lấp lánh nhìn chăm chăm người ta.

Lần này chả ai dám đào hố không lấp nữa, không thể đào hố, bọn ta leo cây vậy, tiếp theo mọi người phát hiện tiếng bước chân trên nóc nhà càng ngày càng nhiều, tình hình nhánh cây rạn nứt cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Mọi người lại tức giận, thời gian ăn cơm ai cũng không nguyện ý ăn, ăn vào một mồm đầy bụi. Lại càng không nguyện ý khi đang tắm, đột nhiên có một kẻ rớt từ nóc nhà xuống.

Sau khi tiếng thét chói tai vang vọng trấn Thanh Sơn ba ngày, quan phủ trấn Thanh Sơn lại ra cáo thị: Phàm ai nhảy lên nhảy xuống, tịch thu toàn bộ tài sản, phân phối cho gã nam nhân bên dưới cáo thị!

Thực ra quan phủ phát thông cáo ấy có nguyên nhân cả, Huyện thái gia len lén nuôi vợ bé bên ngoài, hai người đang tắm uyên ương, đột nhiên có một kẻ từ nóc nhà rớt xuống, vợ bé thét chói tai, dọa người trên nóc chạy, đúng lúc chính phòng đi ngang qua.

Tốt rồi, chính phòng vừa trông thấy Huyện thái gia trần truồng cùng vợ bé trần như nhộng ôm nhau, nhất thời bùng nổ, xách lỗ tai Huyện thái gia kéo về nhà, việc này khiến Huyện thái gia không còn mặt mũi, cứ như vậy, cáo thị ra đời.

Thật vất vả mới được sống yên ổn, mấy người từ bên ngoài tới rớt cuộc đã hiểu, ở trấn Thanh Sơn, người phải rất bình thường đi tìm bức họa mỹ nhân, vì hiện giờ mọi người đều biết trấn Thanh Sơn có bức họa mỹ nhân rồi, gặp mặt chào hỏi cũng thay đổi.

"Dạo này tìm được bức họa chưa?"

"Chưa, còn người?"

"Ta cũng chưa, vậy chúng ta tiếp tục."

Trước đây gặp mặt mở miệng hỏi phát tài, giờ gặp mặt mở miệng hỏi tìm họa, cho nên mới nói, làm người nhất định phải theo kịp trào lưu, lại hỏi 'Người ăn cơm chưa?' thì lạc hậu quá.

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đầy Đường Đều Là Bức Họa Mỹ Nhân

Ngay lúc mọi người vội vàng tìm bức họa mỹ nhân, người nào đó đang một mình núp trong phòng chẳng biết đang chơi cái gì. Người trong trấn càng ngày càng nhiều, việc buôn bán của phường đậu hũ Hạ gia cũng càng ngày càng tốt, sáng sớm mở cửa lại có không ít sinh ý, Hạ Tiểu Muội bận bịu hết sức, bèn kéo cổ họng hô một tiếng.

"Thần kinh! Ra tiếp khách!"

"Phụt!" Một đám người ăn sáng xung quanh gian hàng đều phun thứ gì đó trong miệng ra, sau đó trong nháy mắt dùng ánh mắt sắc nhìn Hạ Tiểu Muội, hóa ra phường đậu hũ này 'bán đậu hũ' thật!

Hạ Tiểu Muội không chút nào cảm thấy bản thân nói sai, hô một tiếng chẳng thấy Thẩm Gia Cẩm trả lời, không khỏi cáu kỉnh, "Sáng sớm chả biết làm gì trong phòng, cũng không ra chào hỏi khách nhân, bận chết đi được!"

Nàng càu nhàu lầm bầm, phía sau lộ ra một cái đầu, chính là khuôn mặt Thẩm Gia Cẩm đang cười hì hì, Hạ Tiểu Muội vung cái xẻng gỗ trong tay, "Còn không tiếp đãi khách nhân đi, ta bận đến mức không xoay nổi người rồi."

Mọi người lại khôi phục bình thường, hại bọn họ uống công kích động một hồi, 'tiếp khách' này không phải 'tiếp khách' kia nhá!

Thẩm Gia Cẩm liếc nhìn đoàn người huyên náo, một bên lơ đễnh múc tàu hũ, một bên dùng giọng nói không lớn không nhỏ vừa vắn nghe được, "Nương tử ơi, hôm qua ta phát hiện một bức họa trong sân đó."

Bức họa! Động tác của mọi người lập tức đình chỉ, dựng lỗ tai lên, tập trung chú ý lắng nghe.

"Trong sân mình ở đâu ra bức tranh chứ, sao ta chả biết gì hết." Hạ Tiểu Muội không chút nào chú ý sự khác thường xung quanh, vẫn bận rộn, thuận miệng tiếp lời Thẩm Gia Cầm.

Thẩm Gia Cầm che miệng cười hắc hắc, "Người trong tranh còn đẹp hơn nàng đấy, hơn nữa còn có năm chữ."

Mỹ nhân! Năm chữ? Lẽ nào chính là bức họa 《 Cầm tú mỹ nhân 》 ?

Hạ Tiểu Muội rốt cuộc chậm chạp phát hiện, bốn bề thế nào lại đột nhiên an tĩnh nhỉ, ngẩng đầu lên nhất thời khiếp sợ, mỗi đôi mắt làm sao đều lóe lên tia sáng xanh vậy!

"Khách quan, đây là tàu hũ ngài cần." Thẩm Gia Cầm bưng tàu hũ lên, vẻ mặt là một mảng bình thản, không màng danh lợi.

"Ừ ừ ừ, tốt." Người nọ tiếp nhận bát, ăn từng miếng từng miếng, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm Thẩm Gia Cầm, Thẩm Gia Cầm cũng không nói gì thêm về bức họa.

Toàn bộ buổi sáng, trước cửa phường đậu hũ Hạ gia đều có một luồng sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, đồng thời, tin tức Thẩm Gia Cầm phát hiện bức họa mỹ nhân đều lan truyền nhanh chóng.

Đóng cửa lại, ngăn chặn ánh mắt sáng lấp lánh của một đám người, Hạ Tiểu Muội với nỗi sợ còn chưa tiên tan, vỗ ngực oán hận Thẩm Gia Cầm, "Người nói bậy gì thế, đâu có bức họa nào đâu, người nhìn cả ngày nay đi, ngoài cửa biết bao nhiêu kẻ kỳ quái tới tới lui lui."

Thẩm Gia Cầm lại oán niệm, "Nàng có thể sửa thói quen vỗ ngực không? Thói quen này thực sự chẳng tốt... sẽ phăng..."

Một ánh mắt sắc bén như dao phóng tới, Thẩm Gia Cầm giờ cờ trắng đầu hàng, "Được được được, ta không nói nữa, nàng muốn sao thì cứ làm vậy, cùng lắm sau này ta mua con bò sữa về, mỗi ngày cho nàng uống sữa bò, tục ngữ nói ăn gì bổ nấy, aizzz, vì hạnh phúc sau này của ta, ta cảm thấy ta hẳn phải lập ra một kế hoạch, tên là ‘Các phương pháp phòng chống ngược phẳng kịp thời’..."

Hạ Tiểu Muội ngượng ngùng, đỏ mặt cầm xẻng gỗ gõ hấn một cái, "Người đàn ông hoàng chút cho ta! Lão nương đang nói chính sự với người!"

Thẩm Gia Cầm thần bí cười, "Nương tử, nàng chờ xem, lập tức sẽ có người tìm tới cửa."

Hạ Tiểu Muội hoài nghi, "Tìm tới cửa? Không phải tới gây sự chứ, ta đã nói người đừng nói vụ người thấy được bức họa gì..."

Ầm ầm ầm!

Có tiếng đập cửa truyền đến, Thẩm Gia Cầm hài lòng gật đầu, nhỏ giọng nói với Hạ Tiểu Muội, "Chốc nữa đừng hé răng, buôn bán lớn tới tay rồi."

Nói xong hấn bèn đi mở cửa, đứng ngoài cửa là một hán tử cường tráng vác đại đao, hán tử kia miễn cưỡng nở nụ cười, "Tiểu ca, ta có thể vào nhà ngồi chút không?"

Thẩm Gia Cầm lách người, sau khi hán tử cường tráng kia đi vào bèn cười ôn nhu với Hạ Tiểu Muội, dọa Hạ Tiểu Muội run hết cả người.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Thẩm Gia Cầm mới hỏi hán tử, "Chẳng hay anh hùng tới tệt xá, không biết có chuyện chi?"

Hán tử nở nụ cười nhỉnh nọt, "Người như ta không thích vòng vèo, liền thẳng vào vấn đề. Hôm nay nghe nói tiểu ca được một bức họa, không biết nó có bộ dáng gì?"

Thẩm Gia Cầm ồ một tiếng sáng tỏ, rất hồ hởi nói, "Chỉ là một bức họa thôi, trên đó vẽ mỹ nhân, bên cạnh còn có năm chữ, không có gì đặc biệt hết."

Ánh mắt hán tử sáng ngời, tiếp tục hỏi, "Mỹ nữ kia có hình dáng gì? Năm chữ đó là gì hả?"

Thẩm Gia Cầm mỉm cười, "Mỹ nữ đương nhiên cực kỳ xinh đẹp rồi, về phần năm chữ đó..."

"Năm chữ đó sao?" Hán tử tha thiết hỏi.

"Là năm chữ thôi." Thẩm Gia Cầm cười híp mắt công bố đáp án.

"Người!" hán tử nhất thời đổi sắc mặt, nhưng vẫn cố kiềm nén, cứng nhắc bày ra bộ mặt tươi cười, "Xin hỏi tiểu ca, là năm chữ gì thế?"

Thẩm Gia Cầm vẫn đang quan sát phản ứng của hán tử, lập tức không thừa nước đục thả câu nữa, "Năm chữ đó là —— cầm tú mỹ nhân đồ."

Hán tử kích động nhảy dựng lên, "Ở đâu? Bức họa ở đâu?"

Thẩm Gia Cầm bận tối mắt nhưng vẫn thông dong khoanh tay, "Bức họa được ta giấu rồi, anh hùng muốn tìm tranh ư?"

Hán tử mừng như điên, "Đúng, lão tử muốn tìm bức họa, tiểu ca, chỉ cần người chịu cho ta, sau này người chính là huynh đệ ta, khi hành tẩu giang hồ cứ báo danh hào Lô lão tam ta!"

Thẩm Gia Cầm mỉm cười, "Ta không phải người trong giang hồ, cũng không có hứng thú với giang hồ, bức họa đó, anh hùng muốn cũng được thôi, chẳng qua không thể mất công toi như vậy, luôn luôn phải lấy thứ gì đó để đổi chứ?"

Hán tử bình tĩnh lại, cẩn thận hỏi, "Tiểu ca muốn gì?"

Thẩm Gia Cầm tươi cười, vươn một ngón tay ra.

Hán tử bèn vội vàng hỏi, "Tiểu ca muốn ta giết một người?"

Thẩm Gia Cầm thờ mặt, chậm rãi lắc đầu.

"Ta cần tranh cũng không dùng được, ta lại trói gà không chặt, giữ lại cũng chỉ là một mầm họa, nhưng bọn ta là bách tính bình thường, luôn muốn cuộc sống cơm no áo ấm, còn không bằng dùng bức họa đổi lấy những thứ thực tế hơn."

Lần này hắn đã hiểu, hóa ra muốn tiền, hắn thấy Thẩm Gia Cầm vươn một ngón tay, chậm rãi hỏi, "Một trăm lượng?"

Thẩm Gia Cầm mỉm cười không nói.

"Một ngàn lượng?"

"Một vạn lượng?"

"Một trăm vạn lượng?"

"Dựa vào! Người một bụng thâm hiểm, lão tử làm gì có nhiều tiền đưa cho người!"

Thẩm Gia Cầm chậm rãi đứng lên, đi tới cửa kéo cửa ra, dùng hành động bày tỏ tâm ý của hắn.

Hán tử giận tím mặt, rút đại đao ở phía sau muốn động thủ lại bị tiếng cười lạnh cắt ngang, "Lôi lão tam, người chỉ có chút bản lĩnh này thôi hả? Không có tiền mua liền chuẩn bị cứng rắn cướp đoạt?"

Một vị thư sinh hào hoa phong nhã thoạt nhìn như đang tựa vào cái cây trước cửa, khóe môi nhếch lên cười khẩy khinh miệt. Hắn đứng thẳng người, một tay kéo hán tử ra ngoài, sau đó hành lễ với Thẩm Gia Cầm,

"Huynh đòi, tại hạ bằng lòng bỏ tiền ra, chỉ mong huynh đòi có thể bỏ thứ mình yêu thích."

Hán tử hình như sợ vị thư sinh này, hung hăng trợn mắt liếc nhìn cũng không dám có hành động gì, giận dữ bỏ đi.

Thẩm Gia Cầm cũng bày bộ dáng hữu lễ, làm tư thế 'mời'.

Hai người cười tủm tỉm vào nhà, thư sinh không muốn úp mở, đi thẳng vào vấn đề, "Tại hạ bằng lòng bỏ ra một ngàn lượng bạc trắng, chỉ mong huynh đòi chịu bỏ những thứ yêu thích."

Thẩm Gia Cầm mỉm cười, "Ngay cả bức họa huynh đòi còn chưa xem qua, đã dám bỏ ra cái giá cao vậy, cũng không sợ ta lừa huynh à?"

Thư sinh rất tự tin, hãnh cười tà ác, "Nếu người gạt ta, ta đương nhiên sẽ lấy lại tiền của ta, không chỉ cầm lại tiền, còn có thể cầm luôn mạng của người!"

Thẩm Gia Cầm gật đầu, cười nói, "Đã thế, một ngàn lượng bạc trắng này, hình như hơi ít. Người không chỉ mua tranh, còn giống như mua thêm nửa cái mạng vậy."

Thư sinh suy xét trong trong lát, ngược lại cười to, "Có can đảm, nếu đã hét giá cao thế, xem ra người đã có chuẩn bị. Được, sáng khoái một chút, nói đi, người cần bao nhiêu?"

Thẩm Gia Cầm mỉm cười, vẫn đưa một ngón tay.

Thư sinh thoáng biến sắc, khẽ cắn môi đáp ứng, "Một ngàn lượng hoàng kim à? Được, ta đồng ý, người đi lấy bức tranh đi."

Thẩm Gia Cầm vào buồng trong, không bao lâu sau bước ra, trên tay còn cầm một bức tranh cuộn, mở ra nhìn, trong bức tranh rõ ràng là một cô

nương cực kỳ xinh đẹp, ngời nghiêng trên thạch đài dưới gốc cây đại thụ, tóc mai xuyên qua đóa sen ướm át diễm lệ, gò má hướng về dãy núi phía sau. Bên cạnh viết: Cẩm Tú mỹ nhân đồ. Còn có một bài tàng đầu thi*, Cẩm thạch liên hoa diễm, Tú lĩnh minh châu điện. Mỹ nhân đương tư viễn, Nhân sinh phục quân kiến. Phần đề chữ là Hà Tất tiên sinh, Hà Tất tiên sinh là Hà Quang Diệu đã vẽ nên bức họa này.

*Tàng đầu thi là một loại thơ đặc biệt, nó lấy chữ đầu tiên trong mỗi câu thơ làm nội dung bạn muốn biểu lộ. Những chữ đầu tiên trong mỗi câu thơ toàn bài có thể hợp lại hoàn chỉnh thành tên người, địa danh, xí nghiệp hoặc một câu chúc phúc. Như bốn câu thơ trên, mỗi chữ đầu hợp lại thành Cẩm Tú mỹ nhân.

Thẩm Gia Cẩm mở bức tranh cuộn, "Ta cũng là người từng đọc sách, trước kia có cơ duyên từng được thấy bút tích thật của họa sĩ Hà Quang Diệu. Huynh đài mời xem, dãy núi tráng lệ này, mang theo hơi thở đồ sộ, rất có khí phách của Hà Tất tiên sinh. Mỹ nhân này có nét mặt sinh động, bộ dáng rung động lòng người*, cực kỳ giống người thật. Huynh đài chắc hẳn cũng biết, Hà Tất tiên sinh đã lấy tranh sơn thủy và nhân vật giống người thật nhất để vẽ nên bức họa nổi tiếng nhất thiên hạ. Lại nhìn bức họa này xem, thông thường không có nữ tử nào đầu đội hoa sen, nhưng cô nương trong bức họa này đầu đội hoa sen, mắt nhìn núi non. Hơn nữa bài thơ này... Xem ra đúng như lời đồn đãi vậy, bức họa có thâm ý rất sâu sắc. Chẳng qua..." Thẩm Gia Cẩm kéo dài âm điệu.

*Nguyên văn là 顾盼生辉 [cố phán sinh huy]: miêu tả nét mặt có thần, bộ dáng rung động lòng người, xuất xứ từ phần 2 cuốn "Nhị phách khắc án kinh kì": [士有馀粮, 马多剩草. 一呼百诺, 顾盼生辉. 此送彼迎, 尊荣莫并] - Sĩ hữu dư lương, mã đa thịnh thảo. Nhất hô bách nặc, cố phán sinh huy. Thử tổng bỉ nghênh, tôn vinh mạc tịch.

Thư sinh giương mắt nhìn hẳn, "Chẳng qua cái gì?"

Thẩm Gia Cầm cười vui vẻ, "Tranh này là tối qua ta nhặt được ở trong sân, có phải thực sự của Hà Tất tiên sinh hay không, ta không đảm bảo."

Thư sinh trầm mặc một lúc, lại hết lần này đến lần khác nhìn bức họa, vì để tìm bức Cầm Tú mỹ nhân, hẳn cũng từng nghiên cứu qua tác phẩm của Hà Tất tiên sinh, bức họa này từ bút pháp đến phong cách, quả thực rất giống bút tích của Hà Tất tiên sinh.

"Vạn lượng hoàng kim, ta lấy."

Thẩm Gia Cầm lại cười, "Huynh đài, vạn lượng hoàng kim quá chọc mù mắt người, không bằng huynh đài đem toàn bộ đổi thành ngân phiếu cho ta thế nào?"

Thư sinh nổi đóa, hẳn vốn chỉ muốn đưa hoàng kim mượn cố kéo dài với Thẩm Gia Cầm, chỉ cần có bức tranh trong tay, hẳn vẫn có thể lấy hoàng kim về, giờ Thẩm Gia Cầm lại muốn ngân phiếu, đổi một vạn lượng thành ngân phiếu đó.

Thư sinh không còn cách nào, đành phải trở về lấy một ngàn lượng ngân phiếu cho Thẩm Gia Cầm, khi Thẩm Gia Cầm giao bức tranh cho hẳn còn tỉ mỉ dặn dò một câu, "Huynh đài nhớ kỹ chớ để lộ việc này."

Thư sinh hừ một tiếng, làm bộ không có việc gì ra khỏi Hạ gia.

Hạ Tiểu Muội nhìn mà gần tò te, một ngàn lượng tới tay dễ như vậy ư?

Mấy ngày sau đó, càng lúc càng nhiều người tìm đủ loại lý do đến Hạ gia.

Không bao lâu sau, toàn bộ người trong trấn hầu như đều có một bức mỹ nhân trong tay, nhưng tất cả mọi người đều giữ kín như bưng, mỗi ngày vẫn làm bộ đang tìm bức họa, chẳng qua vụng trộm làm chuyện gì bên dưới thì ai biết được.

Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội đóng cửa trốn trong nhà đêm tiền, đếm tới phút cuối cùng Thẩm Gia Cầm hưng phấn gào khóc, "Đám ngu ngốc này, ta chỉ vờn một ngón tay bọn họ đã tự kê giá loạn cả lên, 680 vạn lượng đó, nương tử, lần này chúng ta phát tài rồi!"

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Phong Lưu Công Tử - Hách Phong Lưu

Khi người tới tìm Thẩm Gia Cẩm mua tranh đầy ra, chỉ có duy nhất một người cho tới bây giờ còn chưa tìm thấy. Đợi người trong trấn gần như mỗi người cầm một phần, người nọ mới tới.

Người vừa tới không phải ai khác, chính là người đi chiếc Bugatti Veyron 16.4 của Pháp. Gã này hôm nay thoát nhìn cũng biết là kẻ có tiền mới đi chiếc xe đó tới.

"Hu ——" Tiểu đồng ghì chặt dây cương, con ngựa nghe lời dừng lại, phát ra tiếng phì phì trong mũi, móng ngựa bới hai cái, ý bảo gia trong xe, đã đến nơi rồi.

Vốn lái xe ra cửa không có vấn đề gì, người có tiền người không cho phép người ta khoe khoang à? Người không cho người ta khoe khoang thì người chính là kẻ hận giàu rồi? Phụ tử ở tiểu học đã dạy chúng ta, tâm lý hận giàu tích tụ thật không tốt, bình thường hận giàu sẽ dẫn đến tâm lý không cân bằng, tâm lý không cân bằng sẽ dẫn đến nhân cách bị phân liệt, nhân cách bị phân liệt cuối cùng lại dễ phát triển thành bệnh tâm thần, rảnh rồi xuống đường cầm dao chém người chẳng hạn, tuy nói sẽ không bị xử tử, nhưng đời này bản thân xem như đi đời nhà ma.

Thực ra người ở trấn Thanh Sơn không hận giàu, người ở trấn Thanh Sơn gần đây đều trù phú, nhưng bọn họ hận một chuyện, hận nhất những kẻ không có đạo đức như gã kia. Điểm ấy từ việc động một chút là tố cáo người ta đào hầm, tố cáo người ta lật ngói ở nhà trên có thể nhìn ra được.

Mà gã này vừa làm chuyện rất xấu, chính là hắn không có đạo đức, xúc phạm đến trái tim yếu ớt như dây cung của người ở trấn Thanh Sơn.

Thực ra gã này bị oan, hẳn chỉ không cẩn thận ngồi xe trở về, không cẩn thận lái xe đến phường đậu hũ Hạ gia, không cẩn thận kéo con ngựa phát ra tiếng phì phì trong mũi rồi để móng ngựa bới hai cái, kết quả là không cẩn thận hất cả đồng bụi, làm sặc mắt người đang dùng cơm ở phường đậu hũ Hạ gia khiến họ rất khó chịu.

"Cái người này, có đạo đức không hả? Tất cả mọi người đang dùng cơm, người ngồi chiếc xe phí tiền giả làm đại gia làm gì hở?" Một nam nhân mắt hứng nói.

Gã kia vừa chuẩn bị xuống xe, khi ấy gương mặt trở nên cứng nhắc, hẳn hừ lạnh, không thềm đếm xỉa. Lần này lại làm nhiều người tức giận rồi, bắt đầu tranh nhau nói.

"Không phải chỉ một chiếc xe đắt tiền thôi sao, thực sự coi mình là đại gia à!"

"Đúng, nhìn bộ dạng giàu có của hẳn kia, túm cái gì mà túm!"

Sắc mặt gã đó càng ngày càng kém, còn có một lão đầu vừa ăn xong tiện tay quệt miệng, đến trước mặt hẳn ý vị sâu xa nói, "Tiểu tử, đối nhân xử thế đừng khoe khoang quá, người khoe khoang liền có người hận kẻ giàu, dễ gặp rắc rối đấy."

Cả người hẳn cứng nhắc, mắt thấy cái tay vừa quệt mồm còn loáng thoáng vỗ vai hẳn, vội vàng tránh sang một bên, dùng quạt chặn lại, "Không nhọc người phí tâm."

Lão đầu thoáng biến sắc, bày ra bộ dáng gỗ mục không thể chạm khắc lắc đầu liên tục, "Người bây giờ không giống như vẻ bề ngoài, thói đời gì thế!"

Lão đầu thở dài, gã kia phủ bụi trên người, rồi bày ra bộ dáng tươi cười đi tới phường đậu hũ Hạ gia.

Thẩm Gia Cầm không ở đây, chỉ có một mình Hạ Tiểu Muội bận rộn.

"Tại hạ họ Hác..." Gã kia nướng mày, sử dụng tuyệt chiêu vô địch liếc mắt đưa tình Nhiếp hồn đại pháp câu người với nữ nhân.

"Mua đậu hũ hay dùng cơm?" Hạ Tiểu Muội cũng không ngẩng đầu, hỏi thẳng.

Gã kia thoáng xấu hổ, xem xét hai bên, sau khi xác định không ai chú ý tình tiết nhỏ này lại cười, "Tại hạ họ Hác..."

"Được, miếng đậu hũ này bốn văn tiền, đợi ta bọc kỹ cho người." Một khách nhân tới, Hạ Tiểu Muội nghênh đón, nhanh chóng thu tiền gói đậu hũ.

Trên mặt kẻ đó chảy một giọt mồ hôi, dáng dấp hăn cao to như vậy mà giống như không khí sao? Một lần nữa, hăn nhẩn nhẹn, cười nói, "Cô nương, tại hạ họ Hác..."

Hạ Tiểu Muội rớt cuộc nhìn hăn, ngờ vực hỏi, "Này, không phải người sớm đi rồi hả? Sao còn đứng đây?"

Mẹ nó, lão tử nhẹn không nổi nữa!

Gã kia vỗ bàn, "Ta đứng đây nửa ngày rồi người còn xem ta như không khí, lẽ nào người không nhìn thấy ta?"

Hạ Tiểu Muội thoáng bực mình, cầm xẻng gỗ khua tay múa chân, "Lão nương mở tiệm buôn bán, người y như cọc gỗ đứng lù lù ở đây muốn chết hả? Lão nương hỏi người mua đậu hũ hay muốn ăn, người câm hả! Hác Hác hác! Đại gia người! Người họ gì liên quan tới lão nương đánh rắm sao! Còn dám đập bàn với lão nương! Cút xa một chút, muốn xin quảng cáo thì làm ơn cầm bảng hiệu đảng hoàng đứng bên cạnh!"

Hạ Tiểu Muội vừa dứt lời, xung quanh tiếng vỗ tay vang lên rần rần, còn có người giơ ngón cái lên, "Hay! Hay!"

Khí thế gã kia mềm nhũn, uất ức nói, "Ta không phải đang giới thiệu bản thân sao."

Hạ Tiểu Muội luôn cảm thấy bộ dáng này của gã nhìn rất quen, ngẫm lại một hồi mới chợt nhớ, đây không phải dáng vẻ ủy khuất ngày thường Thẩm Gia Cầm ưa bày ra à. Chẳng hiểu sao, bộ dáng bị ức hiếp này, Thẩm Gia Cầm thì khiến nàng mềm lòng, còn gã kia...

"Người là thần tiên trên trời hay ma quỷ dưới đất? Tới nhà ta chính là mua đậu hũ, còn giới thiệu cái gì!" Hạ Tiểu Muội thấy hãn bắt chước bộ dáng của Thẩm Gia Cầm, liền bực bội khó hiểu.

"Chuyện gì xảy ra?"

Thẩm Gia Cầm từ bên ngoài trở về, thấy Hạ Tiểu Muội cực kỳ phản nộ phản ứng đầu tiên chính là nàng bị người ta ức hiếp, lại thấy nam tử xa lạ đứng trước phường đậu hũ, nhất thời đen mặt. Hãn ở chỗ này lâu như vậy, đã rất lâu rồi chả ai dám tới đùa giỡn Hạ Tiểu Muội, kẻ nào không có mặt dám đến trêu chọc người của hãn chứ?

Thẩm Gia Cầm bước vào phường đậu hũ, trước quan sát Hạ Tiểu Muội từ trên xuống dưới, sau xác định nàng không có gì mới che chở nàng ở phía sau, vẻ mặt lạnh lùng hỏi, "Gây sự?"

Mở miệng ra đã nói thế! Trong lòng gã kia oán thầm, nhưng vẫn bày ra khuôn mặt tươi cười, "Tại hạ họ Hác..."

"Nói trọng điểm." Thẩm Gia Cầm không chút nề mặt ngắt lời hãn, trong lòng gã kia huyết lệ chảy dài, vì cái gì mà ngay cả tên hãn cũng không thể nói rõ vậy, vì cái gì vì cái gì hả, vì sao vì sao, tại sao tại sao aaaa...

Gã kia nuốt vô số huyết lệ vào lòng, rồi bày vẻ mặt nghiêm túc, "Tìm người."

Thẩm Gia Cầm rất thẳng thắn, "Ca không rảnh."

"Liên quan tới... chuyện làm ăn." Gã kia cười thần bí, hẳn sớm nghe qua Thẩm Gia Cầm, thấy tiền là sáng mắt, càng không nói tới, chuyện bán bức họa mỹ nhân hẳn cũng đã biết, trước mặc kệ bức họa mỹ nhân đó là thật hay giả, nhưng Thẩm Gia Cầm dám bán, đã có vài phần bản lĩnh rồi.

"Ca không rảnh." Thẩm Gia Cầm nghiêm mặt, không nói hai lời liền cự tuyệt.

Gã kia thoáng sửng sờ, bèn nói tiếp, "Thẩm công tử, vụ trao đổi này tuyệt đối có lời!"

Hạ Tiểu Muội từ phía sau Thẩm Gia Cầm lộ đầu ra, hung hăng nói, "Người không có lỗi tai hả! Thần kinh nhà ta nói hẳn không rảnh mà!"

Thẩm Gia Cầm ngạc nhiên nhìn Hạ Tiểu Muội, hai tay chấp lại, trong mắt đều là trái tim, "Ta là của nàng nha, ô ô ô, rốt cuộc nàng cũng thừa nhận ta là người của nàng, ô ô ô, ta hưng phấn quá."

Mọi người hóa đá.

Gã kia thấy tình huống như vậy, ánh mắt lóe lên, lạng lẽ lui ra ngoài.

Còn bên này, Thẩm Gia Cầm vẫn không ngừng quấy Hạ Tiểu Muội, "Ô ô ô, nương tử nàng nói lại lần nữa đi, cái câu 'thần kinh nhà ta' nàng vừa nói nghe êm tai quá, mau mau mau, nói lại lần nữa đi!"

Hạ Tiểu Muội đỏ mặt, thẹn quá hóa giận rộng to hơn, "Thần kinh! Cút!"

Vì bốn chữ này của Hạ Tiểu Muội, nên Thẩm Gia Cầm vui vẻ suốt cả ngày, mãi cho đến tối vẫn còn cười khúc khích, Hạ Tiểu Muội thẹn thùng

không thôi, trong lòng lại phảng phất có chút ngọt ngào.

Lúc này Thẩm Gia Cầm đang thờ hồn hển xào đồ ăn, hôm nay tâm trạng hẳn rất tốt, kiên trì muốn bộc lộ tài năng. Hạ Tiểu Muội thấy hẳn là một đại nam nhân lại ở phòng bếp vừa thái thức ăn vừa xào thức ăn, nhin không được liền muốn cười.

"Ta ở nhà đã từng làm cơm, chẳng qua chỉ chơi đùa thôi. Nương ta là một nữ nhân rất hiền huệ, nàng làm cơm cũng rất ngon." Thẩm Gia Cầm vừa làm vừa nói.

Hạ Tiểu Muội hỏi, "Người có cha, có nương, có ca ca, có muội muội, vì sao còn muốn ra ngoài?"

Thẩm Gia Cầm nghiêm túc thái thức ăn, nghe vậy không nhin được cười, "Sao nàng lại hay quên thế, ta nói rồi ta là vì bức họa mỹ nhân mà tới."

"Nhưng không phải người vẽ rất nhiều bức họa mỹ nhân rồi à... Nếu vì tiền, thì người đã làm xong rồi." Hạ Tiểu Muội ngờ vực nói.

Thẩm Gia Cầm khẽ cười, "Ta là vì bức họa, không phải vì tiền."

Hạ Tiểu Muội đăm chiêu hỏi, "Bức họa mỹ nhân kia thực sự là tàng bảo đồ sao?"

Thẩm Gia Cầm suy ngẫm một chút, "Việc này khó mà nói được."

"Được rồi, hơn 680 lượng người tính làm gì!" Hạ Tiểu Muội nghĩ tới xấp ngân phiếu thật dày bèn cảm thấy có chút hưng phấn.

Thẩm Gia Cầm bỏ thức ăn đã thái vào nồi, nhanh chóng trở đồ ăn, "Ta bảo người mang về nhà rồi."

"Khụ khụ! Người nói cái gì?" Hạ Tiểu Muội bị sặc nước bọt.

"Ta nói ta cho người mang về nhà rồi." Thẩm Gia Cầm lặp lại lần nữa.

Hạ Tiểu Muội thật hận kẻ kia á, nàng dùng sức đập bàn phát tiết, "Người mang đi khi nào? Mang bao nhiêu tiền?"

Gia vị, xếp lên đĩa, ừ, nhìn cũng không tệ.

Thẩm Gia Cầm bưng thức ăn lên, rất tự nhiên nói, "Hôm nay ấy, nếu không nàng nghĩ ta ra ngoài làm gì hử, toàn bộ mang đi hết. Người chút nè, món ăn có thơm không?"

Hiện tại Hạ Tiểu Muội nào có tâm tình người chứ, nàng lệ rơi đầy mặt hỏi, "Người chẳng để lại phần nào sao?"

Thẩm Gia Cầm ngẫm nghĩ, "Toàn bộ tiền đem đi rồi, chỉ để lại số lẻ thôi."

" Bao nhiêu? Là bao nhiêu hả?" Hạ Tiểu Muội vội hỏi. Thuận tiện bấm ngón tay tính toán, số lẻ, hẳn là để lại 80 vạn lượng? Dù gì cũng mấy vạn lượng nhỉ?

Thẩm Gia Cầm đặt hà bao lên bàn, "Ba lượng."

Hạ Tiểu Muội nhìn ba nén bạc vụn đáng thương trong hà bao kia, nhớ lại hôm qua xếp đầy ngân phiếu vào tráp, ô ô ô ô, tiền của ta... toàn bộ không cánh mà bay!

Bữa tối tình yêu của Thẩm đầu bếp, Hạ Tiểu Muội ăn nhạt như nước ốc, bỗng dưng mất 680 vạn lượng bạc, dù có ăn thịt thần tiên nàng cũng chả có khẩu vị!

Sáng hôm sau như thường lệ Thẩm Gia Cầm ra mở cửa, vừa chuyển một tấm ván cửa, đã bị người từ phía sau bịt kín miệng mũi, trong chốc lát đã ngất xỉu bị người ta tha đi.

Sau khi Hạ Tiểu Muội ra ngoài mới phát hiện cửa chỉ mở một tấm ván nhỏ, còn Thâm Gia Cầm thì không thấy, tìm một vòng, cũng chẳng thấy hần, nàng cho rằng Thâm Gia Cầm ra ngoài, nên tiếp tục mở cửa buôn bán như thường.

Cứ như vậy chờ đợi đến buổi chiều, Thâm Gia Cầm và gã kia vai kề vai đi tới, hai người đồng thời bày ra nụ cười tuấn mỹ nhất.

Thâm Gia Cầm không quên giới thiệu, "Nương tử, đây là hảo bằng hữu của ta, hần tên là ——"

"Aizz, Thâm huynh, tiểu đệ quen tự giới thiệu bản thân rồi." Gã kia nheo đôi mắt đào hoa, phóng mị nhãn với Hạ Tiểu Muội, "Tại hạ họ Hác, tên là Phong Lưu.. Người giang hồ xưng là, Phong Lưu công tử!"

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đánh Nhau Gây Rối Bị Tạm Giam

Từ ngày Thẩm Gia Cẩm vai kề vai với Hác Phong Lưu, Hạ Tiểu Muội bèn cảm thấy khó chịu. Bởi gã này là bạn xấu điển hình.

Hôm nay, hẳn lại bảo Thẩm Gia Cẩm ra ngoài uống rượu, hai người họ chạy đến tửu quán trong trấn, uống sạch ba vò nữ nhi hồng mười năm của người ta, ăn hết ba cân thịt bò, mười đĩa đậu phộng, tính ra cũng gần hai trăm lượng bạc. Giá cả gần đây ở trấn Thanh Sơn vốn đã đắt, hai kẻ này còn điên cuồng ăn uống không ngừng. Đến cuối cùng chỉ có một mình Thẩm Gia Cẩm lão đảo nghiêng ngã trở về.

Hạ Tiểu Muội đỡ Thẩm Gia Cẩm cả người toàn mùi rượu về phòng, bất mãn lắm lắm, "Uống đến cả người đầy mùi rượu mới về, cũng chẳng biết các người làm sao. Thực sự là hai nam nhân thối mà!"

Thẩm Gia Cẩm uống rượu đầu lưỡi cũng to hẳn, đỏ mặt phả hơi rượu lên mặt Hạ Tiểu Muội, Hạ Tiểu Muội ghét bỏ dời mặt sang chỗ khác, "Đừng thối khí với ta, ngạt chết người!"

Thẩm Gia Cẩm nhẹ nhàng thối khí, khẽ cười một tiếng, "Nương tử, đột nhiên ta cảm thấy có nàng thật tốt, uống say nàng cũng sẽ chăm sóc ta, nàng sẽ luôn chăm sóc ta như vậy có được không?"

Hạ Tiểu Muội đỏ mặt, giống như giận hờn trách móc, "Đồ mặt dày, ai muốn chăm sóc người chứ!" Lời tuy nói vậy, nhưng động tác của nàng vẫn nhẹ nhàng đỡ Thẩm Gia Cẩm nằm xuống, lại vắt khăn khô lau mặt cho hẳn, Thẩm Gia Cẩm cầm tay nàng, áp lên mặt mèo nhè, gương mặt hẳn rất nóng, cũng chẳng biết có phải vì uống quá nhiều rượu không, mà con người

hắn như có một lớp sương mù nhìn chăm chăm Hạ Tiểu Muội, cố chấp hỏi, "Nàng sẽ luôn chăm sóc ta như vậy có được không?"

Hạ Tiểu Muội rút tay lại, nhưng không thể rút được, khoe miệng mang theo ý cười, nhưng vẫn không trả lời, giúp Thấm Gia Cầm lau mặt.

Thấm Gia Cầm nhìn nàng chăm chăm, con người nóng bỏng nhìn thẳng khiến mặt nàng càng ngày càng nóng, cuối cùng Hạ Tiểu Muội bất đắc dĩ tước vũ khí đầu hàng, "Người đừng nhìn nữa."

Thấm Gia Cầm vẫn hỏi, "Nàng sẽ luôn chăm sóc ta như vậy có được không?"

"Được rồi, người yên tâm ngủ đi, ta sẽ... sẽ chăm sóc người." Câu sau cùng, Hạ Tiểu Muội nói rất nhỏ.

Nhưng Thấm Gia Cầm vẫn không chịu bỏ qua, "Nếu ta... đã làm chuyện gì... quên đi, ta muốn uống nước." Chung quy hắn vẫn buông tha vấn đề này, chậm rãi thả lỏng, hắn chỉ cảm thấy lồng ngực giống như bị lửa thiêu đốt, khát nước không chịu nổi.

Hạ Tiểu Muội không nghe rõ hắn nói gì, nhưng câu khát nước kia lại nghe được, lấy nước dứt hắn uống, thấy hắn thoải mái rồi mới hỏi, "Hác Phong Lưu đâu?"

Thấm Gia Cầm mỉm cười, "Ở tửu quán đó, ta cũng không biết nữa, ta mệt mỏi quá, ta muốn ngủ."

Hạ Tiểu Muội không hỏi tiếp, giúp Thấm Gia Cầm đắp kín chăn, mới bước ra ngoài. Sau khi nàng đi, Thấm Gia Cầm xoa xoa cái trán đau đớn, cảm giác uống rượu thực sự không tốt.

Ngày hôm sau, sau khi Hác Phong Lưu tỉnh lại phát hiện bản thân đang nằm giữa đống rác ở con ngõ phía sau tửu quán, xiêm y sạch sẽ trên người

từ lâu đã bán đến không thể nhìn nổi, thấy hần tỉnh lại, tiểu nhị tức giận bước tới.

"Đi, bỏ hết đồng củi phía sau, không có tiền bài đặt làm đại gia, mấy hôm trước thấy người ngồi xe ngựa quý lắm mà, giờ thậm chí cả tiền cơm cũng trả không nổi, còn ăn quýt nữa! Người có tiền gì chứ, ta phi!" Tâm tình tiểu nhị rất xấu, bởi vì hai người kia ăn quýt, khiến hần bị lão bản mắng té tát.

Lúc này Hác Phong Lưu nghe rất rõ, hần vội níu tiểu nhị lại, "Người đi theo ta đâu? Thần kinh đó?"

Tiểu nhị hất tay hần, cười nhạo một tiếng, "Hần đồng ý để người ở lại, làm không công cho tiệm ta một năm, còn thay người ký khế ước bán thân, người yên tâm ở đây đi."

Hác Phong Lưu nhin không được âm thầm mắng chửi, mẹ nó, vậy mà dám thay lão tử ký khế ước bán thân! Khốn kiếp khốn kiếp quá!"

Hác Phong Lưu nói hết lời mới được lão bản đồng ý cho hần quay về lấy tiền, tiểu nhị theo hần một mạch về nhà, sau khi cầm số tiền đã đếm rõ ràng mới trả khế ước bán thân cho hần.

Cầm khế ước bán thân, bạn học Hác Phong Lưu đặng đặng sát khí chạy đi tìm Thâm Gia Cầm tính sổ, kết quả lại không thể tiến vào cửa, hết cách rồi, Hạ gia có con cọp cái giữ cửa, rõ ràng trên mặt đã viết mấy chữ to: Người quấy rầy thần kinh nhà ta ngủ, giết không tha!

Dựa theo truyền thống tốt đẹp nam nhân không đấu với nữ lưu, thực ra, muốn đấu cũng đấu không lại, đúng không, bạn học Hác Phong Lưu xám xịt bỏ đi.

Tìm không được Thâm Gia Cầm, bán thân một bụng oán khí lại không có chỗ phát tiết, bạn học Hác Phong Lưu khó chịu, đi đường không cẩn thận

bị một xe đẩy đụng phải, vừa nhìn liền biết là một nông dân thật thà, hần lập tức nổi khùng.

"Người đi đường không biết nhìn hả? Ca đi phía trước người chẳng thấy sao? Người đụng phải ca còn không xin lỗi? Gì cũng đừng nói nữa, phí chữa bệnh, phí thu nhập, phí tổn thương tinh thần, phí hoảng sợ, phí xem đại phu tâm lý đưa hết cho ca!" Hác Phong Lưu duỗi tay, còn vô lại với người này.

Người đẩy xe là một nông dân, thoát nhìn là người hiền lành, lúc này chất phác trả lời, "Đại... đại ca, ta thực sự không có tiền, hơn nữa ban này cũng không phải ta đụng huynh, là huynh không thấy ta mà."

Hác Phong Lưu một bụng tức giận không có chỗ phát tiết, làm sao dễ dàng buông tha hần, lúc này đặt mông ngồi trên xe đẩy, "Ca không đi, người đụng ca, phải dẫn ca đến y quán, ta muốn xem bệnh, ta muốn đại phu, cái gì mà sóng siêu âm, sóng điện não, toàn bộ ta phải kiểm tra một lần."

Người nông dân khốn khổ cầu xin, Hác Phong Lưu càng ngày càng hăng say, nói không ngậm lại được. Cuối cùng người nông dân không cầu xin nữa, trên mặt cũng tức giận, "Người đụng ta, ta còn chưa nói người sai, người lại bắt ta đền cho người, người nói đi, người đứng dậy không!"

Hác Phong Lưu vô si nói, "Ca không đứng lên, người làm gì được ca!"

Bịch! Một quyền đánh tới, vành mắt nhất thời bầm đen. Gân xanh trên cánh tay túm lấy cánh tay hần, dùng sức ném một cái, bạn học Hác Phong Lưu đã bay đến cái cây cao ở vùng lân cận.

"Ta thực sự không muốn động thủ, thật là, sao phải buộc ta động thủ chứ!" Về mặt người nông dân căm giận, đẩy xe đi.

Người vây xem thờ dài, "Đúng là không có mắt, dám chọc đệ tam đại lực thiết thủ danh chấn khắp giang hồ năm đó, thực sự chán sống rồi!"

Hác Phong Lưu treo trên cây lệ rơi đầy mặt, mẹ nó đại lực thiết thủ quy ẩn gần hai mươi năm, hai mươi năm trước hẳn vẫn là đứa bé không mặc quần! Đám người vây xem cũng quá vô lương tâm, vậy mà chẳng ai nhắc nhở hẳn!

Thật vất vả mới leo từ trên cây xuống, Hác Phong Lưu bụm nửa con mắt, bụng lại bắt đầu kêu rột rột, quên đi, ăn trưa trước đã.

Bước vào một quán cơm, đúng lúc trông thấy hai nhân sĩ võ lâm ở đối diện bàn đang xúm lại nghiên cứu bức họa, hẳn tùy ý liếc nhìn, nói với tiểu nhị, "Cho một phần mì thịt bò."

Đợi tiểu nhị bưng lên rồi, nhìn bát mì thịt bò to thơm ngào ngạt, Hác Phong Lưu không khỏi thèm ăn, thế là bắt đầu sồn sột, khi đang tích cực đánh chén, chợt phát hiện xung quanh có hai bóng đen.

Ngẩng đầu lên, chính là hai nhân sĩ võ lâm ban nãy.

Khóe miệng Hác Phong Lưu co quắp, "Nhị vị huynh đài có chuyện gì sao?"

Trong đó một người nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, "Mì này ăn ngon không?"

Hác Phong Lưu ngờ vực nhìn hẳn, bèn gật đầu, "Ăn ngon chứ, huynh có muốn đến đây làm một phần không?"

"Ăn em gái người!" Bộp! Lại có một quyền in lên con mắt khác của Hác Phong Lưu.

Hác Phong Lưu bùng nổ, hôm nay là ngày xui xẻo sao? Hãn đập bàn, ba người hình thành thế gọng kìm*

*Nguyên văn là (犄角之势) ý giác chi thế: đại ý là hai người sẽ hỗ trợ lẫn nhau tấn công người còn lại.

Tình huống kế tiếp quá bạo lực quá đẫm máu, khiến bọn ta phải tường thuật lại hiện trường.

Người tường thuật Giáp: Xem đi, Hác Phong Lưu sử dụng quyền pháp ‘đánh người nhất định phải đánh mặt’ đánh hiệp khách B, bộ quyền này thực sự vừa nhanh vừa mạnh mẽ, khiến người ta khó lòng phòng bị!

Người tường thuật Ất: Ý, hiệp khách A sử dụng chiêu ‘Hầu tử trộm đào’ đối phó với Hác Phong Lưu, iuuu, đây là chỗ đau nhất của nam nhân đó!

Người tường thuật Giáp: Hác Phong Lưu dùng võ công lợi hại nhất thiên hạ —— ‘Thần công bắn chim’, hiệp khách A lên trộm đào bị hạ gục, thật là quá thảm thiết!"

Người tường thuật Ất: Hiệp khách B trông thấy người hợp tác không địch lại, bèn sử dụng tuyệt học thất truyền —— ‘Đánh rằm vô địch chương’, dùng thủ pháp tàn nhẫn, chửi trách Hác Phong Lưu không địch nổi!

Người tường thuật Giáp: Hiệp khách A thừa thắng xông lên, dùng một chiêu cuối cùng ‘Ngũ long bắt gà’ kết thúc cuộc đấu cực kỳ bi thảm, aizz, quá thảm, thực sự quá thảm.

Người tường thuật Ất: Được rồi, các vị khán giả bằng hữu thân ái, buổi trình diễn phiên bản người thật đến đây kết thúc, mong quý vị khán giả hãy tiếp tục quan tâm đến những tiết mục khác, hẹn gặp lại ở tiết mục tiếp theo.

Ba người đều nằm trên mặt đất, Hác Phong Lưu rưng rưng che bộ vị, lên án nói, "Bọn khốn kiếp, một đám khốn kiếp, đời lão tử luyện thành ‘Quy

hoa bảo điển' hay 'Tịch tà kiếm phổ', xem các người dùng thủ đoạn nào!"

Một nhóm nha dịch chạy đến, "Ai gây rối, ai gây rối hả! Toàn bộ mang đi hết."

Hác Phong Lưu ô ô ô khóc, "Là bọn hăn đánh ta trước, ta muốn kháng án, ta muốn nộp tiền bảo lãnh..."

Đội Thâm Gia Cấm nhận được tin tức thì đã xế chiều rồi, hăn vội vàng chạy tới phủ nha, lại thấy Hác Phong Lưu có vẻ như biến thành một con người khác, hai mắt đen sì, giữa hai chân giương cao, Thâm Gia Cấm lập tức đen mặt, chỉ vào chỗ đó của hăn nói, "Ở trong này người cũng có thể phản ứng ư? Ông trời ơi!"

Hác Phong Lưu ô ô khóc, "Ta cũng đâu muốn đâu, hai kẻ xấu kia, dùng chiêu số quá nham hiểm, ta mới trúng chiêu thôi!"

Thâm Gia Cấm đờ mờ hôi hột.

Sau hỏi ra mới biết, hóa ra khi Hác Phong Lưu ăn mì hút nước quá mất hồn, toàn bộ nước canh gì đó đều bắn lên bức họa mỹ nhân của hai nhân sĩ võ lâm, hễ là chỗ quan trọng, gần như đều bị bắn nước canh, cho nên dưới cơn nóng giận hai người kia mới vung tay với Hác Phong Lưu.

Biết chuyện này là do bức họa mỹ nhân mà ra, Thâm Gia Cấm cũng xấu hổ mặt kệ, sau khi Hác Phong Lưu biết liền ai oán nhìn hăn.

"Được rồi được rồi," Thâm Gia Cấm sờ mũi, "Ta sẽ nộp tiền bảo lãnh cho người, người có bao nhiêu tiền?"

Hác Phong Lưu hít hít mũi, "Không có tiền, hôm qua chút tiền cuối cùng trên người ta đều trả tiền cơm rồi."

Thâm Gia Cấm kinh hãi, "Người không phải rất có tiền sao?"

Hác Phong Lưu làm bộ đáng thương, "Ra hành tẩu giang hồ bề ngoài là quan trọng nhất, ngay cả phu xe cũng là dùng tiền thuê!"

Thẩm Gia Cầm vô lực đỡ trán, "Người chính là phá gia chi tử mà!"

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Người Không Có Hộ Tịch, Ở Lại Phải Phạt Tiền

Nếu phải nộp tiền bảo lãnh Hác Phong Lưu, Thẩm Gia Cẩm sẽ đi làm thủ tục, nhưng lúc làm thủ tục lại gặp chút phiền phức.

Hắn tìm quản sự, người nợ vừa nghe muốn nộp tiền bảo lãnh Hác Phong Lưu, bèn cười híp mắt vươn tay ra, "Người này đánh nhau gây rối, vi phạm điều lệ quản lý trị an ở trấn Thanh Sơn, nộp ba ngàn lượng bạc."

Thẩm Gia Cẩm kinh ngạc há hốc mồm thật to, "Ba ngàn lượng?"

Quản sự cười càng vui vẻ, "Còn nữa, lão bản của tiệm cơm đòi bồi thường, hư một đèn mười, bọn họ tổng cộng làm hỏng ba cái bàn, cộng thêm vô số chén đĩa, vốn tiệm cơm tính đòi các người bồi thường một vạn lượng, nhưng mà, nghĩ các người cũng không có bao nhiêu tiền, lão bản người ta rất rộng rãi giảm giá chuyện các người đánh nhau, không cần đền mười, chỉ đền tiền những thứ đã hỏng thôi, tổng cộng một ngàn lượng, nộp một lượt đi."

Thẩm Gia Cẩm đỡ trán, làm sao lại nhiều thế này?

Hắn nặn ra nụ cười nịnh nọt, "Người thấy đó hắc, chúng ta đều là người cùng trấn, có thể tính rẻ chút không?"

Quản sự suy ngẫm một chút, "VẬY ĐI, thấy chúng ta đều là người cùng trấn, bèn tính rẻ cho các người một chút, tổng cộng bốn ngàn lượng, người chỉ cần giao ba ngàn chín trăm năm mươi lượng thôi."

Quản sự bày ra bộ dáng các người rất được ưu đãi, cười nhìn Thẩm Gia Cẩm.

Chỉ giảm năm mươi lượng à, Thẩm Gia Cầm đành chịu.

Tạm thời Thẩm Gia Cầm cũng xoay sở không ra nhiều tiền như vậy, buộc lòng phải dứt lốt người ta để vào nhà giam thăm Hác Phong Lưu, Hác Phong Lưu trơ mắt nhìn hẳn, "Sao hả? Thẩm huynh? Có thể nộp tiền bảo lãnh không?"

Thẩm Gia Cầm bất đắc dĩ nói, "Ba ngàn chín trăm năm mươi lượng, người có không?"

Hác Phong Lưu khóc, "Ta không có nhiều tiền đến thế, thuê xe một ngày năm mươi lượng, ta còn chịu không nổi."

Thẩm Gia Cầm nóng nảy, "Không có tiền còn bài đặt làm đại gia gì đó! Không có tiền còn bài đặt đánh nhau nữa! Chẳng lẽ người không biết đánh nhau chính là đốt tiền hả? Người ngốc vừa thôi, ngốc chết đi được!"

Hác ngọc nghếch giũa giữa nước mắt nước mũi, "Trên người ta còn một khối ngọc bội, nếu không người đem cầm đi..."

Thẩm Gia Cầm nổi giận chìa tay, "Đưa đây."

Hác Phong Lưu ô ô ô nắm chặt ngọc bội, "Nhưng ngọc bội đó rất quan trọng... Ô ô ô..."

"Vậy người ở trong ngục chơi đi." Thẩm Gia Cầm tức giận nói.

Cuối cùng Hác Phong Lưu đành phải đưa ngọc bội ra, "Sau này ta nhất định sẽ chuộc về."

Thẩm Gia Cầm cầm ngọc bội, tỉ mỉ nhìn, ngọc Lam Điền thượng hạng nha, phẩm chất ấm nhuận, mặt trên có khắc bốn chữ Phong Lưu công tử. Đến tiệm cầm đồ cầm được bốn ngàn lượng bước ra, Thẩm Gia Cầm buồn

cười lắc đầu, nộp tiền bảo lãnh mất ba ngàn chín trăm năm mươi lượng, vừa khớp bốn ngàn lượng, còn dư năm mươi lượng, aizzz...

Nộp tiền xong, rốt cuộc Hác Phong Lưu được dẫn ra ngoài, Thẩm Gia Cầm đưa năm mươi lượng còn dư cho hắn, "Này, tiền này của người, cầm cho chắc."

Hác Phong Lưu ra vẻ đáng thương nhìn năm mươi lượng, "Ta mua khối ngọc đó mất một số tiền lớn, lại mời sư phụ bậc thầy điêu khắc, ô ô ô, vậy mà chỉ cầm được bốn ngàn lượng, không thèm xem ngọc bội của ta thành ngọc quý mà."

Thẩm Gia Cầm thở dài, "Đừng khóc, xấu chết đi được. Nói đi, tiếp theo người tính làm gì?"

Hác Phong Lưu mếu máo, "Đương nhiên trở về lấy tiền chuộc ngọc bội của ta rồi, ta không thể để ngọc bội của ta lưu lạc bên ngoài, nó là tính mạng của ta đó."

Tiền Hác Phong Lưu xong, Thẩm Gia Cầm mệt mỏi về nhà, Hạ Tiểu Muội vặn hỏi xong đương nhiên không nhịn được đâm chọc thêm.

"Toàn là lũ ngốc! Còn thuê xe, giả làm đại gia gì đó, đánh nhau, kết quả đánh đến vào nhà giam luôn, không biết hiện tại trấn Thanh Sơn đang thực hiện chính sách nghiêm trị nghiêm phạt sao? Thật là!"

Hạ Tiểu Muội cười ha hả, "Ta đã sớm nói hắn là người không đáng tin cậy rồi."

Đang nói, ngoài cửa truyền đến tiếng của nha sai, "Phường đầu hũ Hạ gia, bọn ta đến tra hộ tịch."

Hạ Tiểu Muội nghênh đón, "Mời các vị vào trong ngồi." Tổng cộng có ba nha sai tới, trên tay áo đều có thêu ký hiệu: Tuần tra hộ tịch viên.

Sau khi ba người ngồi vào chỗ của mình bèn hỏi Hạ Tiểu Muội, "Lấy thẻ chứng minh thân phận và hộ tịch ra đây."

Hạ Tiểu Muội xoay người vào nhà, thẻ chứng minh thân phận là một thẻ bài bằng gỗ, trên đó viết Hạ Tiểu Muội nhân sĩ của trấn Thanh Sơn, còn bản hộ tịch thì viết một loạt thông tin như địa chỉ, giới tính, ngày sinh, tuổi tác.

Ba người xem xét một chút, sau đó cầm bút ghi chép, "Năm nay trấn chúng ta có rất nhiều dân di chuyển đến, cho nên các người đăng ký lần nữa, còn dân di chuyển kia làm giấy tạm trú."

Đến lượt Thẩm Gia Cầm, ba người kia cũng dựa theo lệ cũ hỏi, "Thẻ chứng minh thân phận và hộ tịch của người đâu?"

Thẩm Gia Cầm thoáng sửng sốt, ngượng ngùng cười nói, "Cái kia... ta có thể làm giấy tạm trú không?"

Ba người lạnh lạnh nhìn hẳn, "Thần Kinh à, hóa ra người ở lâu như vậy, ngay cả giấy tạm trú cũng chưa làm?"

Thẩm Gia Cầm gãi đầu, "Ta không biết tới nơi này còn phải làm thẻ chứng minh thân phận và hộ tịch, hơn nữa ở lâu đến thế, các người cũng biết ta mà, ta một...không... phạm pháp, hai không phạm sai lầm, mỗi ngày đều ngoan ngoãn theo nương tử ta bán đậu hũ, thật không phải kẻ xấu đâu!"

Ba người kia nhìn nhau cười, sau đó đổi sắc mặt, "Ai biết người chứ? Không có thẻ chứng minh thân phận và hộ tịch vốn là người không có hộ tịch, ở lậu! Không có thẻ chứng minh thân phận và hộ tịch, làm sao đây? Là định trốn thuế hả? Tổ tiên ba đời bọn ta đều là tuần tra viên không dễ bị lừa vậy đâu, người không có hộ tịch, ở lậu phải phạt tiền!"

"Mẹ nó! Lại muốn phạt tiền?" Thẩm Gia Cầm vô lực hộc máu, sao gần đây làm gì đều phải phạt tiền trời!

Ba người nọ duỗi tay ra, "Không có thể chứng minh thân phận, phạt năm ngàn lượng, không có hộ tịch, phạt năm ngàn lượng, tổng cộng mười ngàn lượng, giao tiền ra!"

Thẩm Gia Cầm không nhịn được muốn ngửa mặt lên trời rít gào, người ở trấn Thanh Sơn dạo này điên hết rồi sao điên hết rồi sao điên hết rồi sao điên hết rồi sao rồi sao rồi sao sao sao sao...

"Các người đến cướp tiền hả, làm gì mắc thế!!" Thẩm Gia Cầm lệ rơi đầy mặt.

Ba người nọ cười ha hả, "Ai bảo gần đây giật giá leo thang, người nói đi tiểu tử người sớm giải quyết chuyện tạm trú không phải tốt hơn à, lúc đó người giải quyết giấy tạm trú không chỉ không cần giao tiền không nói, cho dù người không có hộ tịch, ở lậu, chẳng qua chỉ phạt một trăm lượng thôi, dạo này giật giá leo thang quá."

Hạ Tiểu Muội liếc mắt trừng Thẩm Gia Cầm, ai bảo hăn mang số tiền kia đi, giờ thì hay rồi, không có tiền nộp phạt.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng vẫn phải giải quyết vấn đề, Hạ Tiểu Muội vội nói tốt với ba vị tuần tra viên, "Ba vị đại ca, các người có thể châm chước một chút không, hăn tới nhà ta rất lâu rồi, thực sự không phải kẻ xấu, điểm này ta có thể đảm bảo!"

Ba người cùng nhau lắc đầu, "Không thể thương lượng, Huyện thái gia đã quy định thế, địa phương nhỏ này của chúng ta, chuyện gì cũng do Huyện thái gia định đoạt, huynh đệ bọn ta cũng khó nói lắm."

Thẩm Gia Cầm nhịn không được cả giận, "Huyện thái gia dạo này lại bị vợ bắt gian hử?"

Ba người kia che miệng len lén cười, nhỏ giọng nói, "Nào có, Huyện thái gia thua lỗ cỡ phiếu, bỏ ra rất nhiều tiền mà không lấy lại được, cộp cái

trong nhà mỗi ngày đều không có sắc mặt tốt, nếu không vớt vác chút đỉnh tiền cũng được!"

Hóng hớt xong, ba người lại bày sắc mặt chính trực, "Không nói với người nữa, đến đây đến đây, giao tiền là chính sự, huynh đệ bọn ta còn phải sang nhà khác kiểm tra đây!"

Hạ Tiểu Muội gấp gáp nói, "Ba vị đại ca, có thể cho bọn ta nghĩ chút biện pháp không, nhiều tiền như vậy, bọn ta biết đi đâu tìm đây, dù sao cũng phải cho bọn ta thời gian để bọn ta chuẩn bị chứ."

Ba người trao đổi với nhau, rốt cuộc gật đầu đồng ý, "Huynh đệ bọn ta là người tốt, thôi vậy đi, cho các người một ngày chuẩn bị, đừng oán ca, ca cũng là bất đắc dĩ, bọn ta cũng hết cách rồi."

Thiện chí tiền ba vị tuần tra viên đi, Hạ Tiểu Muội đóng cửa tiệm liền nhịn không được oán trách, "Đều tại người, đưa hết tiền đi, nếu không hiện tại cũng thoải mái nộp mười ngàn lượng rồi."

Thẩm Gia Cầm cũng uất ức, "Số tiền đó để ở nhà không an toàn, ta cũng vì nhà chúng ta mà nghĩ thôi, hơn nữa ta đâu biết xảy ra chuyện như vậy chứ!"

Hạ Tiểu Muội đỡ trán, "Vậy phải làm sao giờ?" Đột nhiên nàng nảy ra một biện pháp, cao hứng nhảy dựng lên, lắc lắc vai Thẩm Gia Cầm, "Bằng không người lại bán một bức tranh đi, rất dễ đủ một vạn lượng đây."

Thẩm Gia Cầm tức giận lườm nàng, "Nàng cho rằng dễ như thế sao, giờ trấn Thanh Sơn còn mấy ai chưa mua tranh chó? Mấy ngày nay mọi người đều đi mất, tất cả bọn họ đi tìm bảo vật rồi."

"Đúng, tìm bảo vật!" Ánh mắt Thẩm Gia Cầm sáng ngời.

"Nương tử, tức phụ à, chúng ta đi tìm bảo tàng đi!" Thẩm Gia Cầm hăng hái kiến nghị.

Mặt Hạ Tiểu Muội vo thành một nắm, "Tìm bảo vật? Thế cửa tiệm của ta làm sao đây?"

Thẩm Gia Cầm hưng phấn nói, "Nếu quả thực có bảo tàng, vậy chúng ta còn mở tiệm đậu hũ chi nữa, trực tiếp cầm kho báu, muốn làm gì thì làm, nàng nói có đúng không?"

Hạ Tiểu Muội không hăng hái chút nào, "Ta chẳng muốn đi, ta không có hứng thú với bảo tàng, hơn nữa có thể không có bảo tàng, chỉ lừa người thôi."

Thẩm Gia Cầm càng nghĩ càng hưng phấn, "Nương tử, nàng xem, ta cứ đợi ở đây, cũng phải giao tiền, giờ trấn Thanh Sơn càng ngày càng xấu xa, giá cả càng ngày càng đắt, dạo này Huyện thái gia muốn kiếm tiền đến điên mất rồi, chúng ta phải ra ngoài kiếm tiền thôi. Hơn nữa, cho dù không vì kiếm tiền, có thể ra ngoài chơi một vòng được mà, trong nhà còn mấy trăm lượng, đủ cho chúng ta tiêu rồi, đến lúc đó thực sự không tìm được bảo tàng cũng không sao cả, xem như ra ngoài giải sầu đi."

Hạ Tiểu Muội vẫn chẳng có chút hứng thú nào, nàng cầm xẻng gỗ quơ qua quơ lại, "Vẫn nên an phận buôn bán thôi, còn không bằng người về nhà cầm thẻ chứng minh thân phận và hộ tịch đến... đến đây đi."

Thẩm Gia Cầm dính người như cao dán chó, nũng nịu nói, "Nương tử, nếu người ta đi, nàng sẽ tỉnh mạch đó, hơn nữa người ta rất luyện tiếc nàng, chúng ta ra ngoài đi đi đi mà, xem thế giới bên ngoài, tốt bao nhiêu. Được không, nương tử ——"

Hắn kéo âm cuối thật dài, Hạ Tiểu Muội vừa thẹn vừa buồn bực mắng hắn, "Không đứng đắn gì hết."

"Được không nè, nương tử?"

"Nàng không nói lời nào chính là đồng ý nhé? Vậy đêm nay chúng ta đi!"

Hạ Tiểu Muội kinh ngạc, "Đêm nay đi ngay!"

Thẩm Gia Cầm gật đầu, "Nếu không ngày mai bọn họ tới thu tiền phạt sao, vẫn nên nhanh chóng chạy trốn thôi."

Cuối cùng nói không lại hẳn, Hạ Tiểu Muội bất đắc dĩ đồng ý theo hẳn ra ngoài tìm bảo tàng, không đúng, là nửa đêm chạy trốn.

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Uyên Ương Côn Trùng Nơi Hoang Dã

Đêm khuya vắng người, xung quanh tĩnh lặng im ắng, hậu viện Hạ gia truyền đến một trận sột soạt, Hạ Tiểu Muội tức giận nói, "Người lại đập y phục ta!"

Thẩm Gia Cẩm vội vàng dời chân, liên tục xin lỗi, "Nương tử, ta không cố ý, quá tối thực sự không nhìn thấy." "Người cũng biết không nhìn thấy hả, chúng ta đang ở nhà, tại sao không đi bằng cửa sau, cứ chơi trò trò tường!"

Hạ Tiểu Muội căm hận nhìn Thẩm Gia Cẩm đang treo mình trên thang dây.

Thẩm Gia Cẩm vuốt vuốt cằm, "Đúng nha, tại sao chúng ta phải trò tường chứ, hắc hắc hắc, vẫn là nương tử thông minh." Nói xong hần lại đập đập bước xuống, lúc này hai người họ rón rén mở cửa sau, xem xét bốn phía một chút quả thực phía sau không có ai mới ôm tay nải thành thật rời đi.

"Hừ ——" Hạ Tiểu Muội thở một hơi thật dài, xoa xoa cái chân đau nhức, "Cuối cùng cũng ra rồi, mệt chết đi được."

Thẩm Gia Cẩm đưa khăn qua, Hạ Tiểu Muội tiếp nhận lau mồ hôi trên trán, sau đó hỏi Thẩm Gia Cẩm, "Kế tiếp chúng ta đi đâu?"

Thẩm Gia Cẩm nhìn trời, "Ta cũng không biết..."

"Đi trước đã rồi hần nói!"

Hai người hết nghỉ ngơi, lại đi một đoạn đường, vào một cánh rừng, Hạ Tiểu Muội hô khát nước, Thẩm Gia Cầm tìm kiếm xung quanh, thấy một đầm nước, nên vội vàng gọi Hạ Tiểu Muội qua đó.

Uống xong làn nước lạnh lẽo trong veo, hai người họ cảm thấy thoải mái hơn, ngay sau khi nghỉ chân chuẩn bị đi tiếp, Hạ Tiểu Muội nghe được một âm thanh không tầm thường.

"Ừm... a..."

Hai người họ nằm sấp người xuống, đi vòng qua đầm nước, ở cách đó không xa, vậy mà trông thấy một nam một nữ đang điên loạn Phượng đảo mây mưa.

Mặt Hạ Tiểu Muội thoáng đỏ ửng, Thẩm Gia Cầm làm một động tác ngậm miệng, Hạ Tiểu Muội buộc lòng không mở mang tầm mắt, nhưng lỗ tai vẫn có thể nghe được âm thanh của đôi uyên ương đang chơi trò dã chiến.

Thẩm Gia Cầm không dễ ngượng ngùng như vậy, hãnh nhìn một màn thân mật, hai người này đang nằm trên mặt đất hùng hực khí thế hôn nhau, chỉ là... có vẻ như địa điểm không thích hợp lắm.

Vị trí của Thẩm Gia Cầm vừa vặn có thể quan sát rõ ràng, hai người kia gấn bó quần quýt thân mật, y phục sớm không biết đã cút đến chỗ nào, thân thể nam nhân cường tráng phủ lên thân thể mảnh mai của nữ nhân, khiến da thịt trắng nõn bên dưới càng thêm tinh tế, nữ nhân càng rên rỉ động tình.

"A... Chu lang... đừng..."

Tiếng cười thô kệch của nam nhân vang lên, "Nhìn bộ dáng này của nàng, còn nói đừng, nước đã thành như vậy..."

Đang cười, sắc mặt nữ nhân trong nháy mắt thay đổi, "Có sâu!"

Nam nhân bị giật mình, thân thể run lên, thế là văn chương trôi chảy. Hắn nổi giận đùng đùng đẩy nữ nhân ra, thở phì phò nằm ngửa ở một bên, "Thật nhàm chán, người đường đường là Phiêu Phiêu tiên tử vậy mà sợ sâu, nói ra không sợ người ta cười rụng răng!"

Hùng phong còn chưa phấn khởi đã bị phá như vậy, nam nhân cảm thấy không còn mặt mũi, lập tức khâu khí cũng kém đi.

Phiêu Phiêu tiên tử? Hạ Tiểu Muội theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn một chút, vừa vặn trông thấy nam nhân lửa thể và vật thể trắng đục đang chảy xuôi, mặt thoáng đỏ bừng, Thâm Gia Cấm sợ nàng đã thảo kinh xà, vội vàng bịt miệng nàng, cũng may nữ nhân kia lúc này vừa tức vừa oán hận, áp đảo động tĩnh của hai người họ.

"Sâu đã bò lên người ta, người không nhìn thấy sao? Học người ta chơi trò dã chiến, cũng không chịu chọn địa phương tốt! Tới đây phá hoại cánh rừng, mặt đất đều là sâu!" Phiêu Phiêu tiên tử chưa ném đủ mùi vị, lại giận nam nhân hung ác với nàng, nhịn không được nổi lên tâm tình trên tức.

Nam nhân cười lạnh, "Lúc ta gọi người tới không phải người đồng ý nhanh lắm à? Vừa này còn bảo rất kích thích? Ta chọn nơi này không tốt ư? Chẳng phải người muốn sạch sẽ sao, cánh rừng này đúng lúc có đầm nước, chẳng phải vừa vặn cho người sạch sẽ sao."

Lời vừa nói ra, nét mặt Thâm Gia Cấm lập tức trở nên quái dị, con bà nó, hóa ra vừa uống nước người ta tắm!

Phiêu Phiêu tiên tử hừ một tiếng, lửa thân đi tắm, nam nhân giật mình, theo xuống đầm nước, sắc mặt Thâm Gia Cấm trở nên khó coi, nước... hẳn muốn nôn.

Hai người kia vào đầm nước lại một trận thiên lôi địa hỏa, Hạ Tiểu Muội nháy mắt với Thâm Gia Cấm, ra hiệu thừa dịp này tranh thủ chạy, nhưng

Thẩm Gia Cầm lắc đầu, giờ không phải là lúc, hiện tại hai người họ chỉ cần khê động, cũng bị hai người kia phát hiện.

Nghe người khác thở hỗn hển, mặt Hạ Tiểu Muội đỏ tận mang tai, Thẩm Gia Cầm chỉ cảm thấy mỗi một phút mỗi một giây đều quá gian nan.

Thật vất vả mới đợi được hai người kia làm xong, lúc mặc quần áo, đột nhiên một trận cười bén nhọn vang lên, "Một đôi cầu nam nữ, mùi vị điên đảo phượng loan ở vùng đất hoang này thế nào?"

Giọng nói hình như đến từ bốn phương tám hướng, cả người Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội cứng đờ, hai người càng nín thở thu nhỏ cơ thể, cố gắng để bản thân không tồn tại.

Cặp uyên ương nơi đất hoang kinh ngạc, mặc quần áo xong, nắm chặt vũ khí trong tay.

"Người là người phương nào? Đừng có lén lút trong bóng tối, lăn ra đây!" Nam nhân hét to một tiếng, âm thanh như sấm rền.

Giọng nói lần nữa vang lên, "Phiêu Phiêu tiên tử, người ở sau lưng phu quân người theo con sói hoang Chu Húc ở chỗ này phóng đặng, không sợ phu quân người biết sao?"

Phiêu Phiêu tiên tử biến sắc, phẫn nộ quát, "Có gan thì lăn ra đây, đừng ở chỗ này giả thần giả quỷ!"

Một hắc y nhân từ trên trời giáng xuống, toàn thân hắc che chắn kín đáo, thấy không rõ dung mạo, tay cầm nhuyễn kiếm, giọng nói quý dị nói không nên lời, trào phúng, "Cũng đúng thôi, chẳng trách người vượt tường, nghe nói phu quân Mã Chấn Hồng của người không gần nữ sắc, chỉ thích nam sắc, hahahaha..." Hắc y nhân cười điên cuồng.

"Một kẻ thì long dương chi phích*, một kẻ thì hồng hạnh vượt tường, quả nhiên là phu thê!"

*Long Dương chi phích ám chỉ mối tình đồng giới, xuất phát từ điển tích: Thời chiến quốc, Long Dương Quân là tên một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng. Có một ngày, Long Dương Quân ngồi câu cá cùng Ngụy vương trên thuyền, Long Dương Quân câu được một lúc mười mấy con cá mà cá đến cắn câu ngày càng nhiều. Nhìn thấy những con cá nhảy tung tăng, Long Dương Quân đột nhiên khóc nức nở. Ngụy Vương cho là có điều phiến muộn, mới hỏi nguyên nhân.

Long Dương Quân đáp rằng: "Thần cảm thấy mình chẳng qua cũng chỉ là vua của loài cá mà thôi". Ngụy vương không hiểu, mới hỏi lý do. Long Dương Quân giải thích cho Ngụy vương rằng: "Khi đại vương câu được con cá lớn, trong lòng sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng lưỡi câu rất nhanh chóng sẽ được thả xuống nước để tìm con cá to hơn, còn con cá vừa câu được sẽ bị vớt đi mà không được ngó ngang tới nữa. Thần không dám liên tưởng đến, như nay thần có thể được sự sủng ái của đại vương, có được một địa vị hiển hách trong triều đình, thần dân thấy thế, đều rất kính trọng thần, nhưng khắp trời đất này, người dung mạo tuấn tú nhiều không đếm xuể, bên ngoài người ta đồn đại rằng thần sở dĩ được đại vương sủng ái, là vì dung mạo của mình. Thần tự lo lắng rằng mình cũng giống như con cá vừa bị mắc câu, sợ ngày mình bị bỏ đi không còn xa nữa, như thế thần làm sao mà không khóc được?".

Ngụy vương nghe thấy, bất giác cười lớn: "Sao có những lời nói đồn đại như thế mà ái khanh không nói cho quả nhân nghe sớm!". Sau đó Ngụy vương ra một sắc lệnh trong cả nước rằng: Từ nay về sau nếu có người bàn luận về việc của Long Dương Quân, nếu bị phát hiện sẽ bị giết mà không cần định tội. Long Dương Quân được nhìn thấy sắc lệnh đó, đương nhiên cười tươi rạng rỡ. Ngụy vương nhìn thấy sủng thần của mình mặt mày tươi

tình, lại càng mê đắm hơn. Câu thành ngữ "mê Long Dương" cũng bắt nguồn từ mối tình đồng giới này.

Chu Húc và Phiêu Phiêu tiên tử liếc nhìn nhau, lại chẳng nói hơn một câu, trực tiếp nâng kiếm đâm tới, ba người dây dưa đấu với nhau, hắc y nhân lấy một địch hai, vậy mà không rơi vào thế hạ phong.

Ba người này đấu một hồi lâu, cuối cùng tách nhau ra, hẳn đều bị thương, nhưng rõ ràng có thể thấy tình huống của hắc y nhân tốt hơn hai kẻ kia một chút, Chu Húc hơi nghiêng đầu nói với Phiêu Phiêu tiên tử, "Nàng công trái, ta công phải, hôm nay nhất định phải đưa hẳn vào chỗ chết! Bằng không..."

Chu Húc thoáng nhìn Phiêu Phiêu tiên tử nhắc nhở, nét mặt Phiêu Phiêu tiên tử trở nên lạnh lẽo, khễ nhích lại gần hẳn, chậm rãi hỏi, "Bằng không thì sao?"

Chu Húc bất mãn trừng nàng ta, "Nàng nói đi?"

Phiêu Phiêu tiên tử hơi rũ đầu xuống, trên mặt hiện lên tâm tình nói không nên lời, "Ta nói... không thì sao!"

Kiểm quang lóe lên, Chu Húc chẳng dám tin nhìn thanh kiếm xuyên thấu lồng ngực mình, từng giọt máu tươi rơi xuống, từng đóa hoa đỏ nở rộ, một đầu khác của thanh kiếm, đang trong tay Phiêu Phiêu tiên tử.

"Người..."

Phiêu Phiêu tiên tử cười lạnh, "Người cho rằng những suy tính trong lòng người ta không biết à? Người cũng quá coi thường Lãnh Phiêu Phiêu ta rồi!"

Chu Húc trợn mắt, diện mạo dữ tợn, nổi giận nói, "Người là đồ tiện nhân!"

Lãnh Phiêu Phiêu trở cổ tay, kiếm được rút ra, thân thể Chu Húc lão đảo hai cái, ngã phịch xuống đất, bộ dáng ôm hận.

Hắc y nhân cười to, "Người đúng là ngoan độc, một kiếm liền giết tiểu tình nhân của người."

Lãnh Phiêu Phiêu thông dong cầm y phục Chu Húc lau sạch vết máu trên thân kiếm, hờ hững nói, "Trơ mắt nhìn lão bà mình cùng nam nhân khác biểu diễn, Mã Chấn Hồng, người cũng không phải thứ tốt gì."

Mã Chấn Hồng kéo khăn che mặt xuống, khôi phục giọng nói vốn có, vậy mà lại cực kỳ trầm thấp, không quý dị khó nghe như lúc trước, "Lãnh Phiêu Phiêu, ban đầu chúng ta đã nói không can thiệp vào chuyện của nhau. Đợi sự kiện kia kết thúc, người muốn yêu muốn tìm mấy nam nhân là chuyện của người! Chuyện Chu Húc lần này, người nợ ta một ân huệ, người nhớ kỹ lấy."

"Nếu không phải người uy hiếp ta, thì ta không đến mức hạ sát hẳn, lại nói ta thật không nữ, về mặt đó người còn mạnh tay hơn ta." Lãnh Phiêu Phiêu thông thả mặc y phục tử tế.

Mã Chấn Hồng lần nữa đeo mặt nạ, "Phần trình diễn của bọn ta đủ lâu rồi, bằng hữu xem diễn, nên hiện thân chưa?"

Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội biến sắc, nhưng hai người họ vẫn không dám bước ra, chứng kiến sự tình kiểu này, bước ra cũng sẽ bị diệt khẩu, Thẩm Gia Cầm siết chặt tay Hạ Tiểu Muội, hãn chỉ cảm thấy trống ngực muốn vỡ tung, thành thịch thành thịch thành thịch. Mã Chấn Hồng chậm rãi đi về phía bọn họ, trên trán Thẩm Gia Cầm toát mồ hôi lạnh, Hạ Tiểu Muội trốn trong lòng Thẩm Gia Cầm, vẫn không nhúc nhích.

"Hahahaha! Một màn hí kịch đặc sắc, quả nhiên trên đầu chữ sắc có một con dao, chặc chặc, không sai không sai." Một giọng nói không rõ nam hay nữ cười khanh khách, đúng lúc ngăn trở bước chân của Mã Chấn Hồng.

Mã Chấn Hồng và Lãnh Phiêu Phiêu liếc nhìn nhau, hai người họ nhảy lên, đuổi theo một phương hướng.

Đợi bọn họ đi xa rồi, Thẩm Gia Cẩm vội vàng đỡ Hạ Tiểu Muội, "Chúng ta đi mau, chỗ này không thích hợp ở lâu."

Hạ Tiểu Muội hoảng hốt gật đầu, hai người đỡ nhau chạy nhanh ra khỏi cánh rừng.

Bên kia, Mã Chấn Hồng và Lãnh Phiêu Phiêu đuổi theo cả một đoạn đường vậy mà không phát hiện người nào, hai người họ dừng bước, Mã Chấn Hồng cẩn thận suy nghĩ, "Vừa nãy rõ ràng nghe được hô hấp của hai người, một hô hấp nặng hơn, hẳn là nam nhân, đồng thời không biết võ công, còn người kia..."

Lãnh Phiêu Phiêu vội hỏi, "Người kia thế nào?"

Thần sắc Mã Chấn Hồng biến ảo khó lường, "Người kia hô hấp xa gần không rõ, nghe có chút mơ hồ."

"Hử?" Lãnh Phiêu Phiêu nhíu mày.

Mã Chấn Hồng thoáng tức giận, "Xem ra chúng ta trúng kế diệu hồ ly sơn rồi, mà thôi, giờ trở về xử lý thi thể của Chu Húc đã, phải làm thế nào, người biết rồi chứ."

Lãnh Phiêu Phiêu khẽ gật đầu.

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Thần Kinh Bị Bắt Và Hạ Thuốc

Thẩm Gia Cẩm và Hạ Tiểu Muội cuống quýt chạy ra khỏi cánh rừng, chỉ hận bản thân không thể mọc thêm hai chân để chạy trốn. Đột nhiên một thân ảnh đỏ rực xuất hiện ngay trước mắt, Thẩm Gia Cẩm chỉ cảm thấy hoa mắt, con đường phía trước đã bị người ta chặn lại.

Người đến là một muội tử rất nổi bật rất mê người, xiêm y đỏ thắm, dáng người nóng bỏng lồ lồm trước sau, hơn nữa hé ra khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, nếu so Hạ Tiểu Muội với muội tử trước mắt, thì quả thực như hoa dại ven đường với hoa hồng đỏ tươi vậy.

Hoa hồng đỏ cười rất động lòng người, "Các người gấp gáp đến vậy là muốn đi đâu?"

Thẩm Gia Cẩm theo bản năng che chắn Hạ Tiểu Muội ở sau lưng mình, cảnh giác nói, "Bọn ta có chút việc gấp, xin cô nương nhường đường."

Hoa hồng đỏ vô cùng phong tình khẽ gảy sợi tóc mai, "Cô nương ta cũng có chuyện gấp muốn tìm các người nha, nhường thì làm sao tìm được?"

Hạ Tiểu Muội giật giật tay áo Thẩm Gia Cẩm, Thẩm Gia Cẩm gật đầu ngầm hiểu ý, nói với hoa hồng đỏ, "Đã vậy, chúng ta lên trấn trên nói tiếp, vùng đất ở đây hoang vu, không phải chỗ thích hợp để nói chuyện."

Hoa hồng đỏ cúi đầu mỉm cười, "Vừa nãy chẳng phải các người ở vùng đất hoang vu này xem cuộc vui xem rất thoải mái sao?"

Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội rùng mình, Thẩm Gia Cầm nhíu mày, "Người muốn gì?"

"Khi đó nếu không phải ta, hai người các người sớm đã bị Mã Chấn Hồng và Lãnh Phiêu Phiêu giết rồi! Ta..." Hoa hồng đỏ khẽ cười, "Chẳng qua muốn mời công tử đến hàn xá tụ họp một chút mà thôi."

Hạ Tiểu Muội hoảng sợ, nắm chặt tay áo Thẩm Gia Cầm, "Thần kinh người đừng đi!"

Bàn tay Thẩm Gia Cầm phủ lên bàn tay Hạ Tiểu Muội trấn an nàng, "Không sao đâu, đừng lo lắng."

Sau đó nhìn hoa hồng đỏ, nghiêm mặt nói, "Cô nương nói ở đâu, bọn ta chẳng qua chỉ đi ngang con đường này, lẽ nào ở đây đúng lúc có diễn một tuồng kịch lớn?"

Hoa hồng đỏ ngắm nghía sợi tóc đen trong tay, khóe miệng hàm chứa tia cười thản nhiên, "Công tử không chịu, ta đành đắc tội thôi." Vừa dứt lời, nàng vung tay áo, tung bột phấn lên mặt Thẩm Gia Cầm, Thẩm Gia Cầm chẳng kịp né tránh, đã hít một ít bột phấn vào, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Hoa hồng đỏ ôm lấy thân thể hắn, cười yêu kiều, thi triển khinh công nhẹ nhàng đi xa.

Một mình Hạ Tiểu Muội ngơ ngác đứng tại chỗ, nàng hung hăng cắn môi dưới, vén làn váy đuổi theo.

Hoa hồng đỏ mang Thẩm Gia Cầm đến một gian phòng, trong phòng sớm đã có một nam nhân đứng đợi, thấy chỉ có mỗi Thẩm Gia Cầm không khỏi sửng sò, "Còn người nữa đâu?"

Hoa hồng đỏ ném Thẩm Gia Cầm lên giường, bỏ một viên thuốc vào miệng hẳn, sau đó bất mãn quệt mồ hôi xuống cái ghế bên cạnh, "Nữ nhân kia hả? Ta không dẫn tới."

Nam nhân hình như có chút phát giận, "Sao không cùng mang tới đây, người thật vất vả mới dẫn Mã Chấn Hồng và Lãnh Phiêu Phiêu rời đi, vớt bọn họ ra cũng không dễ dàng, nếu nàng đụng phải hai người kia, còn có mạng ở đây sao?"

Sự ghen ghét trong mắt hoa hồng đỏ càng tăng, "Thiếu chủ, ngài coi trọng ả Tây Thi đậu hũ kia hả? Lo lắng cho ả tới vậy?"

Thiếu chủ trong miệng nàng, cũng chính là Hác Phong Lưu, bước lên phía trước vài bước, "Người nghĩ nhiều rồi, ta rời đi trước, người nhất định phải hỏi rõ tâm hơi của bức họa mỹ nhân, hẳn uống thuốc xong, chắc chắn sẽ nói."

Dứt lời, Hác Phong Lưu đẩy cửa sổ ra, hai ba bước đã không thấy bóng dáng đâu, hoa hồng đỏ siết chặt năm đấm, đứng tại chỗ rất lâu mới từ từ xả được cơn giận.

Nàng xoay người nằm nghiêng bên cạnh Thẩm Gia Cầm, khẽ nói, "Người nói đi, Thiếu chủ nhà ta có phải đi tìm tiểu mỹ nhân của người không?"

"Ai?"

Sau lưng có sát khí, nàng vội vàng thoát người ra, thanh đoản kiếm cắm ngay vị trí nàng nằm nghiêng. Một hắc y nhân có dáng người nhỏ nhắn nhanh chóng thu hồi đoản kiếm, hoa hồng đỏ trở tay đánh một chưởng, khiến hắc y nhân lui về sau vài bước.

Hoa hồng đỏ đánh lên giường mượn lực, xoay người rút một trường kiếm từ mép giường đâm tới, hắc y nhân không chút hoang mang chặn

được, đoán kiếm cầm trong tay, không rơi vào thế hạ phong tí nào.

"Người muốn gì?"

Hoa hồng đỏ quát, luồn tay vào ngực áo tung bột phấn, hắc y nhân lại không bị ảnh hưởng gì, ngênh đón bột phấn trước mặt, hoa hồng đỏ lui về sau vài bước, hắc y nhân nhanh chóng xoay người, vác Thấm Gia Cầm lên vai, vận khí nhảy một cái, ra khỏi gian phòng.

Hoa hồng đỏ đuổi theo vài bước, lại phát hiện thân pháp của hắc y nhân rất tuyệt diệu, chỉ vài cú nhảy đã không thấy bóng dáng đâu, đánh mất Thấm Gia Cầm, hoa hồng đỏ giậm chân, xoay người đi theo phương hướng của Hác Phong Lưu, nàng phải nhanh chóng nói cho thiếu chủ biết, Thấm Gia Cầm bị người ta cướp rồi!

Hắc y nhân khiêng Thấm Gia Cầm suốt dọc đường, còn rẽ vào một nhà dân, sau khi hấn đặt Thấm Gia Cầm xuống, phát hiện Thấm Gia Cầm vẫn hôn mê, đưa tay ra dò xét trên trán hấn, lại bắt mạch, xác định Thấm Gia Cầm không đáng ngại gì mới bỏ đi.

Thấm Gia Cầm trong cơn mơ màng chỉ cảm thấy choáng váng, hơn nữa cả người đều không có khí lực, hấn dần dần mở mắt, lại chẳng nhìn rõ người trước mặt, chỉ cảm nhận được một đôi tay mềm mại đang nắm bàn tay to của mình.

"Tiểu Muội..." Hấn lẩm bẫm phun ra hai chữ này, tiếp tục hôn mê.

Hạ Tiểu Muội mừng rỡ khi thấy Thấm Gia Cầm mở mắt, còn nghe hấn gọi tên mình, liên tục không ngừng trả lời, "Ta ở đây! Ta ở đây! Thần kinh người mau tỉnh lại đi..."

Nàng còn chưa nói hết, đã thấy Thấm Gia Cầm bất tỉnh, nước mắt không nhịn được lăn dài, nóng nẩy vây quanh, cầm khăn lau cho Thấm Gia Cầm, cả người Thấm Gia Cầm nóng hổi, người cũng không tỉnh táo, mê man liên

tục, thỉnh thoảng tình cũng chỉ gọi tên nàng, tiếp đó lại mê man, nàng chẳng biết Thẩm Gia Cầm bị làm sao, chỉ có thể không ngừng gọi tên hắn, đôi mắt khóc một ngày một đêm vừa đỏ vừa sưng.

Cuối cùng không còn biện pháp nào, nàng đi mời đại phu ở trấn này, từng đại phu đến xem đều lắc đầu, chỉ nói Thẩm Gia Cầm hết thầy đều bình thường, trên người không có bất kỳ bệnh tật gì, cũng không rõ tại sao Thẩm Gia Cầm cứ hôn mê bất tỉnh.

Hạ Tiểu Muội gấp đến độ sắp điên mất, tiễn đại phu đi, nàng nhào vào lòng Thẩm Gia Cầm khóc nức nở, "Rốt cuộc người bị sao thế? Mau tỉnh dậy đi... Ta không bao giờ hung dữ với người nữa, cũng không mắng người nữa, người mau tỉnh lại đi..."

Thẩm Gia Cầm chặt vật mở mắt, hắn cảm thấy bên tai rất ồn ào, có người ghé vào tai hắn không ngừng nói, không ngừng khóc, nhưng hắn vẫn mơ màng, làm sao cũng không mở mắt được.

"Âm ỉ quá... Tiểu Muội..."

Hạ Tiểu Muội trợn mắt nhìn hắn, nước mắt cũng chưa kịp lau, "Ta ở đây ta ở đây, thần kinh, người sao rồi?"

"Tiểu Muội..."

Hạ Tiểu Muội lại rơi nước mắt, nàng nức nở, cầm tay Thẩm Gia Cầm, vuốt mặt hắn, "Ta ở đây, ta ở đây..."

"Ta..." Thẩm Gia Cầm còn chưa nói hết, tiếp tục hôn mê.

Hạ Tiểu Muội biến sắc, cố sức lay người hắn, "Chàng mau tỉnh lại đi, đừng ngủ nữa! Đừng ngủ nữa!"

Ngoài phòng đột nhiên vang lên một giọng nói, "Muội thế này sao cứu được hần!"

"Ai?" Hạ Tiểu Muội cảnh giác ngồi dậy, siết chặt khúc gỗ bên người.

Trên cửa in một bóng người, "Tại hạ Hác Phong Lưu."

Hạ Tiểu Muội đi tới cửa, khẽ mở một chút nhìn ra ngoài, quả nhiên là Hác Phong Lưu.

"Tại sao ngươi ở đây?" Hạ Tiểu Muội ngờ vực, nàng vốn không có cảm tình với tên Hác Phong Lưu này, càng hoài nghi.

Hác Phong Lưu mỉm cười, "Muội đừng quên ta là người giang hồ, thần kinh bán tranh giả lừa người ta, tránh không được bị người ta trả thù, hần bị hạ độc, nên mới mê man không tỉnh..."

Cách một cánh cửa Hạ Tiểu Muội nghe Hác Phong Lưu nói, nàng không dám mở rộng cửa, hiện tại nàng chẳng biết Hác Phong có ý đồ gì, ngoại trừ Thẩm Gia Cầm, nàng không tin bất kỳ ai.

"Làm thế nào để cứu hần? Tại sao ngươi muốn nói những thứ này cho ta biết? Có phải ngươi hạ độc hần không?"

Khóe miệng Hác Phong Lưu lộ ra nụ cười khô, "Chốc nữa muội sẽ biết phải cứu hần như thế nào, ta... Tiểu Muội, ta khuyên muội giao hần cho ta, sáng ngày mai, ta nhất định trả cho muội một Thẩm Cầm khỏe mạnh."

Hạ Tiểu Muội hừ lạnh, "Không cần! Ta sẽ không giao hần cho bất kỳ ai, ngươi đừng si tâm vọng tưởng!"

Trong mắt Hác Phong Lưu toát ra tia thương cảm, "Tiểu Muội, ta không muốn xài sức mạnh xông vào, muội mau giao hần cho ta. Muội tin ta đi, ta là..."

"Tiểu Muội..." Hãn chưa nói hết lời, Thẩm Gia Cầm ở trên giường rên một tiếng, tâm trí Hạ Tiểu Muội lập tức bị hấp dẫn.

"Thần kinh, chàng không sao chứ?"

Hác Phong Lưu thở dài thật sâu, thử dò xét gọi Tiểu Muội một lần nữa, nhưng chỉ đổi lấy tiếng cú của Tiểu Muội, hãn vô cùng thất vọng, bất đắc dĩ xoay người rời đi.

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tiểu Muội Rưng Rưng Anh Dũng Hiến Thân

Thẩm Gia Cẩm chỉ cảm thấy nóng quá, cả người hần đều nóng hừng hực, hần không tự chủ kéo y phục của mình, muốn hấp thụ làn gió mát nhẹ nhẹ.

"Nóng... nóng quá..."

Thẩm Gia Cẩm lẩm bẩm nói, đưa tay không ngừng kéo xiêm y mình.

"Thần kinh!" Hạ Tiểu Muội kinh ngạc hô to, nàng nhào tới túm tay Thẩm Gia Cẩm, muốn ngăn động tác điên cuồng của hần, lại bị hần gắt gao nắm chặt.

Thẩm Gia Cẩm nắm lấy đôi tay mềm mại, đôi tay ấy thật mềm, thật lạnh... Hần dọc theo đôi tay ấy mò mẫm lên, nhưng đôi tay ấy lại hung hăng rút về, Thẩm Gia Cẩm sít sao nắm chặt, vuốt ve từng tấc da mát rượi trên cánh tay.

Hạ Tiểu Muội vừa thẹn vừa giận, tại sao có thể như vậy chứ? Vừa rồi hần còn hôn mê mà, sao giờ lại trở thành một kẻ háo sắc chỉ biết sàm sỡ nàng chứ.

"Chốc nữa muội sẽ biết phải cứu hần như thế nào."

"Giao hần cho ta, sáng mai, ta sẽ trả cho muội một Thẩm Cẩm khỏe mạnh."

Không hề báo trước lời của Hác Phong Lưu vang lên trong đầu nàng, lẽ nào những lời này có nghĩa là... thần kinh không bị hạ độc?

Đừng nhé, cho dù bọn họ đối phó với thần kinh, cũng sẽ hạ độc dược, hoặc thuốc mê, tuyệt đối không thể hạ xuân dược được!

Trong đầu Hạ Tiểu Muội thoáng hiện vô số ý nghĩ, trước mắt chợt choáng váng một trận, nàng đã bị Thẩm Gia Cầm đặt dưới thân, hơi thở Thẩm Gia Cầm nặng nề lại cuồng loạn, vừa rồi chỉ vuốt cánh tay giờ đã xé y phục nàng, Hạ Tiểu Muội la lên, vội kéo y phục mình trở về.

Xé đi!

Thẩm Gia Cầm luống cuống ra sức kéo, y phục trước người Hạ Tiểu Muội đã bị hằn xé thành vải rách, lộ ra một mảng nõn nà trắng như tuyết và cái yếm hồng mơ hồ thoát hiện.

Hạ Tiểu Muội vừa thẹn vừa giận, vội vàng dùng tay che vị trí vừa lộ trên người, có thể che được bên này nhưng không thể che được bên kia, tay Thẩm Gia Cầm dùng sức vuốt ve, còn môi cũng điên cuồng hôn lên người nàng.

"Bộp!"

Hạ Tiểu Muội nhanh chóng cho một bạt tay, Thẩm Gia Cầm bị đánh đầu thoáng nghiêng một bên, Hạ Tiểu Muội rưng rưng tức giận mắng.

"Thần kinh! Chàng muốn ta hận chàng sao?"

Trong nháy mắt Thẩm Gia Cầm tỉnh táo, hấn sững sốt nhìn Hạ Tiểu Muội quần áo xốc xếch hai mắt đẫm lệ, trên cổ Hạ Tiểu Muội còn loang lổ dấu hôn và trên cánh tay còn có vết ngón tay bóp đỏ.

"Sao... sao lại thế này?"

Hấn vội xoay người sang chỗ khác, nhưng ánh mắt lại bắt đầu hoảng hốt, hấn hung hăng cho bản thân một bạt tay, ép mình tỉnh táo một chút.

"Tiểu Muội, nàg ra ngoài đi! Không cho phép tiến vào!"

Hạ Tiểu Muội ôm y phục rách nát nhảy xuống giường, đi đến cửa chốt ngừng bước.

"Thần kinh bán tranh giả lừa người ta, tránh không được bị người ta trả thù, hấn bị người ta hạ độc..."

Trả thù! Trả thù!

Nếu Hác Phong Lưu nói thật, nếu đây thực sự là trả thù, chẳng lẽ nói... nếu thần kinh không giao hợp với người khác, sẽ xảy ra chuyện ư?

Hạ Tiểu Muội lưỡng lự, trong sạch và mạng của thần kinh, rốt cuộc bên nào quan trọng hơn?

Thẩm Gia Cầm ở trên giường lại không nghĩ nhiều như vậy, hấn lần nữa bị dượt tính khống chế, thân thể bộc phát cơn nóng hừng hực, người bắt đầu mơ hồ.

"Tiểu Muội... ta nóng... nóng qua... Tiểu Muội..."

Lời hấn thì ào văng vẳng bên tai Hạ Tiểu Muội, khiến thân thể nàng chấn động.

Hạ Tiểu Muội rất do dự, tuy nàng thích thần kinh, nhưng hết thảy những điều liên quan đến thần kinh, nàng đều không biết, bí mật của thần kinh quá nhiều, điều này làm nàng có cảm giác không an toàn, quả thực nàng muốn thẳng thắn thành khẩn đối đãi với thần kinh, nhưng nàng không dám, nàng sợ, nàng sợ bí mật của thần kinh khiến nàng không tiếp nhận nổi.

Nàng đã là cô nhi, sau khi cha mất, chỉ có thần kinh gần gũi với nàng, nửa đêm tỉnh mộng, cô tịch vô cùng, nàng cũng từng nghĩ tới cứ trôi qua như vậy, hai người cùng nhau bán đậu hũ quả thực rất tốt.

Nhưng lần trèo lên nóc nhà ngắm trăng đó, nàng mất hết hy vọng rồi, khi nàng thử dò xét bí mật của thần kinh, thần kinh đã lựa chọn cự tuyệt.

Hiện giờ thần kinh đang đứng giữa sự sống và cái chết, trong sạch của nàng và tính mạng của hắn, cái nào nặng cái nào nhẹ đây, nàng thực sự không biết.

Đối với nữ nhân mà nói, trinh tiết chính là mạng của nàng!

Thần kinh, nếu ta giao tính mạng cho chàng, chàng sẽ quý trọng chứ?

Hạ Tiểu Muội muốn khóc, và quả thực nàng đã khóc, nước mắt như hạt châu rơi xuống, nhìn Thẩm Gia Cầm quần quai thống khổ trên giường, thân thể hắn sớm đã có phản ứng, nàng từ từ di chuyển đến chiếc giường.

Có lẽ, trong sâu thẳm trái tim nàng, hắn đã trở nên quan trọng hơn hết thảy của nàng.

Hạ Tiểu Muội cởi y phục rác mướp trên người, chỉ còn lại cái yếm hồng, có cơn gió thổi qua, da thịt nàng phơi bày giữa không khí thoáng cảm thấy lạnh lạnh, nhưng càng gần chiếc giường, trong lòng nàng, dường như có một ngọn lửa khiến nàng trở nên khô nóng.

Nàng ngồi trên giường, đưa lưng về phía Thẩm Gia Cầm, móng tay bấm vào da thịt, thoáng đau đớn, nàng chậm rãi giơ cánh tay lên, ngừng một chút, cuối cùng vuốt ve gò má đỏ sạm của Thẩm Gia Cầm.

Một bàn tay mềm mại an ủi đôi gò má, mang theo xúc cảm mát rượi khoan khoái cực độ, Thẩm Gia Cầm găm nhẹ một tiếng, cầm bàn tay trên mặt kia vuốt nhẹ nhẹ, lại đặt lên môi tinh tế liếm, càng hôn càng không đủ.

Hạ Tiểu Muội rút cánh tay mình về, ôm mặt Thẩm Gia Cầm, tỉ mỉ nhìn dung mạo của hắn, sau đó nhắm mắt lại, bờ môi anh đào in lên làn môi mỏng của hắn.

Hai đôi môi vừa tiếp xúc, đầu lưỡi Thẩm Gia Cầm bèn không kịp chờ đợi đã vươn ra, cũng ôm cả người nàng vào lòng, ôm thật chặt.

Hai người hôn đến mức khó chia cắt nhau, Hạ Tiểu Muội khẽ nghiêng đầu để hít thở, Thẩm Gia Cầm gầm nhẹ thỏa mãn, tí mỉ hôn lên mặt nàng, lên cổ nàng.

Dịu dàng quấn lấy, thân thể gầy gò của Thẩm Gia Cầm đè lên khiến cả người Hạ Tiểu Muội thoáng run rẩy, cái yếm hồng bị kéo ra, bàn tay thô ráp của Thẩm Gia Cầm mò mẫm nơi mướt mà của nàng.

Vân vê đè ép, đem nơi ngọt ngào mềm mại trong tay biến hóa thành các hình dạng, đỉnh quả mọng phơi bày giữa không trung, Thẩm Gia Cầm há mồm ngậm lấy, dùng sức mút.

"Á... đau..."

Hạ Tiểu Muội khó nhịn khẽ rên một tiếng, đỉnh quả bị ra sức mút khiến nàng rất đau, nàng nhịn không được dùng sức đẩy Thẩm Gia Cầm ra, mà Thẩm Gia Cầm bất động như núi, nhìn thân thể hằn gầy gò nhưng vào giờ khắc này lại bùng nổ một loại sức mạnh khiến Hạ Tiểu Muội sợ hãi.

Thật vất vả mới đợi được Thẩm Gia Cầm buông tha, quả mọng ngọt ngào mềm mại vừa đỏ lại vừa cứng, Hạ Tiểu Muội khẽ thở phào, nhưng lại cảm thấy trống rỗng không thôi, Thẩm Gia Cầm len lỏi trước ngực nàng, vừa nắn bóp, vừa ngậm mút.

"A... ừm..."

Hạ Tiểu Muội uốn éo cả người, cảm giác này rất kỳ lạ, cho tới bây giờ nàng chưa từng trải qua, bụng dưới trở nên nóng bỏng, tựa hồ có cái gì đó đang căng trướng muốn vọt ra ngoài...

Bàn tay to của Thẩm Gia Cầm chạy dọc theo bụng dưới bằng phẳng của nàng, lướt qua bãi cỏ um tùm ngào ngạt, tìm được vùng đất thần bí kia.

Hạ Tiểu Muội ưỡn người, tư vị bị dị vật xâm lấn không tốt chút nào, nàng cảm thấy đau.

Hơi thở Thẩm Gia Cầm càng ngày càng gấp rút, tay càng dùng sức xoa nắn vùng cấm địa chưa được khai phá của nàng.

Y phục từ lâu đã rải rác ở chỗ nào rồi, trong phòng quanh quẩn tiếng nam nhân thở dốc và tiếng rên rỉ nhỏ vụn của nữ nhân.

Tìm được ngọn nguồn thần bí kia, Thẩm Gia Cầm vội vàng dùng lửa nóng của mình đột phá tầng tầng lớp lớp vật cản, cảm nhận được tầng tầng lớp lớp ấy bao lấy, hãn khoan khoái thở phào.

"Á..."

Vùng xung quanh lông mày Hạ Tiểu Muội nhú chặt, đau đớn khiến nàng bật thốt một tiếng, nước mắt cũng một chuỗi lăn dài, nước mắt này là vì đau, cũng là vì từ nay về sau nàng sẽ chính thức trở thành nữ nhân của Thẩm Gia Cầm, trinh tiết tính mạng của nàng, sau này đều thuộc về Thẩm Gia Cầm.

Chuyển động theo bản năng, cũng cảm nhận được sự vui sướng vĩnh hằng nhất của cuộc đời.

Không biết làm đến bao lâu, cũng không biết làm bao nhiêu lần, Thẩm Gia Cầm chịu sự khống chế của dục tính, hoàn toàn không bận tâm đến chuyện Hạ Tiểu Muội chưa từng trải đời, một lần rồi lại một lần hung hăng muốn nàng.

Cả đêm nay, nhất định là một đêm rục rờ.

Tác giả có điều muốn nói: Ta thực sự bất lực với H...

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Gặp Lại Thiếu Niên Liễu Thượng Huệ

"Ừm..." Thẩm Gia Cầm ấn ấn giữa chân mày, đầu hấn đau muốn nứt ra, thân thể cũng uể oải khủng khiếp, chậm rãi mở mắt, đang muốn đứng dậy, lại cảm thấy một tràn tê dại chua xót nơi cánh tay mình, khẽ xoay đầu, đập vào mắt hấn là khuôn mặt kiều mỹ lại quá đỗi quen thuộc.

Là Hạ Tiểu Muội.

Nàng còn chưa tỉnh, đang gối lên cánh tay Thẩm Gia Cầm, ngọt ngào ngủ say như đứa bé. Thẩm Gia Cầm ngắm dung nhan không màng danh lợi đang thiếp đi của nàng, dời tầm mắt xuống phía dưới, là thân thể trắng như tuyết, lả lướt tinh tế...

Toàn bộ ký ức hôm qua ập về, những chuyển động theo bản năng, những tiếng ngâm khe thở dốc, những đợt phóng thích... Từng màn từng màn một, hết thảy đều hiện lên trong đầu Thẩm Gia Cầm.

...

Thẩm Gia Cầm vô lực thở dài, tại sao có thể như vậy chứ? Sự việc phát triển đến bây giờ, toàn bộ không phải đều nằm trong tầm kiểm soát của hấn sao? Duy chỉ có Hạ Tiểu Muội...

Hấn không muốn dây dưa như thế với Hạ Tiểu Muội, không phải không thích, chẳng qua lấy cá tính của hấn mà nói, bản thân bị người ta hạ dục, sau đó phát sinh quan hệ với Hạ Tiểu Muội, chuyện thế này, nghĩ đến cũng khiến hấn không có cách nào đối mặt nổi.

Vốn hãn muốn đợi sau khi sự việc kết thúc, hãn sẽ mời bà mỗi và dùng tam môi lục sính cưới Hạ Tiểu Muội qua cửa, với điều kiện tiên quyết là... Hạ Tiểu Muội sẽ không hận hãn.

Nhưng chuyện này, hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát của hãn. Mặc kệ nói thế nào đi nữa, hai người họ đã có quan hệ xác thật, chuyện này không có cách nào chối cãi.

Chẳng qua chợt lóe lên trong lúc đó, Thẩm Gia Cầm đã nghĩ rất nhiều cách, hãn có thể xác định tâm ý của hãn với Hạ Tiểu Muội, cũng có thể xác định hãn sẽ cùng Hạ Tiểu Muội trải qua cuộc đời này, chỉ cần Hạ Tiểu Muội nguyện ý.

Bất chợt, hãn cảm thấy sợ hãi, sợ hãi phản ứng của Hạ Tiểu Muội sau khi biết rõ chân tướng, nếu Hạ Tiểu Muội biết thân phận của hãn, biết dụng ý của hãn, thì có hận hãn không?

"Ừm..."

Hạ Tiểu Muội trở mình, cánh tay láng mịn khoát lên lồng ngực hãn, sau đó thân thể nàng cọ cọ, bộ ngực sữa cao vút chạm vào da thịt hãn. Thẩm Gia Cầm bất đắc dĩ nhìn bên dưới trướng phòng, làm nhiều lần như vậy, không cần nữa đâu...

Cũng chẳng biết có phải ánh mắt của Thẩm Gia Cầm quá nóng bỏng không, mà Hạ Tiểu Muội ưm một tiếng chậm rãi tỉnh lại, đầu tiên là hoảng sợ, sau khi nhìn rõ, bèn khiếp sợ rút hai tay mình về, kéo tấm chăn che trước ngực mình, trên mặt nổi hai rặng ửng hồng, ngượng ngùng không ngớt.

Thẩm Gia Cầm thấy nàng thẹn thùng, trong lòng đột nhiên mềm mại hãn, hãn kéo nàng qua, ôm vào lòng, nhẹ nhàng hỏi, "Đau không?"

Mặt Hạ Tiểu Muội đỏ như quả cà chua, nhưng vẫn cúi đầu, khẽ gật một cái, hiện nàng không dám động, bởi vì thân thể khẽ động, bên dưới sẽ đau rát, chắc là sưng rồi.

"Xin lỗi." Thẩm Gia Cầm thở dài nói.

Hạ Tiểu Muội thoáng biến sắc, "Chàng... ta..."

Nàng lăm băm, lại không biết nói gì cho phải.

Thẩm Gia Cầm nhạy bén cảm nhận được tâm tình nàng biến hóa, vội vàng dùng lực ôm chặt nàng, "Tiểu Muội, chờ chuyện này kết thúc, ta sẽ cưới nàng."

Vẻ mặt Hạ Tiểu Muội trong nháy mắt trở nên âm đạm, "Bây giờ chúng ta không thể trở về trấn Thanh Sơn sao? Về trấn Thanh Sơn, chúng ta sẽ sống một cuộc sống qua ngày."

Thẩm Gia Cầm siết chặt vòng tay, nhú chặt mày, "Tiểu Muội, chờ một chút, rất nhanh thôi, việc này sẽ nhanh chóng kết thúc."

Không biết sao, trong lòng Hạ Tiểu Muội đột nhiên rất hoảng hốt, nàng cảm thấy nàng căn bản không thể đợi thêm được nữa, trong lòng nàng chua xót, hơi kích động nói, "Tại sao phải chờ chứ? Chúng ta về trấn Thanh Sơn đi, tiếp tục bán đậu hủ, cho dù không thể về trấn Thanh Sơn, chúng ta có thể về nhà chàng..." Bỗng nhiên nàng chợt nhớ, lần đầu tiên Thẩm Gia Cầm xuất hiện, người ta gọi hắn là Cầm Tú công tử.

Cầm Tú công tử... Người bình thường không có danh xưng vậy. Nổi bật an tiêm ẩn sau trong nội tâm lại xuất hiện, Thẩm Gia Cầm rốt cuộc là người như thế nào?

"Có phải chàng ghét bỏ ta là thôn nữ không..." Hạ Tiểu Muội thoáng ghen ngào.

Thẩm Gia Cầm nâng cằm nàng lên, trong mắt đều là đau lòng và bất đắc dĩ, "Tiểu Muội, nàng đừng nghĩ loạn, ta còn hai chuyện cuối cùng vẫn chưa làm, chỉ mấy ngày nữa thôi, sau khi làm xong, chúng ta sẽ về nhà."

Hạ Tiểu Muội xoay mặt đi, không nói thêm gì.

Sau cuộc hoan ái thâm đêm, đàm luận chủ đề như vậy, rất không thú vị, nhưng việc đời là thế, Hạ Tiểu Muội nàng cũng chỉ là một nữ tử bình thường, cũng sẽ lo lắng, cũng sẽ sợ hãi, sau khi trả giá bằng trinh tiết quý báu nhất của nữ tử, nàng hi vọng, chẳng qua là một phu quân đối tốt với nàng, và một cuộc sống bình an nhàn hạ mà thôi.

Bức họa mỹ nhân gì đó, giang hồ gì đó, toàn bộ đều không liên quan đến nàng, nàng chỉ muốn cùng thần kinh trở về trấn Thanh Sơn, tiếp tục bán đậu hũ.

Thẩm Gia Cầm thở dài, xoay người xuống giường, mặc y phục tử tế, rồi đun nước nóng, lấy cái khăn đặt ngay đầu giường hâm nóng, sau đó cầm khăn phủ lên nơi riêng tư của nàng. Hạ Tiểu Muội dần dần nhắm mắt, khe thở phào, quả thực dễ chịu rất nhiều, chỉ là... chỉ là... xấu hổ muốn chết.

Gian phòng nhỏ này là Hạ Tiểu Muội thuê được, hai ngày kế tiếp, Hạ Tiểu Muội cũng không xuống giường, chẳng biết Thẩm Gia Cầm lấy bình thuốc mỡ ở đâu, tỉ mỉ thoa lên chỗ đau còn lưu lại trên người nàng sau cơn hoan ái quá mức kịch liệt.

Hai người họ, cũng không nói về đề tài quay lại trấn Thanh Sơn nữa.

Ngày thứ ba, Hạ Tiểu Muội đã khá hơn nhiều, giữa hai chân cũng chẳng còn đau, ngoại trừ bước đi còn có chút trì trệ, thì mấy thứ khác đều ổn cả, vết bầm đen trên người đã sớm phai nhạt đi.

Sau khi Thẩm Gia Cầm từ bên ngoài trở về còn mang theo một người, vậy mà lại là Liễu Thượng Huệ đã lâu không gặp.

Liễu Thượng Huệ rất cao hứng khi thấy nàng, "Tỷ tỷ!"

Hạ Tiểu Muội rất bất ngờ, "Tại sao người ở chỗ này?"

Vẻ mặt Liễu Thượng Huệ hết sức phấn khởi liền nhanh chóng sa sút, "Đệ đánh mất bài tử, không thể về nhà."

Hạ Tiểu Muội tò mò hỏi, "Bài tử gì hở?"

Thẩm Gia Cầm tiếp lời, "Trên người hãn vốn có một kim bài, chỉ là không biết tại sao lại tìm không thấy, lúc ta vừa ra ngoài liền gặp phải hãn, nên dẫn hãn về."

Liễu Thượng Huệ gật đầu liên tục, "Không có bài tử không thể về, đệ chẳng biết ném nó ở đâu rồi."

Lúc này, Hạ Tiểu Muội thoáng hoài nghi, sao mà trùng hợp vậy? Đúng lúc Liễu Thượng Huệ đánh mất bài tử, lại được Thẩm Gia Cầm bắt gặp?

Chẳng qua hoài nghi thì hoài nghi, hai người trước mắt đều có bộ dáng thành khẩn, Hạ Tiểu Muội cũng không hỏi tiếp.

"Được rồi, hai ngày nữa Đồng Thành sẽ tổ chức đại hội võ lâm, hai người muốn đi xem không?" Liễu Thượng Huệ hưng phấn hỏi.

Thẩm Gia Cầm bình tĩnh gật đầu, "Đương nhiên đi chứ."

"Nghe nói đại hội võ lâm có bảo vật! Lần này còn chọn võ lâm minh chủ nữa, người nào thắng, sẽ trở thành minh chủ võ lâm, có thể làm minh chủ, lại có bảo vật, chắc chắn sẽ quy tụ rất nhiều người."

Nét mặt Thẩm Gia Cầm thoáng khó lường, "Người nhất định sẽ nhiều."

Không đúng, thật không bình thường, bộ dáng hai người kia nói chuyện thật giống nhau, Hạ Tiểu Muội rũ mặt xuống, nếu đây là một canh bạc, vậy

nàng đã sớm mất lợi thế, nàng đang đánh cuộc, hơn nữa chỉ có thể cược giống nhau, đó chính là sự thật lòng của Thẩm Gia Cầm.

Bên kia, Hác Phong Lưu nổi giận đùng đùng chất vấn hoa hồng đỏ, "Người rút cuộc đã cho Thẩm Cầm uống thuốc gì?"

Vẻ mặt hoa hồng đỏ thương tâm, "Đương nhiên là mê hồn đan, thiếu chủ chẳng lẽ ngài không tin ta? Sau khi ăn mê hồn đan liền hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại, sẽ trở nên đặc biệt nóng nảy, chỉ cần khống chế được tính là được."

"Nói càn!" Hác Phong Lưu vỗ một chưởng đánh nát cái bàn trước mặt.

"Người cho hẳn uống Đoàn tụ hoàn!"

Có trời mới biết sau khi hẳn thấy nét mặt của Hạ Tiểu Muội tức giận bao nhiêu, rõ ràng là bộ dáng vừa trải việc đời, dung mạo đã mang theo nét phong tình, nghĩ cũng biết chuyện gì đã xảy ra!

Hoa hồng đỏ kinh hãi, "Sao có thể chứ!"

Toàn thân nàng đều cất giấu thuốc, lấy ra hai bình cẩn thận đếm một chút, cứ đếm như thế, chết tiệt, ngày đó chỉ chú ý việc thiếu chủ quá cao hứng, vậy mà đưa sai thuốc.

Hác Phong Lưu luôn quan sát nét mặt hoa hồng đỏ lúc này sắc mặt càng thêm khó coi, "Cút về Hác Vân Cốc, sau này đừng xuất hiện trước mặt ta!"

"Thiếu chủ!" Hoa hồng đỏ kêu thê lương thảm thiết.

"Cút!" Hác Phong Lưu bóp nát cái chung trong tay.

Thẩm Gia Cầm đáng hận!

CẨM TÚ MỸ NHÂN

Điền Tiểu Điền
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cẩm Tú Mỹ Nhân Tự Tiêu Dao

Nếu nói muốn tham gia đại hội võ lâm, thì đợi Hạ Tiểu Muội khỏe hẳn, bọn họ một nhóm ba người bèn trả phòng, tiến về phía trước đi Đồng Thành.

Đọc đường đi có rất nhiều nhân sĩ võ lâm, còn có những khuôn mặt phi thường quen thuộc với Thẩm Gia Cẩm. Những người đó đều mua bức họa mỹ nhân trong tay hẳn, đám người này thấy Thẩm Gia Cẩm không tránh khỏi tức đến vênh râu tròng mắt, Thẩm Gia Cẩm ngượng ngùng vuốt mũi, cả đoạn đường đều cúi mặt mà đi.

Càng gần Đồng Thành, nhân sĩ võ lâm càng nhiều, Liễu Thượng Huệ cũng hỏi thăm được đại hội võ lâm sẽ bày bảo vật gì.

"Bức họa Cẩm Tú mỹ nhân?"

Thẩm Gia Cẩm và Hạ Tiểu Muội đều kinh ngạc, "Sao lại là bức họa Cẩm Tú mỹ nhân chứ?"

Liễu Thượng Huệ gật đầu, lần nữa khẳng định, "Đệ không nghe lầm, đúng là bức Cẩm Tú mỹ nhân, sẽ do đích thân mình chủ đương nhiệm giao cho Tân minh chủ võ lâm."

Thẩm Gia Cẩm và Hạ Tiểu Muội liếc nhìn nhau, đều thấy sự hoài nghi của nhau.

Đại hội võ lâm đúng hạn diễn ra.

Mọi người ở các môn các phái đều tề tụ ở Đồng thành trên núi Đồng, đây chính là nơi tiến hành đại hội võ lâm. Đại hội võ lâm hiếm khi tổ chức

một lần, lần gần đây nhất là cách đây ba năm, lần này mình chủ võ lâm phát thiệp anh hùng rất rộng, triệu tập anh hùng trong thiên hạ, tuyên bố bản thân tin tưởng Đạo giáo, một lòng quy ẩn, muốn nhường vị trí mình chủ lại, đồng thời nguyện ý giao ra bức họa Cẩm Tú mỹ nhân chân chính. Tin tức vừa lan truyền, toàn bộ giang hồ đều ồ lên, những người từng mua bức họa mỹ nhân đều hối hận không thôi, cũng tự biết bản thân vô năng không thể trở thành mình chủ bèn lấy tâm tình trông ngóng, cho dù trên tay đều có bức họa, ai thật ai giả còn chưa biết đâu. Hơn nữa cao thủ trong chốn giang hồ tụ hợp lại, từng ánh mắt ngược nhìn cũng rất tốt.

Đợi các môn các phái và một vài hiệp khách riêng rẽ trên giang hồ tề tụ đủ, mình chủ võ lâm mới bước lên võ đài.

Phu thê mình chủ võ lâm vừa lộ diện, sắc mặt Thẩm Gia Cẩm và Hạ Tiểu Muội lập tức thay đổi, đây đúng là người quen cũ mà, phu thê mình chủ này, không phải Mã Chấn Hồng và Lãnh Phiêu Phiêu trong rừng ngày ấy sao?

Hôm nay Mã Chấn Hồng cũng không dữ tợn như ngày đó, giờ nhìn qua, hoàn toàn là làn gió quân tử chính phái, mà Lãnh Phiêu Phiêu bên cạnh hẳn lúc này ôn nhu như nước, đoan trang nhã nhặn không gì sánh bằng, còn đâu dáng vẻ phóng đảng ngày ấy?

Mã Chấn Hồng cười như gió xuân quạt vào mặt, ôn hòa nói, "Các vị anh hùng hào kiệt có thể tới tham gia đại hội võ lâm lần này, Mã mỗ thực sự vô cùng cao hứng, có chuẩn bị chút rượu nhạt, mọi người hãy cùng nhau uống chén rượu này, trước cầu chúc đại hội võ lâm lần này thành công!"

Người ở đây ngoại trừ Thiếu Lâm Tự và Võ Đang không uống rượu ra, còn lại đều vạn phần phóng khoáng, lập tức nâng chén, "Mình chủ khách khí!"

Thẩm Gia Cầm và Hạ Tiểu Muội đã từng chứng kiến diện mạo thật của Mã Chấn Hồng, đương nhiên sẽ không uống chén rượu này, hơn nữa bọn họ vốn vụng trộm theo người khác lên vào mà, đang muốn xoay đầu bảo Liễu Thượng Huệ đừng uống, Thẩm Gia Cầm nghiêng đầu lại phát hiện Liễu Thượng Huệ vốn phải ở bên cạnh nay không thấy đâu.

"Hắn đâu rồi?" Hạ Tiểu Muội thấp giọng hỏi Thẩm Gia Cầm, Thẩm Gia Cầm khẽ lắc đầu không biết.

"Mã Chấn Hồng, vở kịch này của người nên diễn xong rồi!" Theo tiếng quát lạnh lùng, Hác Phong Lưu nhanh nhẹn đến.

Sắc mặt Mã Chấn Hồng không đổi, bình tĩnh nói, "Hóa ra là Hác cốc chủ của Phong Vân cốc, tại hạ không hiểu người đang nói gì."

Hác Phong Lưu hừ một tiếng, "Cái gì mà quy ẩn sơn lâm, thiếp anh hùng, chọn mình chủ, trao bức họa, chẳng qua Mã Chấn Hồng người giỏi trò. Trước người gieo giắc tin đồn bức họa mỹ nhân là tàng bảo đồ trong giang hồ, sau lại triệu tập anh hùng trong thiên hạ đến tận đây, Mã Chấn Hồng, người muốn thống nhất võ lâm cũng không cần giở thủ đoạn bịp bợm kiểu này, trong rượu sớm đã bị người hạ độc!"

Lời hăn vừa dứt, sắc mặt mọi người đại biến, vội vàng vận công đề khí, lại phát hiện chân khí trong cơ thể bỗng nhiên biến mất, "Mã Chấn Hồng, người..."

Mã Chấn Hồng biến sắc, "Hác cốc chủ, người hạ độc chư vị anh hùng trong giang hồ, còn tính đổ lên đầu Mã mỗ sao?"

Tất cả mọi người bắt đầu mơ hồ, rốt cuộc ai mới là người hại họ?

Hác Phong Lưu chia kiếm vào phu thê Mã Chấn Hồng, "Phu phụ các người làm chuyện ác còn ít à? Hoặ là nói ta sai, hai người các người chẳng

qua chỉ là phu thê trên danh nghĩa thôi. Một kẻ đoạn tụ chi phích, một kẻ phong lưu thành tính, phu thê gì chứ! Chỉ là đôi cầu nam nữ!"

Bất chấp cơn giận dữ của phu thê Mã Chấn Hồng, Hác Phong Lưu nói tiếp, "Mười năm trước, thần trộm Hạ Viễn Sơn rửa tay trong chậu vàng*, quy ẩn phố phường. Năm năm trước, người trà trộn vào Phong Vân cốc, trộm bí tịch không thành cuối cùng hạ độc cốc chủ. Bốn năm trước, người lấy 《 Dịch Cân kinh 》 quý báu nhất của Thiếu Lâm, lại tìm thần trộm, Hạ Viễn Sơn không theo người, người bèn độc chết hẳn. Ba năm trước, người ám sát tiền minh chủ, tự mình làm minh chủ võ lâm, sau đó cưới Lãnh Phiêu Phiêu - một nữ nhân phóng đảng, ả lợi dụng mỹ sắc giúp người thu thập tình báo, người lại dùng thân phận minh chủ làm xằng làm bậy, cách đây vài ngày dã lang Chu Húc cũng bị các người giết hại. Sao, những chuyện này người định lấp liếm hả?"

*Rửa tay trong chậu vàng ý chỉ một số người trong hắc đạo sau khi phát tài chuẩn bị an hưởng tuổi già, công khai tuyên bố cải tà quy chính; cũng có thể nói là buông tha một nghề nghiệp hoặc sự việc nào đó đã dẫn thân trong thời gian dài (Theo Baike).

Hạ Tiểu Muội nghe xong cả người đều run rẩy, thế mà nàng chẳng biết gì hết! Thời điểm cha mất khuôn mặt bình thản, nàng còn tưởng cha vì bệnh mà chết, kết quả hôm nay mới biết, cha bị người ta độc chết!

"Mã Chấn Hồng, đèn mạng đi!" Nàng rơi lệ, luồn tay vào ngực áo, lấy một thanh đoản kiếm, muốn giết Mã Chấn Hồng, kết quả cước bộ mềm nhũn, lúc này mới phát giác cả người đều vô lực, Thâm Gia Cầm vội vàng ôm nàng vào lòng.

Hác Phong Lưu tràn đầy thương tiếc nhìn nàng, "Tiểu Muội, muội chớ kích động!"

Sau đó xoay đầu quát chói tai, "Mã Chấn Hồng, hôm nay ta nhất định phải lấy mạng ngươi!"

Mã Chấn Hồng cười ha hả, "Hahaha, tuy Mã mỗ chẳng biết mục đích cuối cùng của ngươi là gì, có điều, cho dù ngươi tra ra những chuyện này do ta làm thì sao! Hôm nay không quy thuận Mã Chấn Hồng ta, toàn bộ đều phải chết! Được rồi, quên nói nữa, rượu này không có độc, chẳng qua trong gian phòng này ta sớm đã hạ nhuyễn cân hương, Hác cốc chủ, có giỏi thì ngươi lại đây!"

Đang nói chuyện, hắc và Lãnh Phiêu Phiêu bày ra tư thế giao đấu, mà Hác Phong Lưu cũng vận sức chờ phát động, ba người trong lúc đó đều giương cung bạt kiếm.

Một mùi hương lạ ập tới, trong lòng ba người cả kinh, vội vàng che mũi, nhưng vẫn không kịp.

Thân thể mềm nhũn, bịch bịch bịch, tất cả mọi người trong gian phòng đều mềm nhũn nhoài người té xuống đất, duy chỉ còn Thẩm Gia Cầm ôm Hạ Tiểu Muội.

"Đây..." Tất cả mọi người đều khó hiểu.

Phịch phịch phịch!

Một đám thị vệ mang theo đao vọt vào, thị vệ cầm đầu chính là tổng quản đại nội thị vệ.

"Đại nhân!" Thị vệ chạy tới đều quỳ rạp trước mặt Thẩm Gia Cầm.

Hạ Tiểu Muội sợ ngây người.

Thẩm Gia Cầm thản nhiên nói, "Tới rất đúng lúc."

Thị vệ cầm đầu thoáng nhìn Hạ Tiểu Muội trong lòng Thẩm Gia Cầm, cười hắc hắc, "Cô nương, chúng ta lại gặp nhau."

Thời khắc này Hạ Tiểu Muội rất bối rối, nàng chỉ vào Thẩm Gia Cầm lẩm bẩm hỏi, "Đại nhân gì? Rốt cuộc chàng là ai?"

Những nhân sĩ võ lâm khác cũng bối rối, ngay cả Hác Phong Lưu cũng rất đổi kinh ngạc.

Thẩm Gia Cầm nhìn Hạ Tiểu Muội trong lòng đầy sâu lắng, chậm rãi nói, "Lục phẩm chủ sự Hình bộ, khâm sai đại thần Thẩm Gia Cầm, phụng thánh chỉ của hoàng thượng truy tìm tằm tích của bức họa Cầm Tú mỹ nhân và những vụ án giết người trong giang hồ ở mấy năm gần đây."

"Lục phẩm... chủ sự Hình bộ... Khâm sai đại thần..."

Hạ Tiểu Muội muốn khóc cũng muốn cười, nàng đã nghĩ tới một ngàn một vạn thân phận của Thẩm Gia Cầm, chỉ duy nhất không nghĩ tới hẳn là người của quan phủ.

Mã Chấn Hồng tức giận quát, "Người dùng cách gì khiến ta không thể cửa quậy?"

Thị vệ cầm đầu cười khà khà, "Nhuyễn cân tán gì đó, mười năm trước đại nội đã không dùng nữa rồi, giờ dùng Bí chế nhuyễn cân hương ba giây ắt ngã, hài tử, người out!"

Hắn phát tay, đám thị vệ lập tức tiến lên mang mọi người đi, Thẩm Gia Cầm lấy một bình nhỏ, đặt dưới mũi Hạ Tiểu Muội lượn quanh, cũng đặt dưới mũi Hác Phong Lưu lượn một vòng, hai người họ chậm rãi khôi phục sức lực.

Trong phòng dần dần không còn bao nhiêu người, Hạ Tiểu Muội vẫn luôn ngây ngẩn, ánh mắt Hác Phong Lưu nhìn Thẩm Gia Cầm đầy phức tạp.

"Vì sao?" Cuối cùng không kiềm chế được, Hác Phong Lưu lên tiếng.

Thẩm Gia Cầm vuốt cằm, "Ta nên giải thích thế nào đây? Đại nội có tư liệu quán, tư liệu của các người đều ở đây, ta nhớ ta từng xem một đoạn như vậy, cốt chủ tiền nhiệm của Phong Vân Cốc - Hác Nhẫn có sở trường về dịch dung, nhuộm kiếm, và khinh công. Vốn là sư huynh của thần trộm Hạ Viễn Sơn, về sau hai người trở mặt, Hác Nhẫn mang ấu tử Hác Phong Lưu tách ra, chiếm một khe suối làm Phong Vân Cốc. Năm năm trước chỉ thu nạp vền vẹn một môn hạ, tên là Mã Chấn Hồng, cướp đoạt bí tịch dịch dung không thành, bèn sát hại Hác Nhẫn phản bội Phong Vân Cốc, sau gia nhập vào phái Hàn Sơn của Lãnh Phiêu Phiêu. Bốn năm trước lập mưu với Lãnh Phiêu Phiêu giết hại chương môn phái Hàn Sơn, nhưng bị Hàn Băng chương của chương môn phái Hàn Sơn làm trọng thương, phải cần ngay 《 Dịch Cân kinh 》 của Thiếu Lâm để chữa thương, tìm được thần trộm Hạ Viễn Sơn, cưỡng bức dụ dỗ không có kết quả, bèn giết thần trộm bằng thuốc độc."

Nét mặt Hác Phong Lưu trở nên âm đạm, "Cho nên người vẫn luôn biết thân phận của ta?"

Thẩm Gia Cầm gật đầu, "Ừ, Liễu Thượng Huệ chính là người, thuật dịch dung của Phong Vân cốc độc nhất thiên hạ, nếu ta không sớm biết những chuyện này, thực sự cũng nhìn không ra."

Hác Phong Lưu cười gượng, "Người và ta ước định lấy bức họa mỹ nhân làm mồi dẫn Mã Chấn Hồng mắc câu, cũng là tính toán của người?"

Thẩm Gia Cầm liếc nhìn Hạ Tiểu Muội, "Bức họa mỹ nhân của ta là giả, bức thật đáng dập thế nào, ta còn chưa thấy qua, bức tranh đó ta còn chưa tìm được."

"Ta biết."

Sắc mặt Hạ Tiểu Muội như tro tàn, đầu tiên là bị giết bằng thuốc độc, vừa rồi thì Thẩm Gia Cầm với thân phân quan viên, nàng chẳng biết phải đối mặt ra sao nữa.

Hác Phong Lưu ngăn người, khẽ nói, "Tiểu Muội, ta là Phong ca ca, muội thực sự không nhớ ta sao?"

Hạ Tiểu Muội ngơ ngác nhìn Hác Phong Lưu, "Phong ca ca?"

Trong đầu thoáng hiện một đoạn ký ức ngăn ngủ, hình như thực sự có một thiếu niên như vậy, sau khi một nam nhân trung niên bị chọc giận dùng đũa bỏ đi, hắt nước mắt nước mũi muốn nàng không được quên hẳn, nhưng mà... hiện giờ nàng không có thời gian bận tâm đến những chuyện khác.

Cũng chẳng biết nàng về nhà bằng cách nào, cả đoạn đường Thẩm Gia Cầm đều lo lắng nhìn nàng, nhưng lại chẳng biết Hạ Tiểu Muội đang nghĩ gì, không khóc không làm khó, không tức giận cũng không cười, mỗi ngày nên ăn cơm thì ăn cơm, nên ngủ thì ngủ, buổi tối hai người đồng sàng cộng chẩm, Thẩm Gia Cầm muốn ôm nàng, nàng cũng cho ôm.

Hạ Tiểu Muội như vậy khiến Thẩm Gia Cầm muốn điên mất, hẳn biết mình có lỗi với Hạ Tiểu Muội, nhưng trên đường đi mặc hẳn nói thế nào giải thích thế nào, dường như nàng chẳng có bất kỳ phản ứng gì cả.

Về tới trấn Thanh Sơn, vừa vào nhà, Hạ Tiểu Muội liền đẩy cửa phòng mình, Thẩm Gia Cầm đi theo, Hạ Tiểu Muội ngồi xổm xuống, ở một góc trong phòng, nhẹ nhàng gảy, một miếng gạch tường bị gỡ xuống, lộ ra một cái hộp vuông vức.

Hạ Tiểu Muội rút hộp ấy ra, đặt lên bàn, "Đây mới thực sự là bức họa 《Cầm Tú mỹ nhân》, sau khi cha mất, ta nghĩ ông ấy là thần trộm, nên muốn trộm một bảo vật hạ táng cùng ông, kết quả không ngờ rằng, danh họa tuyệt thế này vậy mà thế đấy."

Thẩm Gia Cầm thoáng nghi hoặc, mở bức họa ra nhìn, chỉ cảm thấy huyết khí dâng lên cổ họng.

Đây là bức họa 《 Cầm Tú mỹ nhân 》 à! Mẹ nó! Đây là xuân cung đồ mà!

Chả trách hoàng đế và cữu cữu đều khẩn trương vậy, bức họa quả thực là bút tích của cữu cữu Hà Quang Diệu, nhân vật chân thực sinh động, chỉ là nét mặt của nam nhân này... Không phải hoàng đế sao!

Thẩm Gia Cầm chịu không nổi, Xuân cung đồ! Xuân cung đồ! Chỉ vì bức họa rách nát này đã làm nhiều chuyện thế! Giờ hẳn thầm muốn lấy đao chém hoàng đế và cữu cữu, vâng... Đó chỉ là nghĩ một chút thôi, hẳn không dám.

"Chàng hẳn đã sớm biết, cho nên mới tìm đến nhà ta, đúng không?" Hạ Tiểu Muội yếu ớt hỏi.

Thẩm Gia Cầm ghen lời, hẳn quả thực đã sớm biết Hạ Tiểu Muội là truyền nhân của thần trộm, cũng biết vị trí của bức họa từ lâu, tiểu Cường gì đó, thực ra chẳng phải con gái. Mà là tầm bảo trùng mà đại nội chuyên dùng để tìm kiếm bảo vật, khi bảo vật vào Trân Bảo các, đều được đại nội dùng phương pháp đặc biệt xông một mùi hương nào đó, thứ mùi này căn bản không dễ phát hiện, chỉ có thể dựa vào tầm bảo trùng định vị.

Nhưng hiện tại, hẳn phải nói thế nào đây?

"Người đi đi, nhiệm vụ của người hoàn thành rồi."

Hạ Tiểu Muội đưa lưng về phía Thẩm Gia Cầm.

Thẩm Gia Cầm ngây ngẩn cả người, vội vàng nói, "Tiểu Muội, theo ta về kinh thành đi, từ lâu ta đã viết thư cho cha mẹ, chúng ta trở về liền thành thân."

Hạ Tiểu Muội giống như không nghe thấy, "Ta trộm bảo có tội, nếu người muốn bắt ta, vậy bắt đi."

"Tiểu Muội!"

Ầm ầm ầm! Có tiếng đập cửa, một lát sau ngoài cửa truyền đến giọng nói của thị vệ cầm đầu, "Thẩm đại nhân, thánh thượng có chỉ, triệu ngài ngay lập tức hồi kinh."

Thẩm Gia Cầm bực bội lên tiếng đáp, sau đó xoay người tiếp tục nói với Hạ Tiểu Muội, "Tiểu Muội, ta nói rồi chúng ta sẽ ở cùng một chỗ, nàng theo ta hồi kinh đi, được không? Đừng tức giận với ta nữa, được không?"

Hạ Tiểu Muội không nói.

"Thẩm đại nhân! Thẩm đại nhân!..." ngoài cửa tiếng giục giã càng ngày càng nhanh.

Thẩm Gia Cầm nhẫn nhịn, vô lực nói, "Nàng hãy chờ ta, ta trở về bên thánh thượng rồi lập tức quay lại tìm nàng."

Lúc sắp khởi hành, Thẩm Gia Cầm bắt đặc dĩ nhìn nàng một cái, sau đó buồn rười rượi rời đi.

Hắn vừa đi, cả người Hạ Tiểu Muội mới mềm nhũn, ôm thân thể ô ô ô khóc rống lên.

Ba tháng sau.

Ba tháng có thể phát sinh rất nhiều chuyện, ví như Hạ Tiểu Muội đã biết gia thế của Thẩm Gia Cầm. Cha là Thái phó đương triều, đại ca là Tướng quân, cữu cữu là Hà Tất tiên sinh nổi tiếng thiên hạ, còn bản thân là thám hoa vì có công tìm được bức họa, nên được phong là Hình bộ Lang trung. Lại nói ví như, người ở trấn Thanh Sơn cũng biết thân phận của Thẩm Gia

Cấm, vừa mới bắt đầu còn chúc mừng Hạ Tiểu Muội tìm được nam nhân tốt, sau lại bắt đầu quái gở cười nhạo Hạ Tiểu Muội là một khí phụ (bị chồng ruồng bỏ). Đối với chuyện này, Hạ Tiểu Muội luôn luôn cười cho qua. Lại ví như, Hác Phong Lưu thường xuyên đến tìm nàng, lấy thân phận là ca ca do bản thân tự nhận định, bán rẻ nhan sắc giúp nàng bán đậu hũ, còn ví như, Hạ Tiểu Muội mang thai...

Phường đậu hũ Hạ gia không còn giống trước mỗi ngày đều mở cửa nữa, sau khi mang thai Hạ Tiểu Muội làm đậu hũ cũng ít dần, chẳng qua nàng không lo lắng cho cuộc sống của mình thôi, Thẩm Gia Cấm đi rồi.

Sau khi nàng thu dọn phòng củi mà Thẩm Gia Cấm đã ở, phát hiện dưới gối đềm một xấp ngân phiếu tám mươi vạn lượng. Nàng cũng không khách khí, dù sao cũng là cha của nhi tử mình để lại cho nàng, xem như phí nuôi nấng hài tử đi.

Nàng thường xuyên vuốt cái bụng hơi nhô lên và nói chuyện với bảo bảo, bình thường cũng nhớ tới Thẩm Gia Cấm, nhớ lại cả đoạn đường Thẩm Gia Cấm giải thích với nàng, nàng không trách Thẩm Gia Cấm, chỉ không biết làm thế nào đối mặt thôi.

Sáng sớm vừa mở mắt, đã bị tiếng kèn trống ngoài cửa đánh thức, nàng theo thói quen vuốt bụng, nghi hoặc nói, "Nhà ai đón dâu nhi, bảo bảo à, đừng sợ, chốc nữa chúng ta đi xem."

Sau khi rửa mặt chải đầu, tiếng kèn trống bên ngoài vẫn tiếp tục vang lên, hơn nữa còn rất gần, chẳng lẽ là khuê nữ của tam bà sát vách ư?

Hôm nay nàng không muốn mở cửa, cho nên chỉ kéo một khe hở khá nhỏ để nhìn ra ngoài, vừa nhìn, nàng bèn ngậy ngấn cả người.

Trên thân ngựa cao to không phải Thẩm Gia Cấm sao? Còn người đang ôm kèn Xô na thôi không phải thị vệ cầm đầu sao?

Thấy nàng mở cửa, hỉ bà nhanh chóng tiến tới, cười nói, "Ai ôi, tân nương tử sao còn chưa sửa soạn vậy?"

Cũng không phân trần với nàng, hỉ bà mang một đám nha đầu bà tử vây quanh bước vào, mau chóng lột sạch y phục của nàng, đổi giá y cho nàng, thấy bụng nàng hơi nhô lên, hỉ bà lặng lẽ chạy ra ngoài rí tai một hồi với Thâm Gia Cầm, Thâm Gia Cầm nghe xong vừa mừng vừa sợ, vội vàng phân phó, "Các người cẩn thận một chút, đừng dọa nàng!"

Trong nháy mắt hỉ bà sáng tỏ, trở vào phòng bận rộn một lúc, Hạ Tiểu Muội bị đẩy tới kiệu hoa.

Mà giờ khắc này Hạ Tiểu Muội vẫn còn mơ hồ, ngây ngốc bị đẩy lên kiệu, đi được phân nửa mới nhớ, nhịn không được rống giận!

"Thần kinh! Lão nương còn chưa lấy ngân phiếu!"

HẾT